

CIÈNCIES I TECNOLOGIES DE L'EDIFICACIÓ
TREBALL DE FI DE GRAU

Casa Juli Barbey i Poincard, influència de Manuel J. Raspall i Mayol sobre el modernisme a la Garriga, Vallés Oriental

Projectista/es: Carles Paños Garcia
Director/s: Benito Meca Acosta
Convocatòria: Abril 2014

RESUM

El projecte tracta de l'estudi de la casa Juli Barbei i Poinard, d'estil modernista, és un edifici que degut a les seves dimensions, detalls arquitectònics, acabats amb materials i tècniques pròpies de la època esdevé un dels edificis més representatius de la història modernista del Vallés Oriental, ubicat a la població de la Garriga.

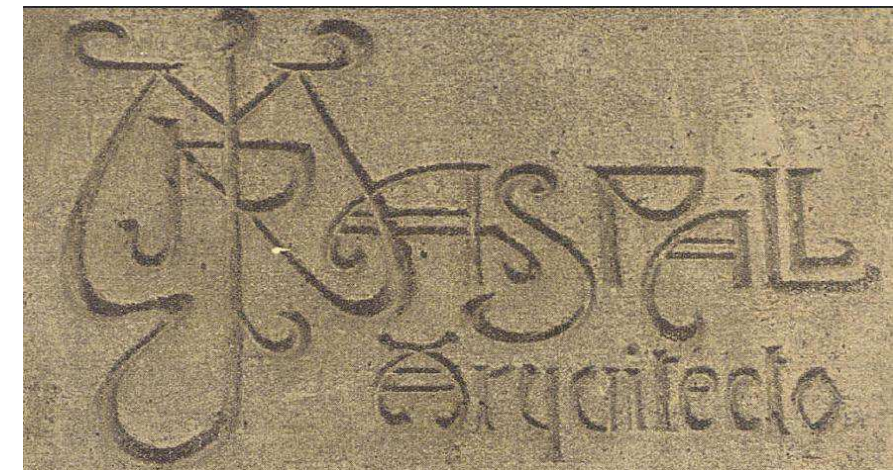
Aquest projecte consta de diversos apartats on s'estudien per separat diversos aspectes del treball per a posteriorment veure la relació entre ells

El primer consta d'un estudi sobre la vida i l'obra d'en Manuel J. Raspall i Mayol, per a obtenir la informació necessària per comprendre com va arribar a edificar a la zona del Vallés Oriental i més concretament la casa Juli Barbei i Poinard a la Garriga.

El segon tracta sobre la població de la Garriga en el mateix període de temps en que va viure Manuel J. Raspall, per a comprendre la situació i necessitats de la població i com va arribar a obtenir el nom de poble d'estiu i com va influir la casa Juli Barbei i Poinard a aquest fet.

La tercera part consta de l'estudi del punt on es troben els interessos de l'arquitecte i la població i com es va arribar a edificar les cases d'estiu i en concret la casa Juli Barbei i Poinard.

La quarta va destinada exclusivament a l'estudi de la casa Juli Barbei i Poinard, desde els inicis fins a l'actualitat, els materials d'acabat més rellevants a l'edifici (fustes, vidrieres, ferros,...), els usos de la casa depenent de l'època i la descripció gràfica de l'edifici.

Signatura artística de l'arquitecte Manuel J. Raspall i Mayol

ÍNDEX

1 Introducció i objectius	3	5 Casa Juli Barbey i Ponsard (1910)	23-52
2 Vida personal i professional de Manuel J. Raspall i Mayol	4-10	5.1 Motius de l'elecció	23
2.1 Biografia	4	5.2 Ubicació de la casa Juli Barbey i Ponsard	24
2.2 Obra		5.3 Casa Juli Barbey i Ponsard	
2.2.1 Cronologia de les obres més importants	5	5.3.1 Exterior	24
2.2.2 Biografia professional	8	5.3.2 Planta soterrani	25
2.3 Períodes en l'obra de Raspall		5.3.5 Planta Baixa	26
2.3.1 Període modernista	9	5.3.4 Planta Primera	27
2.3.2 Període Noucentista	9	5.3.5 Planta Altell	27
2.3.3 Període Déco	10	5.3.6 Planta Torre	28
2.4 Característiques en l'obra de Raspall	10	5.4 Història de la casa	29
2.4.1 Elements més influents	10	5.5 Característiques de l'estil de Raspall a la casa	
2.4.2 Materials més influents	10	5.5.1 El Ferro	30
3 La Garriga Modernista	11-16	5.5.2 El Paviment hidràulic	32
3.1 La Garriga pre-modernista		5.5.3 El vidre emplomat	33
3.1.1 Causes de l'evolució de la Garriga	11	5.5.4 La ceràmica i el trencadís	36
3.1.2 Evolució de la Garriga	11	5.6 Estat actual i recull fotogràfic	37
3.1.3 Projectes de reforma de la Garriga	11	6 Realització del treball	53-55
3.2 La Garriga modernista		6.1 Primeres passes	53
3.2.1 Projectes de reforma de la Garriga modernista	14	6.2 Recull de dades gràfiques	53
3.2.2 Arquitectura a la Garriga modernista	16	6.3 treball d'oficina	54
3.3 La Garriga a l'actualitat		7 Documentació Gràfica	56
4 Manuel J. Raspall i Mayol a la Garriga	17-22	8 Annex/ traducció tercera llengua (anglès)	57
4.1 Treballs com a arquitecte		9 Conclusions	58
4.1.1 Casa Mercè Mayol o casa Raspall (1903)	17	10 Bibliografia	59
4.1.2 Les mansanes Raspall	18	11 Agraïments	60
4.2 Treballs com arquitecte municipal			
4.2.1 Modificacions al pla de 1894	20		
4.2.2 El pla d'alineacions	20		
4.2.3 Altres treballs municipals	21		
4.3 La Garriga i Raspall, conclusions	22		

1 INTRODUCCIÓ I OBJECTIUS

L'objectiu principal d'aquest projecte final de grau es basa en analitzar i comprendre l'edificació més rellevant de l'arquitecte modernista Manuel J. Raspall Mayol. Es tracta de l'anomenada casa Juli Barbey i Poincard, una de les cases d'estiueig modernistes més representatives al Vallés Oriental, per poder comprendre l'edificació es dona informació a nivell històric, fotogràfic així com plànols de l'edifici.

D'altres objectius seran l'estudi de la vida, tant professional com privada, de Manuel J. Raspall Mayol, com va arribar a ser tan significatiu al Vallés Oriental i particularment a la població de la Garriga, per una altra part estudiar la repercussió del modernisme a la Garriga i al Vallés Oriental i com van interactuar l'arquitecte amb el poble.

El motiu que ha portat a la realització d'aquest projecte es degut a que el Vallés Oriental al segle XIX va desenvolupar una transformació en les seves poblacions amb noves construccions de l'estil de l'època (modernisme) donant la possibilitat d'estudiar edificis molt interessants a l'actualitat.

2 VIDA PERSONAL I PROFESIONAL DE MANUEL J. RASPALL I MAYOL

2.1 Biografia

Manuel J Raspall i Mayol

Manuel J. Raspall i Mayol (d'ara endavant Raspall) segon fill de la família, va néixer a Barcelona el dia 24 de Maig de l'any 1877, el pare, Joaquim Raspall i Masferrer, era un dels empresaris catalans anomenats indianos, degut a ls seus negocis a l'indústria del cacao a l'Havana i la mare, Mercè Mayol, era una garriguenca vint-icinc anys més jove que el seu marit. Manuel J. Raspall i Mayol tenia quatre germans, pero el mes gran va morir a l'edat de tres anys.

La seva vessant artística va ser descoberta en els seus anys d'estúdis al col·legi Ignasi Ramon Miró a l'any 1884 i és en aquest moment on comença a desenvolupar la seva gran habilitat per el dibuix i comprensió de l'espai, gràcies en gran part per el seu professor de dibuix. L'any 1887, l'arquitecte Caietà Buigas, cosí de Raspall, el va convidar a ell i al seu pare a l'acte de col·locació de la primera pedra del monument a Cristòfol Colom, va ser gràcies a aquest acte que Raspall a decidir estudiar la carrera d'arquitecte.

L'any 1891 ingressa a la Facultat de Ciències de Barcelona a l'edat de catorce anys i comença la carrera d'arquitectura, és en aquesta facultat on coneix a grans arquitectes de l'anomenada primera generació d'arquitectes modernistes tals com Antoni Maria Gallissà (casa Llopis Bofia) o be Lluís Domènech i Montaner (Palau de la musica), les ensenyances de Domènech van resultar ser una gran font d'inspiració per al disseny de les seves obres, sobretot aquesta influencia la va plasmar a la casa Juli Barbey i Poinard objecte d'estudi d'aquest projecte.

Raspall, home de grans inquietuds i interessos, tenia altres aficions a part de l'arquitectura, el seu amor per la literatura va començar a la universitat, on va escriure varis llibres i més endavant va realitzar col·laboracions amb a diversos setmanaris del Vallès Oriental en forma d'articles, demostrant així la seva implicació social amb els municipis de la comarca.

Una altra afició que tingué Raspall eren les aquarel·les.

Al 1903 segons consta en la instància que es va presentar, Raspall va sol·licitar a l'Ajuntament realitzar la rehabilitació de la vivenda familiar de la seva mare a la Garriga anomenada casa Mayol essent així la seva primera obra, l'única d'estil neogòtic i en la que només s'utilitza totxo vist en la seva façana.

Acaba la carrera l'any 1904 el 30 de Juny.

Gràcies al seu treball a la Garriga al 1903 i a les seves estades estiuenques amb la seva mare en aquest municipi, va fer que Raspall centrés tot el seu treball a la zona del Vallès Oriental. Dos mesos després de l'obtenció del títol va ser nomenat arquitecte municipal de Cardedeu, al 1906 també ho va ser de l'Ametlla de Vallès i de la Garriga, a 1907 de Granollers i finalment a 1909 de Caldes de Montbui.

El 22 de Febrer de 1906 es casa amb Esperança Linares.

El 27 d'Abril de 1913 mor la seva mare i poc despres, al 1914 mor la seva esposa a principis d'any.

El 13 de Novembre de 1922 es casa amb la dona que li fa tornar a trobar l'amor, Susana Causadies.

L'any 1924 es va constituí el casino de la Garriga, Raspall forma part de l'equip directiu en el paper de copropietari, fet que el va ajudar a disposar d'un espai on poder exposar les seves creacions. Aquest mateix any va ser nomenat arquitecte municipal de Montmeló, i va realitzar el projecte de la barriada anomenada "les cases barates" a Granollers, aquesta barriada encara s'utilitza com a vivendes per a moltes famílies de la ciutat de Granollers.

Al 1932 va participar en el primer congrés d'arquitectes de Llengua Catalana celebrat a Barcelona.

El 15 de Febrer de 1937 va morir d'atac de feridura a la seva casa de la Garriga.

2.2 Obra

2.2.1 Cronologia de les obres mes rellevants

1903-Rehabilitació, casa Mercè Mayol, la Garriga

Casa familiar de la mare de Manuel J. Raspall i Mayol, rehabilitació d'un edifici del segle XIV d'estètica neogòtica amb ubicació al centre de la vila. Primer treball de .Raspall, l'únic on conserva l'estetica gòtica sense incloure res.

1904-Obra nova, casa Mercè Espinach de Granés, Cardedeu

Va ser el primer encàrrec privat que va rebre Raspall, un any després d'obtenir el títol. En aquesta obra assaja les constants arquitectòniques que posarà a la pràctica durant la primera etapa de la seva carrera. Única mansana Raspall de Cardedeu, constituïda per una única casa.

1905-Obra nova, casa Joan Colom i Capdevila, la Garriga

El més destacable d'aquest edifici és per una part el meticulós i detallat del treball del ferro forjat per a fer reixa, i la font amb temàtica floral que va inspirarlo per la construcció de la font de la casa Juli Barbey i Poinard.

1906-Obra nova, casa-café "El Cafè", l'Ametlla del Vallès

Residència privada i cafè, excelent combinació dels elements més definitoris en l'obra de Raspall, façana revestida en pedra natural on s'hi combinen a nivell decoratiu la ceràmica i el totxo.

1907- Obra nova, casa Llorenç, la Garriga

Casa d'estiueig, on destaquem dos elements, va ser el primer edifici on va utilitzar el recurs del trencadís per al revestiment de la part alta dels pilars, i la reixa exterior enlloc de ser construïda amb ferro forjat es va utilitzar fusta pintada.

1907-Obra nova, casa Clapés, Granollers

Últim edifici de Raspall en utilitzar l'estil modernista de la primera etapa de la seva obra. Com a curiositat, és l'únic edifici on hi ha la seva signatura gravada en baix relleu en una pedra de la façana. També és l'edifici on la seva façana té més riquesa ornamental i decorativa.

1908-Obra nova, casa Fèlix Fages i Vila, la Garriga

Aquesta i la casa Llorens s'anomenen la segona mansana Raspall, tot i ser construïts abans, al ser obres mes modestes es veuen rellevades a un segon pla, la característica mes rellevant és l'aparició per primera vegada de finestres circulars en les obres de Raspall.

1908-Rehabilitació, can Millet de baix, l'Ametlla del Vallès

Rehabilitació d'antiga masia del segle XIV, on va conservar la tipologia general de la masia utilitzant l'estil modernista per a la reforma.

Casa Mercè Mayol 1903

Casa Clapés 1907

Can Millet de Baix 1908

Casa Mercè Espinach 1904

Torre Iris 1910

La Bombonera 1910

Casa-botiga Josep Reig 1913

1910/1912-Obra nova, la mansana Raspall, la Garriga

Sens dubte l'obra més ambiciosa i perfeccionista de Raspall i la que li ha fet obtenir més reconeixement, es tracta d'una mansana amb quatre edificacions independents de tipologia ciutat-jardí, corrent molt de moda a l'època. L'any 1997 va ser nomenada Bé d'interès Nacional per la Generalitat de Catalunya. Es compona per:

- Torre Iris(1910): Va ser construïda com a tres habitatges independents tot i tenir una estètica de casa amb torre, de l'exterior l'element que més destaca és l'estuc i els finestrals de la façana nord, a l'interior la llar de foc i els vitralls emplomats.
- La Bombonera(1910): D'aquesta casa s'en destaca que, per primera vegada, Raspall utilitza diverses tipologies d'arcs en una mateixa façana i una finestra el·líptica a la torre, traient-li així rigidesa al disseny.
- Casa Juli Barbey i Poincard(1910): Es tracta de la casa estudiada al projecte, aquesta casa és la primera en ser construïda a la mansana, sens dubte l'edificació més important de la mansana i de la carrera d'en Raspall per la seva grandiositat, varietat de detalls i materials, i bellesa arquitectònica.
- Casa Barraquer(1912): Última edificació en ser construïda dintre de la mansana Raspall, tenint com a referència les altres cases de la mansana, és la línia més senzilla amb façanes discretes, carents de grans trencadissos i treballs en forja, el detall més representatiu és una cenefa revestida en ceràmica blanca i blava.

1910/1913-Obra nova, ajuntament i escoles, l'Ametlla del Vallès

Edifici molt comú de l'època de doble funcionalitat, cos central treballant com Ajuntament, i ales com a escola separant nens de nenes. Colofó de projecte urbanístic de creixement i eixample del municipi realitzat al 1906.

1912-Obra nova, casa Francesc Blancafort i Puig, la Garriga

Casa i botiga entre mitjeres, de l'edifici s'en destaca una perfecta definició del modernisme a través dels detalls de façana en un espai molt reduït.

1912- Obra nova, casa Sebastià Bosch i Sala, la Garriga

Casa molt important degut a la innovació que va realitzar Raspall, introduint elements nous com jardineres als ampits de finestres, esgrafiats geomètrics sota la coberta o ampits arrodonits revestits de ceràmica vidriada groga i marró.

1913-Obra nova, casa-botiga Josep Reig, la Garriga

Edifici entre mitjeres de façana simètrica, on destaca la balconera i els rètols fets a mà d'estètica modernista, la lampisteria encara és vigent a l'actualitat.

1913-Obra nova, casa Cecília Reig i Argelagós, la Garriga

Casa d'estiueig entre mitjeres, el coromèn de façana, compostat per quatre dibuixos florals sobre medallons que s'uneixen amb les balconeres fan d'aquesta casa un dels edificis amb millor estètica del carrer.

1915-Obra nova, casa Balbey, Cardedeu

Va ser la primera edificació i punt de partida a la zona nord de la ciutat, per al primer eixamplement de caràcter modern al municipi planejat per Raspall.

1918-Obra nova, cementiri municipal, Cardedeu

Aquesta construcció va resultar tot un repte per Raspall degut a la funció per la qual havia de dissenyar l'edifici, tot i així actualment es considera un dels conjunts arquitectònics més singulars del país, al 2009 va ser declarat Patrimoni d'interès Nacional per la Generalitat de Catalunya.

1920- Obra nova, casa Amadeu Ricós i Roig, Cardedeu

La construcció d'aquest edifici forma part de l'etapa noucentista de Raspall, encara que conserva unes pinzellades del seu estil modernista, barrejant així els dos estils.

1921 Obra Nova, hotel Congost, El Figaró

Es tracta d'una de les obres més significatives de l'època noucentista de Raspall. Una de les millors característiques que té l'edifici és la bellesa estètica que s'amaga dintre les seves parets donada en gran part pels materials de rebestiment.

1923-Rehabilitació, casa Ramona Sallent i Freixa, la Garriga

Situada al centre del municipi, aquesta casa ens mostra l'evolució cap a l'estil noucentista de Raspall, en els treballs de forja i a la portalada d'entrada.

1926-Canvi d'ús, Biblioteca Antoni Tarafa, Granollers

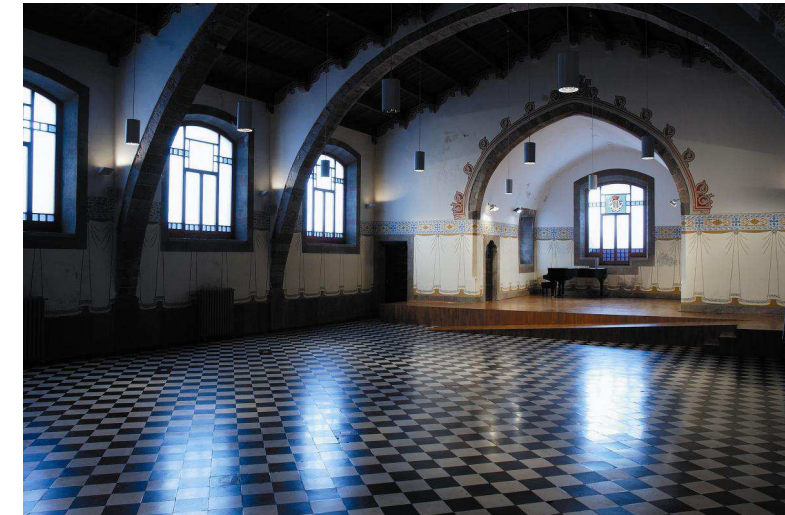
Reforma de l'antic hospital medieval construït al segle XV, adaptant-lo com a biblioteca, es va enfocar en a mantenir les amplituds dels espais i decorar-los amb esgrafiats, ornamentacions i vidreres embotrades. La obra va ser inaugurada l'any 1926 en honor a la visita del rei Alfons XII a Granollers.

1930-Obra nova, els pinetons, Cardedeu

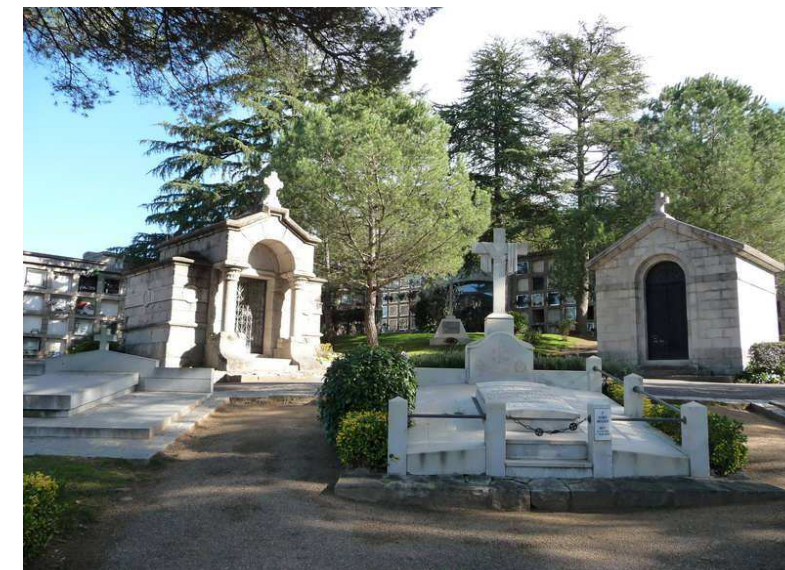
Raspall va voler conservar un tros de vegetació dintre de la ciutat en el seu projecte de creixement urbanístic, l'única cosa que va construir va ser una font d'estil noucentista al centre del parc.

1932- Obra nova, casa Amadeu Borràs, Cardedeu

Es tracta de l'obra que millor representa l'arquitectura tardana de Raspall, que s'acosta més a l'estil decò que al modernista, es pot comprendre molt bé per la composició de la casa, on la torre, que amb anterioritat feia més la funció de mirador, ara s'utilitza com a part funcional de la casa i es al centre de la casa, els materials exteriors, pedra rosada i parets llises donen una imatge noucentista.

Biblioteca Antoni Tarafa 1926

Cementiri municipal de Cardedeu 1918

Casa Amadeu Borràs 1932

2.2.2 Biografia profesional

Com es pot veure a l'apartat anterior on podem veure cronològicament les obres que més han marcat la vida professional de Raspall, l'arquitecte ha treballat en molts municipis diferents realitzant tant edificacions d'obra nova, reformes, rehabilitacions, canvis d'us i fins i tot obres urbanístiques. Si es mira la totalitat de la seva obra, es pot observar que no només ha realitzat treballs en aquests municipis, també trobem obres a el Figaró, Caldes de Montbuí, Montmeló, i fora del Vallés a Barcelona, Palma de Mallorca, Terrassa, el Masnou, Sant Antoni de Vilamajor, Vic, d'entre altres. De tot això podem extreure que Raspall va ser un dels arquitectes més en actiu de la seva generació, i gràcies precisament a això va obtenir una manera de construir molt personal, elaborat i detallat, donant-li la possibilitat de realitzar edificis en tres estils diferents, modernistes, noucentistes i déco.

La causa per la qual el seu treball es centra en el Vallés Oriental és degut a que el seu treball de rehabilitació de la casa Mercè Mayol a l'any 1903, abanç d'acabar la carrera d'arquitectura, va cridar l'atenció de varis municipis del Vallés, nomenant-lo arquitecte municipal primerament del municipi de Cardedeu (1904), l'Ametlla de Vallés (1906), de la Garriga (1906), de Granollers (1907) i finalment a Caldes de Montbuí (1909).

Tot i que Raspall va realitzar molts treballs a moltes poblacions, es pot afirmar sense cap dubte que la Garriga es el municipi on més hi va treballar, tant quantitativa com qualitativament, i podem trobar edificis de tots els estils de la seva obra, tant modernistes, noucentistes, com déco.

Les anomenades mansanes Raspall son unes mansanes que estan compostes íntegrament per edificis construïts per Raspall, existiesen un total de 7 mansanes, 6 d'elles estan ubicades dintre de la població de la Garriga, cinc d'elles d'estètica modernista i una de noucentista. L'altra la trobem a Cardedeu, aquesta mansana és la única mansana de Raspall que està composta per una sola edificació, aquesta es tracta de la anomenada amb anterioritat casa Mercè i Espinach, va ser la primera mansana que va construir Raspall, i també va ser el primer edifici aïllat que es va construir dintre d'un nucli urbà al Vallés Oriental, també coneguda com Alqueria Cloèlia.

Manuel J. Raspall i Mayol és considerat com arquitecte de l'anomenada segona generació d'arquitectes modernistes, tot i aquest reconeixement dintre del món arquitectònic modernista es poden identificar, dintre de tota la seva obra, tres etapes molt definides que donen forma a tot el seu recorregut professional; el modernisme que forma part de les seves obres desde el 1903 fins el 1915, el noucentisme entre el 1913 i el 1930 i el déco com a últim moviment arquitectònic desde el 1928 fins que acaba la seva activitat professional al 1935. Cal esmena que a finals d'un període i a principis d'altre hi ha un temps de transició on s'entrellacen estils, donant com a resultat obres molt personals.

Durant la seva primera etapa podem trobar una divisió d'estils en els seus treballs, en la primera part, un Raspall jove juga amb les formes i els detalls a la recerca d'un estil pròpi, tanmateix s'inspira en figures importants de l'arquitectura de l'època, aquesta inspiració es pot veure a la seva primera obra, la reforma de la seva casa materna, la casa Mayol a la Garriga. Va inspirar-se en la casa construïda per Josep Puig i Cadafalch, la casa Martí "Els quatre gats" finalitzada al 1898. Es pot veure l'extracció d'idees en, per exemple, el material de contorn de les finestres i cantonades exteriors (pedra), disseny de la balconera i el ferro forjat per a la realització de baranes i decoracions.

En la segona i última part de l'etapa modernista on trobem un estil més madur i personal, també podem trobar referències a altres arquitectes dintre de les obres de Raspall, com podria ser el disseny de les columnes i trencadissos ceràmics de la casa Juli Barbey i Poinard, amb clares connotacions del Palau de la Música Catalana de Lluís Domenech i Montaner.

Tot i inspirar-se d'idees de grans arquitectes, Raspall també va realitzar la seva pròpia aportació a l'estil modernista, treballs molt detallats amb ferro forjat, xemeneies amb combinació de materials i formes excepcionals, trencadissos ceràmics o be medallons amb formes exuberants que proporcionaven a les façanes dels seus edificis caràcter i un estil molt pròpi del modernisme. Moltes d'aquestes idees es poden veure reflexades en l'edifici Juli Barbey i Poinard, edifici estudiat en aquest projecte.

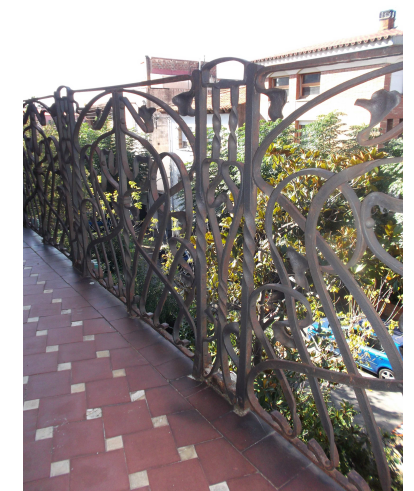
Elements pròpis de Manuel J. Raspall i Mayol al modernisme, casa Juli Barbey i Poinard:

Trencadís ceràmic a façana

Xemenèia a la primera planta

Treball de forja

2.3 Períodes en l'obra de Raspall

Tal i com s'ha explicat amb anterioritat, la vida professional de Raspall està diferenciada en tres períodes. El primer període modernisme on trobem una primera fase on un Raspall jove està buscant un estil pròpi, inspirant-se en grans arquitectes de la primera generació d'arquitectes modernistes i una segona etapa més madura i amb més caràcter, el segon període Noucentista i el tercer període Déco.

2.3.1 Període Modernista

El modernisme es un moviment cultural nascut a Bèlgica, i va va ser el moviment arquitectònic per excelència entre els anys 1890-1910 aproximadament. Es tracta d'un estil on es busca la fusió de totes les arts en una sola obra, en l'arquitectura sol ser un corrent burgès molt car degut a la diversitat de materials que s'utilitza per a crear, es un moviment que es basa principalment en els elements decoratius. Formes arrodonides, no gaire agresives amb l'objectiu de trobar la bellesa natural en els elements que conformen l'obra, que genera la necessitat de grans artesans que sàpiguen treballar molt be els seus materials.

Gràcies a aquest pensament sorgeixen molts professionals de diversos sectors (ceràmica, ferro, fusteria, etc...) que treballen d'una manera molt creativa per a crear elements de decoració bells. Aquest fet va ser molt útil per a Raspall ja que va poder fer real tots els seus dissenys arquitectònics decoratius.

L'arquitectura de Raspall durant el modernisme consta de dues fases, l'arquitectura durant la primera fase va ser una arquitectura més agressiva i arriscada, forjant durant aquesta fase un estil pròpi mitjançant inspiració d'altres professionals (Josep Puig i Cadafalch, Lluís Domenech i Montaner,...), la seva propia inspiració i la continua utilització d'elements decoratius que van acabar donant un estil pròpi a l'arquitecte.

L'obra que fa el canvi de fase es l'anomenada casa Clapés al 1907. A la segona fase, ens trobem amb un Raspall amb un estil més madur i pròpi, utilitzant sempre els mateixos recursos decoratius i arquitectònics que li otorguen aquest estil tan pròpi.

Els elements arquitectònics que més defineixen l'obra de Raspall en aquesta fase són tals com el sòcol de paredat capserrat, medallons amb ornamentació en cintes, estucats i esgrafiats, trencadissos ceràmics en molts dealls com llars de foc o façanes, treball de ferro forjat per a baranes i reixes amb exquisits dissenys de cop de fuet i sobretot els vidrats emplomats que només es poden observar en edificacions d'aquesta fase de la seva vida profesional. En quant a colors que empra en aquesta fase solen ser colors pastel, no gaire vius ni agressius, sobretot utilitza el Beige, colors terrosos i tonalitats de verd-blavosos, podríem dir que va obtenir aquest gust gràcies a la seva faceta com aquarel·lista.

Aquest període va durar desde l'any 1903 fins el 1915.

Unió da vidre emplomat, fusteria i ceràmica

Sòcol de paredat capserrat

2.3.2 Període Noucentista

Aquest període es caracteritza per un pensament de civisme i unió per a l'exaltació de la cultura mitjançant l'art, és un moviment molt més lligat a la política i a la burgesia que no pas el modernisme i va néixer com alternativa a aquest.

A partir de l'any 1916, Raspall fa un canvi molt significatiu en la seva arquitectura integrant elements noucentistes a la seva arquitectura degut als gustos de la època, en els treballs en ferro es perd el cop de fuet, transformant-lo en un element més geomètric. El treball amb vidreria emplomada també desapareix d'escena utilitzant-ho en petits detalls ornamentals i sempre amb motius florals o formes definides, completament al contrari que al modernisme. Tot i així continua mantenint el sòcol de paredat tan característic de la seva obra. A part del cementiri municipal de Cardedeu (1917) l'obra més representativa d'aquesta època seria l'Hotel Congost (1921)

Hotel Congost(1921)

Aquest període va durar desde l'any 1913 fins el 1930 dintre de l'obra de Raspall.

2.3.3 Període Déco

Es tracta d'un moviment on s'intenta unir varis estils prèvis de l'època, era l'època de les màquines i això es va veure reflectat a la manera de construir, on es podien contemplar formes més aerodinàmiques i monumentals com els gratacels. En general es comença a utilitzar uns elements molt diferents per a la construcció que donen a les obres un estil de progrés i modernització. Materials com acer inoxidable, fusta embotida, revestiments de pells al mobiliari, etc..

Per el que respecta a Raspall, incorpora elements d'aquest estil a partir de l'any 1929 aproximadament, donant un estil molt més senzills a les seves obres.

No va ser una època de grans edificacions per part de Raspall, construïnt bàsicament als municipis de Granollers i Cardedeu, obres molt petites, normalment d'edificis entre mitgeres de planta baixa mes planta pis. Els recursos arquitectònics més representatius de Raspall en l'etapa Déco va ser els acabats arrebossats de parets, dibuixos esgrafiats normalment geomètrics a les façanes de les construccions i els dibuixos de les reixes i tanques molt semblant a les formes utilitzades al noucentisme. Degut a que aquest edificis es solien construir al eixamplement de les ciutats, s'han vist fortament transformats durant el temps per els municipis, deixant així pocs edificis en l'estat original. L'obra més ben conservada i que més representa aquest estil es la casa Amadeu Borràs a Cardedeu, construïda al 1932.

2.4 Característiques en l'obra modernista de Raspall

Tal i com es diu en els anteriors apartats, Raspall va acabar obtenint un estil molt personal que plasmava en totes les seves obres. En aquest apartat es defineixen els trets més característics de la seva obra en el període modernista, tot i que en els altres períodes també apareixen amb més o menys importància.

La part més característica de l'obra de Raspall és que en totes les seves obres hi ha un detall que destaca per sobre de tots els altres donant-li personalitat a la casa, aquest detall es pot plasmar en diverses formes, per exemple en la casa Juli Barbey i Poinard, l'element que defineix la casa és el mosaic de trencadís ceràmic de Sant Jordi situat a la Façana oest, o a la casa Clapés una simple pedra amb el baix relleu de la seva signatura professional.

2.4.1 Elements més influents

Els sòcols de totes les seves obres, són l'element més representatiu de les obres de Raspall, en totes les seves edificacions hi apareix aquest element en algun lloc de la casa, solen ser sòcols bastant alts que cobreixen uns 90 centímetres aproximats desde el terra, acabats amb varies formes serrades donant una gran personalitat a les habitacions on hi apareixen.

Un element molt important és el treball que li dona al ferro forjat, en cops de fuet per exemple, que obté molta importància a la decoració en grans espais interiors i a façanes.

Els esgrafiats, que es poden veure en bona part del seu treball modernista, aquest element, és més comú en la primera meitat de la seva etapa modernista, però no significa que desaparegui a la segona meitat. Molt utilitzat sobretot com a detall en les façanes.

Formes tals com medallons i cintes formen un element molt utilitzat en la decoració de les façanes, aportant relleu i omplint la façana.

Un recurs molt utilitzat per Raspall són els mosaics ceràmics creats a partir de petits trossos ceràmics, juntant-los per a formar formes gràfiques tals com escuts, formes florals, representacions de fets històrics i/o folklòrics.

2.4.2 Materials més influents

Existeixen diversos materials que mantenen una aparició invariable en tota l'obra de Raspall, tot i que la importància d'aquests en les seves obres varia segons els períodes en els que es realitzen.

Els materials que més apareixen en l'obra de Raspall o més visibles, solen ser materials que donen bona estètica visual a l'edifici, per tant molts elements de recobriment surten representats. Aquests materials són:

La ceràmica, utilitzat per al revestiment de parets, zoclos, xemeneies, pilars,.. en diverses formes, en trencadís, mosaic o en peces uniformes.

El vidre emplomat, que apareix en pràcticament totes les finestres de totes les obres modernistes de Raspall., gràcies al color del vidre aconseguix donar vida als espais interiors.

La pedra, per a revestiments de sòcols o parets de façana, ja sigui una part o en la seva totalitat.

El ferro de forja, utilitzat per a baranes, pasamans, envellidors a les façanes, sense utilitzar un mateix patró per a totes elles, donant així una ornamentació molt variada.

Un element molt utilitzat però menys visible, si més no a simple vista, és l'utilització de totxos per a jugar amb les formes i acabats a les façanes i per a enmarcar finestres i portes exteriors.

3 LA GARRIGA MODERNISTA

3.1 La Garriga pre-modernista 1840-1900

A mitjans del segle XIX la Garriga no era més que un tram de la carretera de Barcelona a Ribes on s'hi havia concentrat unes quantes edificacions, una ciutat de pas on només s'obtenia benefici de l'agricultura i productes porcíns i dels pocs viatjans de pas que hi paraven. Aquest fet però, va esdevenir una característica molt important al seu desenvolupament posterior degut a la seva bona posició geogràfica.

3.1.1 Causes de l'evolució de la Garriga

Tot i no ser més que un conjunt de cases a la vora d'una carretera, la Garriga va evolucionar i es va ampliar degut a diverses causes.

La primera causa i la més important va ser l'explotació de les fonts d'aigües termals de la Garriga, de mans de Joan Blancafort Llavina que va construir unes termes utilitzant l'aigua de les fonts termals a l'any 1840. Ràpidament va obtenir fama per persones d'alt nivell adquisitiu, tant amics del senyor Blancafort com viatjants. Va aprofitar aquesta fama per a vendre aigua de les termes a la gent de Barcelona per a que poguessin fer-se banys a casa seva amb aquesta aigua de tant bones propietats. Encara i això molt poca gent podia anar degut a que no hi havia gaires possibilitats de arribar-hi desde Barcelona y molt poca gent disposava de vehicle propi.

Hotel Balneari Blancafort(1840)

La segona causa va ser la construcció de l'estació de tren de la línia Barcelona-Puigcerdà construïda a l'any 1875, que va facilitar a la gent més corrent poder arribar-hi.

La tercera causa es la situació i l'entorn, quan es va arreglar el tema d'accessibilitat, es van obrir les portes a un món carregat de naturalesa relativament aprop de Barcelona on poder descansar dels problemes de la vida diària de la ciutat i relaxar-se realitzant diverses activitats a la natura.

Aquestes són les causes més importants per al creixement de la Garriga, fent que a principis del segle XX la Garriga fos un lloc de descans i relaxació per a persones molt influents de diversos camps (arts, política, arquitectura) de Barcelona.

3.1.2 Evolució de la Garriga

Degut a aquest augment d'estiuejants, a la població sorgeixen varis edificis per a satisfer les necessitats tant dels propis vilatans com dels turistes que en alguns casos pasaven a ser nous vilatans, creant així la primera escola de la Garriga, farmàcies, hostals, el passeig de la Garriga (lloc on es reunia la gent per a la celebració d'actes socials i en molts casos xerrades de negocis) la neteja del Bosc de Terres i el Bosc de Malhivern per a celebració d'actes socials, però sobretot de la construcció per part dels més acaudalats de les anomenades cases d'estiueig, cases d'aspecte modernista construïdes a principis del segle XX, que tal com indica el nom eren utilitzades com a residència d'estiueig dels seus amos. Gràcies a aquestes últimes la Garriga rep el nom de colònia d'estiueig de Catalunya.

Totes aquestes construccions van fer ampliar el municipi de la Garriga i veure incrementat el número d'habitants, a l'any 1877 hi havia un cens de 1585 persones i a l'any 1910 la xifra va augmentar a 2162 persones arribant als 3380 l'any 1940, tot i que als estius, comptant amb els turistes la població fàcilment doblava el seu número.

3.1.3 Projectes de reforma de la Garriga

Amb tot aquest interès creat en gran part per les fonts d'aigua termal a la Garriga, neixen unes necessitats que no poden abarcar amb una població tan reduïda, per tant es veuen obligats a crear projectes d'ampliació que donin més espai tant a turistes com a vilatans.

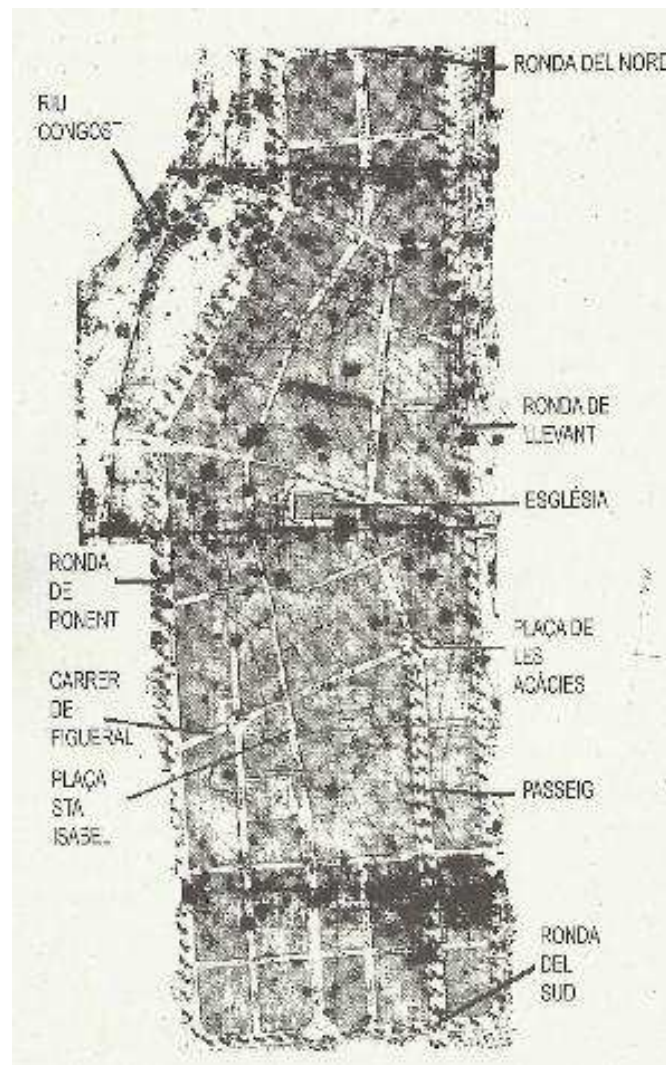
El primer projecte important té data de 24 de Febrer de l'any 1878, un projecte no gaire ambiciós, de reduïdes dimensions si tenim en compte l'estat actual de la població de la Garriga, però que va significar un fet molt important per a la futura distribució urbanística del terreny, es tracta d'obrir l'actual passeig de la Garriga, en aquest projecte van aportar terres els propietaris d'on s'avia de construir, amb l'interès de que en futures remodelacions urbanístiques es veiessin revaloritzades les seves terres colindants. Aquest projecte encara avui es pot veure en el seu estat original a excepció de les carreteres fetes amb tècniques actuals, consta de tres carrils un de central que fa la funció de passeig i ampli espai per a actes socials del poble, i altres dos destinats a la circulació de vehicles, al carril central cal destacar els arbres plataners que donen més vida al passeig.

Al 1879 es fa un altre projecte amb el títol de "Proyecto de reedificación de las plazas de la constitución y parroquial y de las calles Oliveras y Alem", dirigit per l'arquitecte Ignacio Conrado Bartoli. Aquest projecte consistia en reedificar aquestes dues places i carrers, però el principal objectiu va ser el de preparar la població de la Garriga per als

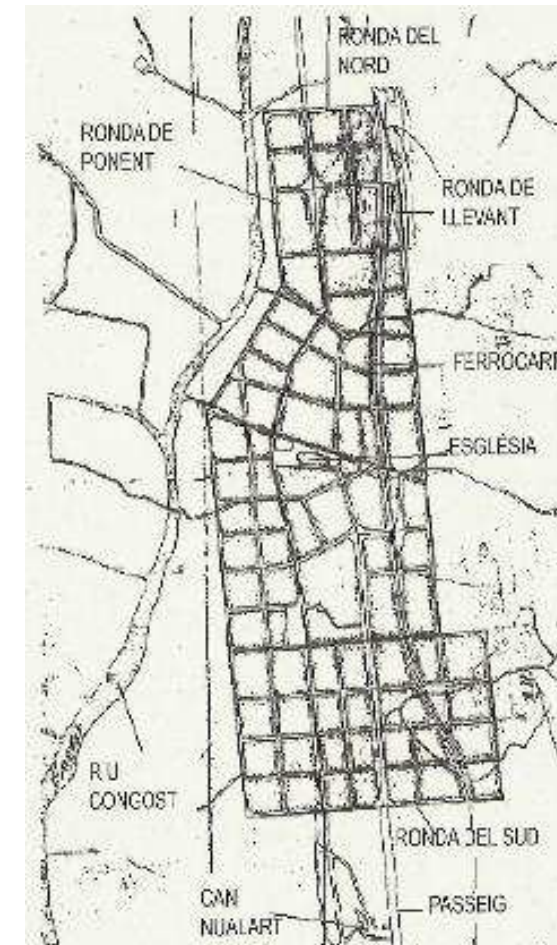
futurs projectes d'eixamplament, creació de noves carreteres i vies de pas i fer una distribució estimativa del terreny urbanitzable.

A mitjans de segle XIX, donat que la Garriga era una població en la que la seva font general d'ingressos provenia de la ramaderia, no es podien disposar de molt capital per a la realització de projectes d'urbanisme. No es fins a finals del segle XIX que les famílies més importants no comencen a implicar-se en els projectes d'urbanisme (econòmicament parlant) com a estratègia per a veure incrementat el seu capital amb la revaloració dels seus propis terrenys.

Existeix un pla d'alineació de carrers i eixamplament l'any 1882 que reflexa el poc interès dels terratinents degut a la mínima revalorització de les terres. Es tracta d'un projecte fet per l'arquitecte Juan Baptista Pons, on vol amplificar mitjançant mansanes quadriculades el Nord i el Sud de la Garriga i fer rondes que delimitessin el seu espai de creixement. Aquest projecte no es va poder realitzar degut a mansanes en la documentació adjunta al projecte i al poc interès per part del municipi i d'inversors privats per a recolzar-ho econòmicament.

Projecte de J.B.Pons al 1882

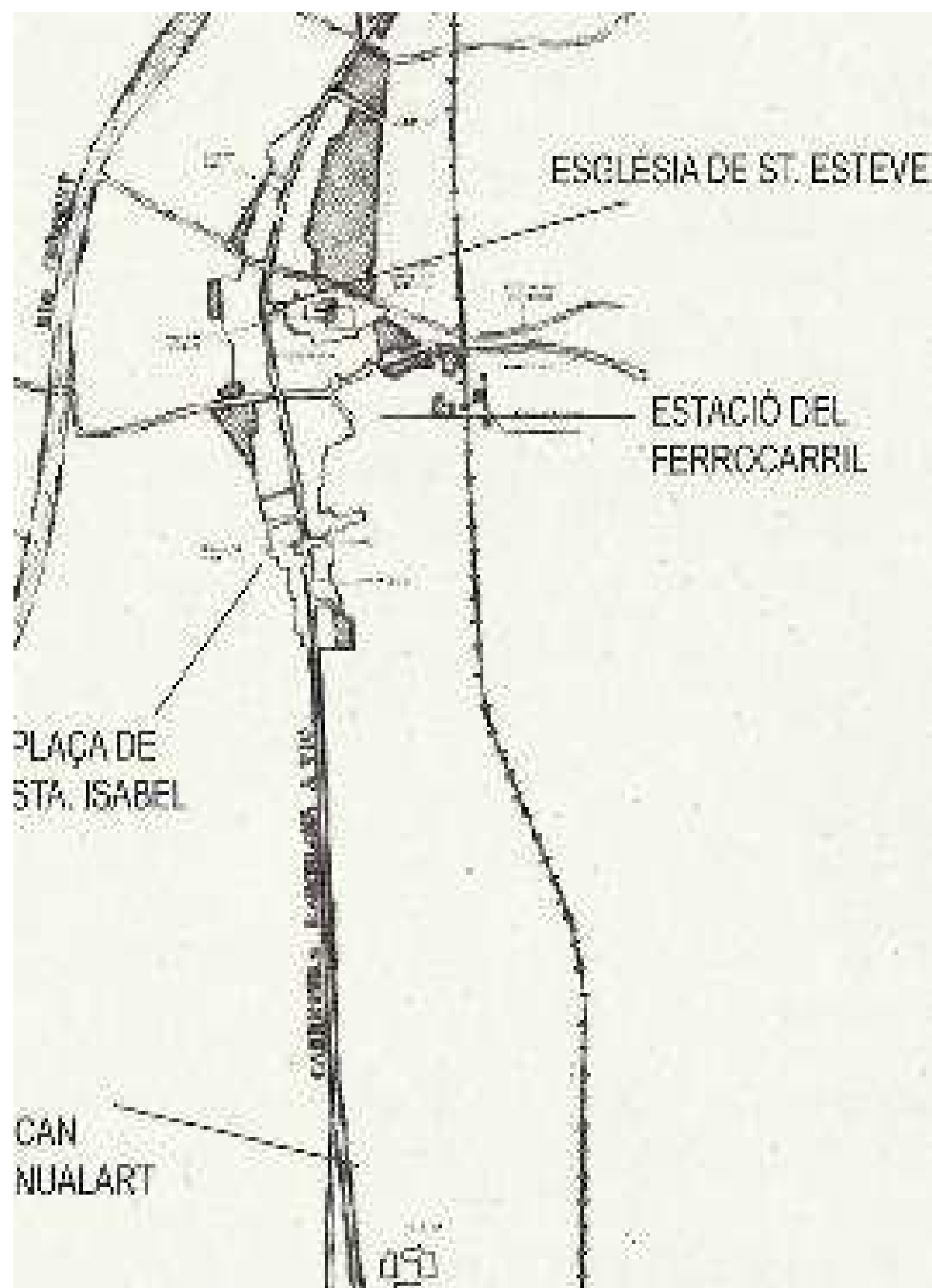
Projecte d'Enric Fatjó (1894)

L'últim pla d'ampliació important d'aquesta època va ser el de l'any 1894 de mans de l'arquitecte Enric Fatjó i Tomás, va ser un projecte de gran rellevància per a la població degut a que a partir d'aquí no es creen alineacions de carrers ni eixamplaments segons els interessos dels vilatans més acaudalats, sinó que es treballa per a realitzar una correcta urbanització.

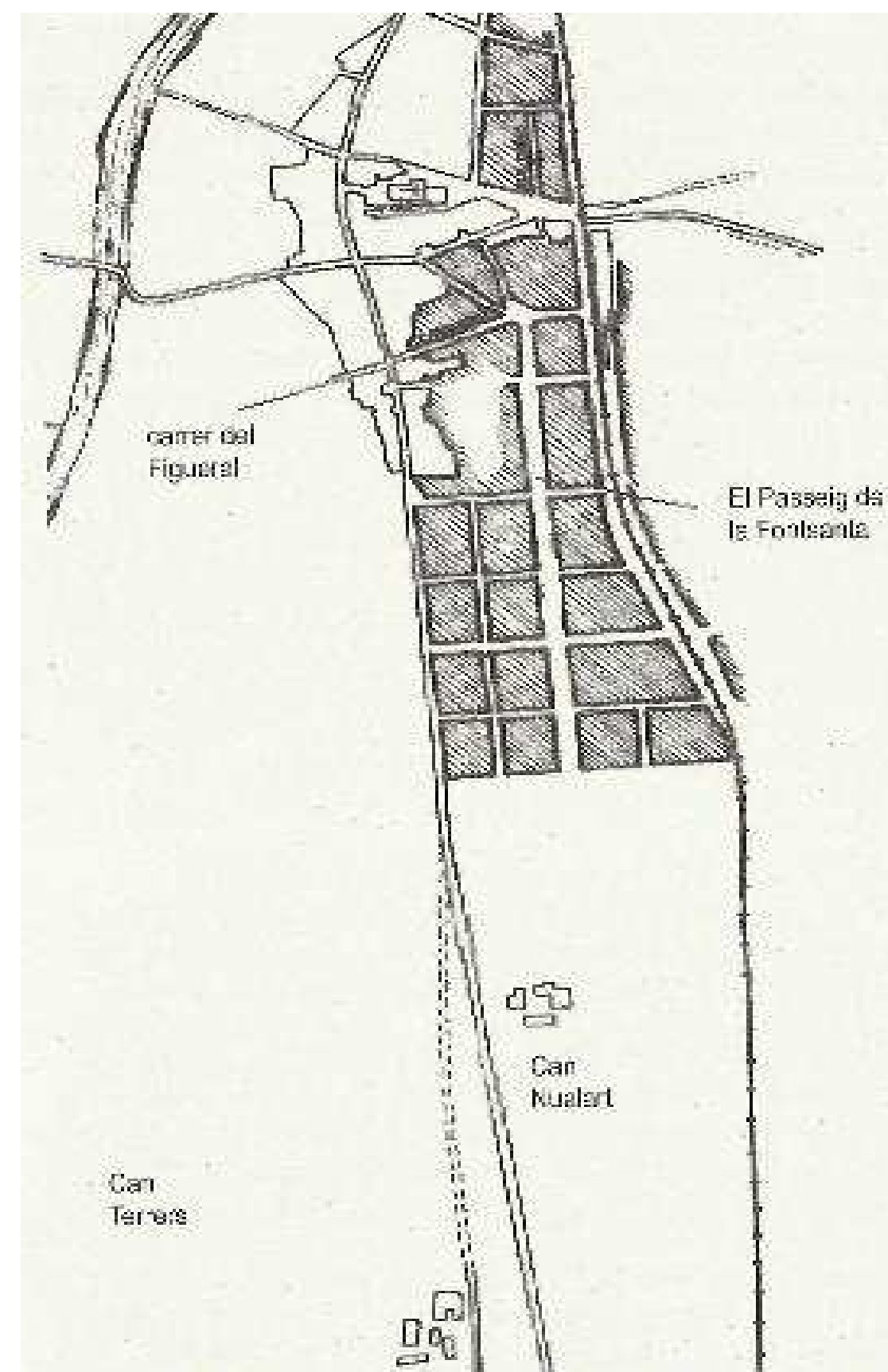
El seu principal objectiu és harmonitzar el primer eixamplament que es realitzarà juntament amb el casc antic, per tal d'aconseguir-ho realitza un projecte amb mansanes quadriculades envoltant el casc antic, de fet és un projecte molt semblant al del 1882 però amb la gran diferència de que en lloc de tancar l'espai de construcció, delimita l'espai amb uns passeigs de 15 metres d'amplada arbitraris i edificats solsament en una vorera, en aquest projecte, els carrers es distribueixen segons l'amplada, els principals seran d'entre 15-25metres d'amplada, el secundaris d'entre 10-15 metres, i els que fan d'unions entre elles seran més estrets. Com el projecte disposava de grans espais i la Garriga està rodejat de bosc, el projecte no deixa espai per a cap arc ni jardí.

Aquest projecte no es va acabar de realitzar en la seva totalitat per culpa d'interessos econòmics de la població, tot i així va resultar el projecte d'urbanització i eixamplament d'on neix la Garriga actual.

Fins al 1900 es van continuar fent edificis d'obra nova per a nous vilatans, normalment edificis entre mitjeres de reduït espais.

La Garriga a l'any 1875

La Garriga a l'any 1900

3.2 La Garriga modernista (1900-1936)

Tal i com es mostrava anteriorment, la Garriga era un petit poble on bàsicament es vivia de l'agricultura i productes derivats del porc, però amb el l'interés turístic massiu i el respectiu increment de població va fer que a la Garriga cada cop més persones amb un alt nivell adquisitiu volguessin invertir crear indústria. Això va generar una petita industrialització, creen la primera fàbrica l'any 1885 de teixits que es seguida per una de cuirs. Al 1912 es construïx una fàbrica de mans del senyor Blancafort de rotllos per a pianoles, una de les fabriques més importants de tot l'estat Espanyol a l'època. Al 1917 com a indústria rellevant es va construir una altra fàbrica de cuirs i al 1920 una de camises. No només es van obrir aques grans fabriques, sinó que també es van començar a obrir petits tallers familiars com fustries, fleques, sastreries,... que van ajudar a impulsar l'economia de la ciutat.

Degut a l'increment de la població al 1910 es van construir dues importants institucions, la primera va ser l'hospital asil, i la segona una societat benèfica d'ajuda social, que va incrementar molt el nivell de vida del poble.

3.2.1 Projectes de reforma de la Garriga modernista

El fet mes important d'aquesta època és l'anomenament de Manuel J. Raspall i Mayol com a arquitecte municipal de la Garriga, degut a la seva forta implicació professional i personal amb el municipi.

Només un any després del seu nomenament es dona el vist i plau del seu primer projecte d'urbanització important com a arquitecte municipal a l'any 1907, es un projecte d'urbanització dels carrers de Llerona i Ramon Pascual, així com la carretera provincial de Sant Llorenç Savall a Llinars del Vallés.

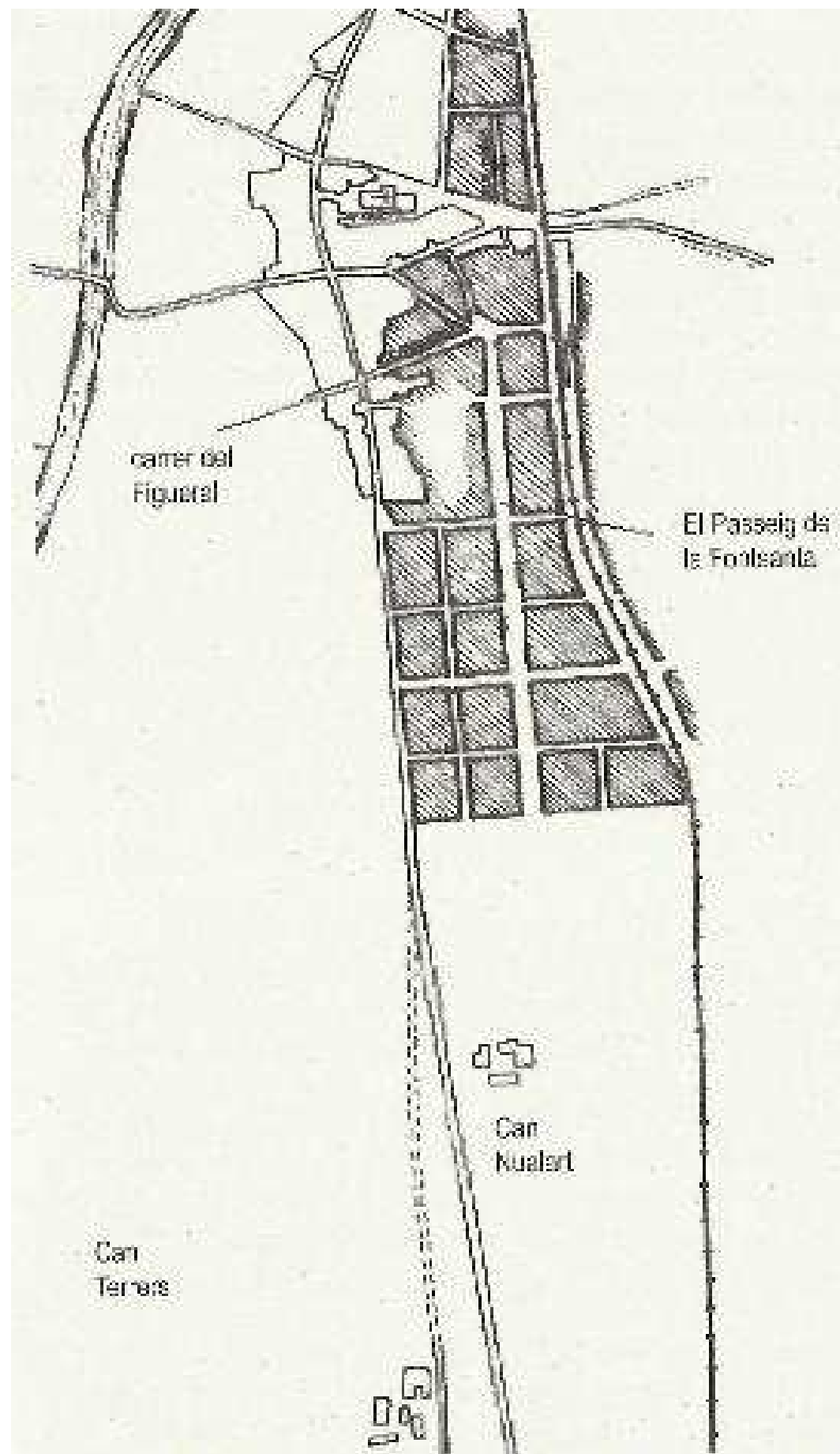
Al 1917 es canalitza el torrent de la riera de l'Alerm, per a obtenir parcel·les de terreny més amplitud a l'hora de realitzar un projecte d'urbanització sobre aquest terreny, aquesta zona correspon a la part nord-est de la ciutat, un emplaçament que no havia estat gaire explotat fins a aquest moment.

Al 1928, es realitza un projecte molt important per a alliberar de trànsit la zona centre de la Garriga, proporcionant així més tranquil·litat a la població, es tracta d'un projecte de construcció de un nou tram de carretera que anirà desde Barcelona fins a Vic, l'actual carretera C-17. Aquest projecte neix de la necessitat de mobilitat i fàcil accés a diverses parts de Catalunya degut a la aparició dels primers vehicles a motor.

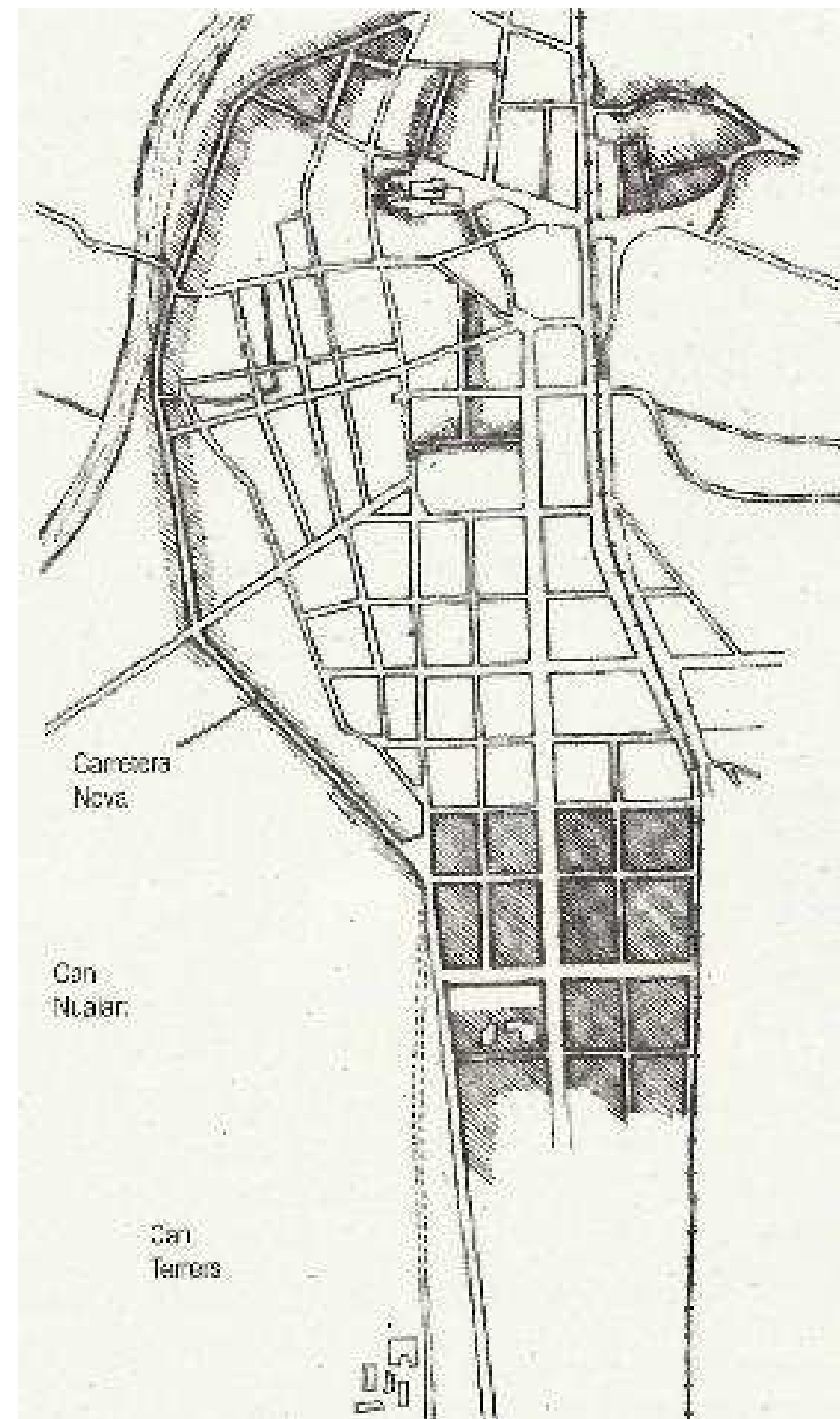
Tot i així, el projecte que més va beneficiar a la vida social del poble va ser el de l'obertura de la plaça de l'església, centre de reunió per a garriguencs degut a que proporcionava una zona espaiosa a centre del poble on poder reunir-se, com a la plaça hi ha l'entrada de l'església més important de la Garriga, ràpidament va obtenir una alta importància socio cultural, aquest projecte es va realitzar l'any 1930, i apart de els

motius explicats amb anterioritat, amb aquest projecte també es buscava definir d'una vegada per totes l'autèntic centre del poble.

No és fins l'any 1934 que no comencen a empedrar els primers carrers del poble, tots aquest grans projectes els va coordinar Manuel J. Raspall i Mayol, en les següents fotografies es pot veure l'evolució de la població durant l'etapa en la que Raspall va ser l'arquitecte municipal del poble així com la seva gran aportació al poble.

La Garriga a l'any 1900

La Garriga a l'any 1940

3.2.2 Arquitectura a la Garriga modernista

Amb tots aquests projectes d'urbanització i eixamplament del poble de la Garriga, i l'especial interès de la burgesia per la població com a lloc per a estiuar o per a descansar de la rutina, a la Garriga es comença a edificar moltes cases, però sobretot d'un tipus d'edifici en concret, anomenat torres, les torres són cases d'estil modernistes les quals la seva funció principal es proporcionar confort als propietaris durant les seves temporades de vacances, ben a prop de les termes i rodejades de naturalesa aquestes torres normalment tenen amplies dimensions i solen ser aïllades ja que gran part de les famílies que es feien construir aquestes torres eren famílies burgeses barcelonines amb alts ingressos.

A principis de segle XX, l'estil de moda era el modernista, amb un estil fàcilment reconeixible a primera vista degut a els seus detalls ben treballats per artesans de l'època que solien estar ben representat a façanes i jardins, era un estil que donava classe a tota persona propietaria d'una casa d'aquestes característiques. Com a la Garriga van venir moltes famílies amb un alt nivell adquisitiu, tots aquells que desitjaven tenir una residència d'estiu al poble, volia que la seva casa destaqués per la seva modernitat i es així com actualment hi ha tanta història modernista.

El creixement Garriguenc així com l'interès per el moviment modernista a la Garriga es pot veure representat en la quantitat d'edificis construïts durant tres moments històrics desde el 1800 fins el 1936 aproximadament.

Durant tot el segle XIX només hi ha registrades 14 llicències i permisos de construcció, totes formen part de l'estil eclèctic de l'època.

Desde l'any 1900 fins a l'any 1916, a l'època del modernisme es van atorgar 62 llicències i permisos de construcció, totes aquestes obres corresponen a l'estil modernista.

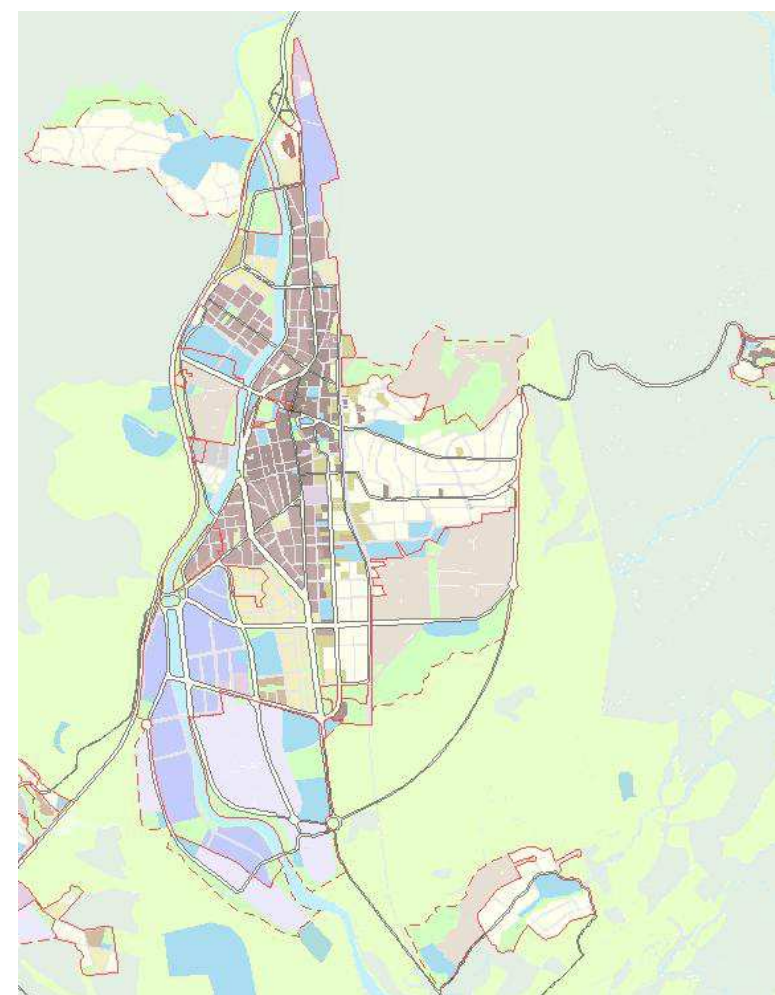
A l'any 1916 apareix un nou moviment artístic, el noucentisme, però tot i ser un estil molt afiançat a altres llocs de Catalunya, el Modernisme encara es manté viu gràcies a les construccions de gran bellesa fetes fins el moment i fa que la gent segueixi tenint interès en el modernisme, la qual cosa fa que entre l'any 1916 i l'any 1936 s'edifiquessin 91 projectes d'àmbit modernista.

La Garriga és un dels pobles de Catalunya on més edificis d'estil modernista s'hi conserven, degut a l'especial afecte que hi tenien diversos arquitectes de l'època a l'estil, i que la Garriga va esdevenir el lloc ideal per a construir amb aquest estil, tant a nivell paisatgístic com a nivell econòmic, és per això que podem trobar edificis construïts per varis arquitectes, tant famosos com Joseph Puig i Cadafalch, passen per el seu arquitecte municipal Manuel J. Raspall i Mayol (del qual només a la Garriga té més de 20 edificis construïts per ell) que tant va fer per a la població.

3.3 La Garriga a l'actualitat

Si mirem el mapa actual de la Garriga ens podem adonar que desde la fundació de l'hotel balneari Blancafort, passant per diversos punts d'inflexió explicats amb anterioritat, ha tingut un creixement molt pronunciat, desde només ser un conjunt de cases a la vora d'una carretera al que es ara, ha passat per molts projectes d'urbanisme que l'han fet guanyar terreny tant a la llargada com a l'amplada.

Encara a la Garriga hi ha espais pensats per a futures expansions en el cas de ser necessari, si mirem l'evolució del número d'habitants en aquests últims anys sent al 1998 de 10929 habitants i al 2013 que són 15586 habitants, es pot dir amb seguretat que la Garriga encara avui segueix sent un poble en expansió.

QUALIFICACIONS	
SISTEMES	
SX	Vial
SX0, SX1	Eixos estructurants
SX2, SX3	
SF	Ferrovial
SA	Aeroportuari
SP	Portuari
SS	Protecció
SH	Hidrogràfic
SC	Costaner
SV	Espais lliures, zones verdes
SD	Habitatge dotacional públic
SE	Equipaments
ST	Serveis tècnics i ambientals
SÒL URBÀ	
R1	Nucli antic
R2	Urbà tradicional
R3	Ordenació tancada
R4	Ordenació oberta
R5	Cases agrupades
R6	Cases aïllades
A1	Industrial
A2	Serveis
A3	Logística
M1	Transformació
M2	Conservació
M3	Mixtes
SÒL URBANITZABLE	
D1	Desenvolupament residencial
D2	Desenvolupament activitat econòmica
D3	Desenvolupament mixt
D4	Altres desenvolupaments
D5	Urbanitzable no delimitat
SÒL NO URBANITZABLE	
N1	Rústic
N2	Protecció
N3	Protecció sectorial
N4	Activitat autoritzada
PROTECCIONS TRANSVERSALES	
Limit protecció transversal	
XARRES PROJECTADES	
Xarres projectades	
PLANEJAMENT TERRITORIAL SINTÈTIC	
ESPACIS OBERTS DE PROTECCIÓ ESPECIAL	
	Sòl de protecció especial
	Sòl d'alt valor agrícola
ESPACIS OBERTS DE PROTECCIÓ TERRITORIAL	
	Sòl de potencial interès estratègic de muntanya
	Sòl d'interès agrari i/o paisatgístic

4 MANUEL J. RASPALL I MAYOL A LA GARRIGA

Tal i com s'ha vist a apartats anteriors l'aportació de Raspall a la Garriga no es poca, tant per la seva implicació professional com personal, Raspall es va convertir en una de les persones de més importància per a la Garriga. Com a arquitecte municipal es va encarregar de feines molt importants per el desenvolupament urbanístic de la Garriga, però també fora de les seves responsabilitats com a arquitecte municipal, Raspall va fer molt bon treball alhora de construir edificis que lliguessin amb l'estètica que s'estaba buscant en el moment per al poble.

4.1 Treballs com a arquitecte

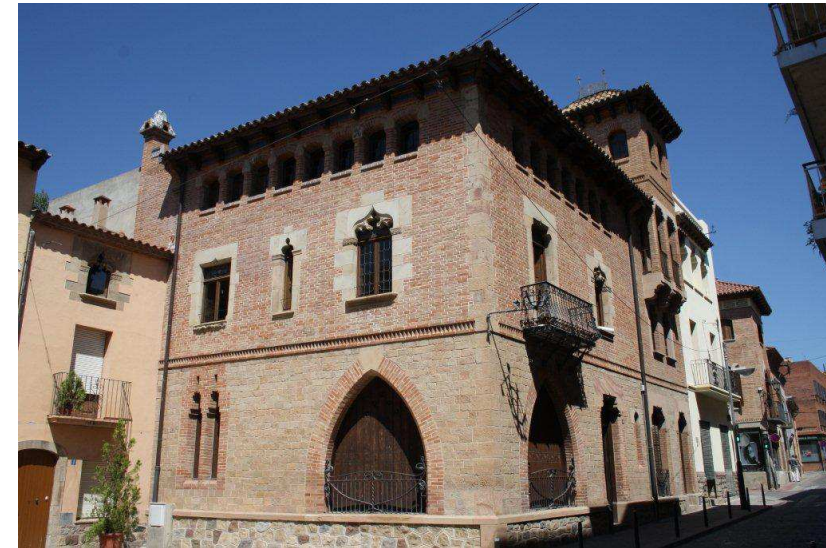
Raspall com a arquitecte va crear molts edificis importants dintre de la Garriga que encara ara es conserven i que també han marcat l'evolució de Raspall al llarg de la seva vida professional. Gran part d'aquests edificis van ser edificats mitjançant l'estil modernista, degut a que Raspall era una persona molt meticulosa i treballadora, va construir varies obres d'art en forma d'edifici que van canviar l'estil urbà i van definir un caràcter modernista que fins ara es conserva a la població. Però d'entre tots ells hi ha dos projectes que són transcendents tant per a Raspall, com per a la població.

Les seves primeres obres datades a l'any 1906 endavant, van donar a la Garriga, un altre motiu d'interès per a l'alta burgesia barcelonina per anar a residir o tenir una casa d'estiueig a la Garriga. Creant edificis juntament amb molts artesans garriguencs que van treballar conjuntament amb Raspall per fer possible els seus dissenys, no només va crear cases on la gent hi podia estar mentre gaudia d'unes vacances al poble, sinó que ofería una casa de qualitat, on només viure era una experiència de relaxació i benestar degut a l'excelent treball de distribució i interiorisme fet per Raspall en pràcticament totes les sales de les cases. Gràcies a aquest fet, Raspall va obtenir moltes comandes de molta gent amb capital disposada a subvencionar els seus projectes per ser els amos d'una d'aquelles obres d'art, fet del que s'en beneficia la Garriga ja que aquesta gent indirectament generava llocs de treball a la Garriga fent que la gent del poble no hagués de marxar a arees més poblades per poder treballar, sinó que la gent dels pobles del voltant venien a la Garriga en busca de treball.

4.1.1 Casa Mercè Mayol o Casa Raspall (1903)

El primer projecte important de Raspall a la Garriga també va ser el seu primer treball com a arquitecte després d'acabar els seus estudis d'arquitectura a Barcelona. Aquest projecte es va tractar d'una rehabilitació de la casa materna, al poble matern, l'anomenada casa Barbey que actualment se li ha canviat el nom per el de casa Raspall. L'importància d'aquest projecte no es tracta del valor de l'edifici per al poble o be per la bona execució del projecte, sinó perquè gràcies a aquest projecte Raspall es

va donar a conèixer a la Garriga i gràcies a la seva bona execució va atreure l'atenció dels vilatans així com de les entitats més representatives del poble.

El que va fer Raspall en aquesta casa d'estil neogòtic va ser una total rehabilitació, conservant pràcticament tots els elements gòtics a la façana, exceptuant les portes d'entrada que les va transformar en finestres arc de cap d'ametlla. Una altra aportació va ser l'aplicació de vidres emplomats a diverses finestres i a l'interior va redefinir els espais interiors amb arcades i parets divisòries no existents en el projecte original.

Finestra d'estil neogòtic

Antiga entrada reconvertida en finestra arc cap d'ametlla

4.1.2 Les mansanes Raspall

Dintre de tota l'obra de Raspall, neix un concepte, anomenat posteriorment a la seva construcció les mansanes de Raspall, que dona a l'arquitecte gran part de la seva fama a l'actualitat per la bona construcció i bellesa meticulosament estudiada durant el seus respectius moments de construcció, i en gran part per la bona conservació d'aquestes.

Aquest concepte s'anomena "mansanes Raspall", són un conjunt de set mansanes construïdes íntegrament per Manuel J Raspall i Mayol, urbanísticament parlant el concepte mansana es defineix com a espai de sòl urbà dins d'una trama viària delimitat per tres o més vials, amb edificacions construïdes al seu interior.

La primera d'elles en construir-se, es la que està ubicada a Cardedeu anomenada "Alquèria Cloèlia" que tot i que no representa un benefici directe a la població de la Garriga, és el projecte d'on va sorgir l'idea o concepte de l'utilització d'una sola mansana per a projectes de Raspall, les altres sis mansanes són edificades a la Garriga.

La primera mansana en edificar-se a la Garriga està composta només per un edifici al seu interior, l'anomenada torre sant Josep, construïda a l'any 1906, aquesta casa d'estiueig va ser un projecte bastant simple a nivell decoratiu, sense detalls de difícil execució ni elements decoratius destacats, si es mira la façana es pot veure la seva senzillesa d'execució només utilitza pedra de riu per a aplacar la façana de dalt a baix, l'únic element que n'hi sobresortia era una peça ceràmica amb el nom de la casa que es va eliminar en una rehabilitació l'any 1940, i uns ampits de finestra fetes de totxo vist. L'única cosa on destacava era en la seva extensió de jardins, però a l'any 1982 es va generar un reparcelació que va treure els terrenys per a construir-hi vivendes unifamiliars entre mitjeres.

La segona mansana es la composta per la casa Llorens (1907) i la casa Fèlix Fages (1909), aquest conjunt de cases d'estiueig es la segona mansana més important de Raspall a l'actualitat, degut a la seva bona conservació i a estil arquitectònic, la Casa Llorens com la torre sant Josep, és una edificació amb façanes aplacades de pedres de riu, però aquesta té una cura pels detalls que no tenia l'anterior, una de les característiques més importants d'aquesta casa és la incorporació de la fusta com a element separador, utilitzant per primera vegada un vallat de fusta pintada per a delimitar la parcel·la. La casa Fèlix Fages es una casa que representa a la perfecció l'estil de Raspall, amb excellent treballs en forja, esgrafiats a la façana jugant amb les fusteries de balconeres i finestres, vidres emplomats i gran cura en detalls i distribucions interiors, actualment l'edifici fa la funció d'escola privada ISCAT (International School of Catalunya). La mansana actualment està en molt bon estat de conservació.

Casa Llorens (1907)

Casa Fèlix Fages (1909)

La tercera mansana era coneguda amb el nom de "Parc Serra", un conjunt de dues cases amb porteria pròpia independent, aquestes cases van ser construïdes com a cases d'estiueig per a ser llogades, construïdes als anys 1909 i 1910 modificades l'any 1940, a l'actualitat només es conserva una de les dues cases, tot i que el seu interior ha estat completament reformat perdent així tot estil modernista que un cop va tenir.

La quarta mansana, es sens dubte, la mansana més important, així com el treball personal més destacat de tota l'obra de Raspall, per comprendre l'importància a nivell arquitectònic, urbanístic i patrimonial només hem de veure el nom que ha rebut aquesta mansana, La Mansana Raspall, fins i tot el carrer oest de la mansana va rebre el nom de carrer Manuel J. Raspall i Mayol. Aquesta mansana es compon per 4 edificacions, La Casa Juli Barbey i Poinard, la Torre Iris, la Bombonera i la casa Barraquer, va estar construïda entre els anys 1910-1912. Com a conjunt, les quatre cases tenen una unitat estilística evident, desde l'exterior, la tanca del jardí reforça aquest pensament d'unitat, donant un revestiment unitari de pedra a tot el perímetre, tot el treball de forja utilitzat en la tanca manté un mateix disseny exceptuant les portes d'entrada que l'únic que varia es el disseny dels cops de fuet i l'aparició dels noms de les cases i les seves dates de construcció. La construcció d'aquestes quatre cases constitueix una fita arquitectònica importantíssima dintre el paisatge urbà de la Garriga, així com un conjunt únic de l'arquitectura modernista catalana.

Casa Barbey

Casa Barraquer

La cinquena mansana és la que està composta per els dos edificis de la fundació caritativa anomenada “La Caritat”, destinada a l'època a acollir malats normalment de baixa classe social i indigents, mes tard, va ser rehabilitat per a un canvi d'ús, transformant-se en una residència d'ancians. Es tracta de l'únic edifici de caràcter hospitalari que va realitzar Raspall en tota la seva vida professional.

El primer edifici es comença a construir l'any 1911 com a edifici aïllat de planta rectangular, però al 1913 es construeix un segon que acabarà de donar-li l'espai necessari per complir totes les necessitats requerides per el moment. L'any 1985 es va dur a terme un projecte de rehabilitació, degut que als anys 70, la manca de treball de conservació i varis conflictes als que es va veure sotmés l'edifici, el van deixar en un estat pèssim de conservació, portant-lo pràcticament a un estat de ruïna.

Aquest edifici ha estat important per la població perquè desde la seva construcció, ha complert amb una funció social molt requerida per la gent del poble. La cinquena mansana Raspall es sens dubte, la que mes benefici social ha aportat per a la gent de la Garriga.

“La Caritat”(1911)

La sisena mansana construïda al 1916, és la que acull la casa d'estiueig anomenada ara com “La Caritat”, aquest edifici en principi era una vivenda construïda com a casa d'estiueig, costejada per tal de sortejar-la i obtenir beneficis que ajudessin amb la finalització de les obres del cos d'edifici de l'Asil-Hospital o cinquena mansana Raspall. Com a curiositat cal dir que a l'any 1917 es va fer el sorteig amb tanta bona fortuna que el guanyador del sorteig va ser la junta de la Caritat. Aquesta casa va ser construïda mitjançant patrons modernistes, tot i que deixa d'utilitzar alguns recursos com el cop de fuet, esgrafiats amb motius florals, o revestiments ceràmics i comencen a aparèixer alguns detalls de l'estil noucentista, evolucionant així cap a una manera d'expressió arquitectònica més formal. Utilitza per primera vegada una coberta de mansarda, i també a les cantonades ha introduït unes pilastres coronades amb relleus geomètrics que enllacen amb l'entaulament de la coberta.

Torre Iris

La Bombonera

4.2 Treballs com a arquitecte municipal

L'any 1906 Raspall és anomenat arquitecte municipal del poble de la Garriga, i desde el primer moment que es veu amb la dura feina de continuar el treball d'urbanitzar el millor possible la Garriga. Comença amb el projecte de l'arquitecte Enric Fatjó i Tomás aprovat per l'ajuntament l'any 1894, on determina delimitacions cuadriculars per a una bona distribució urbanística tant al nord-est com al sud de la població cobrint l'espai agrícola més proper al poble.

Tal i com s'ha pogut veure en anteriors apartats aquest pla d'urbanització es un pla molt ortogonal, idea extreta de l'obra d'urbanització i eixamplament més rellevant en el moment al país, el pla Cerdà a Barcelona. El projecte estava molt ben pensat, però hi va haver una causa molt important per la qual Raspall es va veure obligat a adaptar i modificar el pla, es tracta de les dues grans obres d'infraestructura de la carretera de l'Ametlla i l'actual carretera Nova. Degut aquests dos projectes, Raspall es veu forçat a modificar tant el pla previ que opta per crear-ne un de nou l'any 1929, el pla d'alineacions.

4.2.1 Modificacions al Pla de 1894

Urbanització de la zona de la carretera de l'Ametlla a l'any 1907, aquesta va ser la seva primera intervenció en el pla degut a la nova projecció de la carretera de l'Ametlla, el tram només ocupava desde l'actual carrer Ansel Clavé fins al carrer dels Banys.

La següent modificació va ser l'alineació del carrer sant Francesc, carrer Llerona i carrer la Doma fins el carrer Figueras, amb aquesta alineació de carrers, el que va aconseguir Raspall va ser un mallat de carrers força ortogonals que va permetre l'eixamplament del nucli antic fins a la carretera Nova, aquesta modificació va permetre generar bastantes parcel·les per a edificar, cosa que es va aprofitar als anys 20 per a construir el que ara es coneix com "les cases del poble", aquest projecte es va realitzar durant els anys 1915 i 1916.

L'última modificació que va haver de fer Raspall va ser l'alineació de la zona coneguda com can Noguera. Aquest projecte es va realitzar més per interessos econòmics privats de part dels propietaris de les terres, que no pas per una necessitat urgent d'expansió de la Garriga, va ser una alineació molt fàcil d'executar degut a que era un terreny molt pla sense camins que l'atravessin, es projecten els carrers de Torrent i dels Murris, i en perpendicular els carrers Bassal, Rocabuquera, Clopers...

Amb totes aquestes modificacions, Raspall va aconseguir obtenir una retícula de parcel·les bastant regulars, tot i així també es van fer parcel·lacions més estretes amb façanes a dos carrers, destinades a construir cases per a la gent obrera del poble, ajudant així al creixement de la població.

4.2.2 El pla d'alineacions

Amb l'obertura de la carretera Nova a la Garriga, el projecte d'urbanització previst l'any 1894 va quedar completament obsolet i no es podia rectificar més, tal i com s'havia fet fins ara, així que Raspall es veu obligat a generar un nou projecte l'any 1929 que tingués la previsió d'aquesta carretera.

En aquest moment la Garriga passa per una època de bonança econòmica com mai abans s'havia vist així que es disposava de força capital per a recolzar un projecte d'urbanització amb cara i ulls, i precisament gràcies a aquest fet, Raspall planteja per encarrec municipal, un pla d'ampliació del nucli urbà molt extens, aproximadament 30 hectàrees. El que preten aconseguir és que la població de la Garriga passi de tenir 2500 habitants a 10000 habitants fixes. Compta sempre amb el recolzament de les famílies més poderoses del poble, que dominen l'alcaldia i tenen gran part dels terrenys del poble.

Aquest pla es centra en dos zones de la Garriga, per una part es centra en l'eixample desde el carrer Llerona fins a la carretera Nova i desde el carrer de la Doma fins la carretera de l'Ametlla, i la segona part es tracta el carrer de l'Indústria. L'únic que abarca aquest projecte és establir el traçat dels carrers de les zones on es preveu créixer, no concreta parcel·lacions, tipologies edificatives ni espais per a possibles equipaments.

La primera zona, la zona oest tracta l'eixample desde el carrer Llerona fins a la carretera Nova i desde el carrer de la Doma fins la carretera de l'Ametlla així d'articular el carrer Anselm Clavé, i prolongar els carrers Llerona i Consell.

La segona zona, amb una àrea d'actuació de 15 hectàrees, és el projecte dintre del pla d'alineacions amb més extensió de terreny modificat en un mateix projecte d'un sol cop, afectant a dues zones amb forma triangular. La primera zona està limitada per la carretera Nova, de l'Ametlla i el carrer de la Riera, i la segona entre la Carretera Nova i de l'Ametlla cap al cantó oposat del primer. La unió de cada zona que es planteja, permet veure les intencions de Raspall de que aquests carrers es transformin en artèries principals de la població.

Tot i explicar anteriorment que aquest pla contemplava principalment dues zones d'actuació, existeix una tercera, es tracta de la zona de can Noguera, aquest projecte es va posar en marxa durant l'anterior pla però va seguir endavant com a part del pla d'alineació urbanístic. Segueix amb la idea de carrers com a cuadrícules i parcel·lació de cases de cos, amb una clara intenció de urbanitzar la zona per a obtenir interessos personals de cara a la família Noguera.

4.2.3 Altres treballs municipals

Com és evident, el treball d'un arquitecte municipal no solament es basa en crear plans i projectes de planejament urbanístic, es evident que en el moment de creixement econòmic en el que estava la Garriga, era molt important generar bons planejaments urbanístics per a expandir-se, però l'execució d'aquests planejaments requereix d'altres treballs no menys importants.

Un d'aquests treballs que s'havien de fer necessàriament per part de l'Ajuntament, eren les llicències i les inspeccions d'obres que s'anaven fent al municipi, Raspall era qui tenia aquesta responsabilitat com a arquitecte municipal. Aquest treball constava principalment d'actuar sobre aquelles obres que es volien realitzar a la Garriga, per part privada, a través de la participació del cobrament d'un terç de la taxa municipal als propietaris que sol·liciten la llicència d'obres. A nivell de obra nova també va haver d'escriure informes per adjudicacions d'obres d'urgències, expropiació de terres,...

També es van haver de redactar per part de Raspall com a arquitecte municipal projectes de alineació i rasant de tots els carrers nous que contemplaven els plans de planejament urbanístics, en aquell mancaven tant eines materials com humanes, d'aquí que Raspall va sol·licitar un ajudant per a aquestes feines així com eines com nivells o banderoles per a una bona execució.

Per acabar un treball que va haver de fer per part de l'Ajuntament va ser els projectes d'urbanització de les zones afectades per el planejament urbanístic, treballs de clavegueram i altres serveis, els mes importants són:

El primer projecte d'urbanització de Raspall va ser poc després de ser anomenat arquitecte municipal a la Garriga, es va tractar de baixar les aigües fins al nucli urbà

Fins al 1924 la Garriga no disposava d'un servei de clavegueram, cosa que afectava molt negativament la salubritat de la zona, així que vist la gran problemàtica que suposava el gran creixement de població que estava patint la Garriga, cada cop es va convertir en un problema mes i mes greu fins que en aquest moment van haver de realitzar un projecte de clavegueram d'extrema urgència.

Al 1931, es va fer un projecte de millora del clavegueram de la zona centre de la ciutat, també es va aprofitar aquest projecte per a canalitzar el torrent d'aigua que creuava per el mig del nucli urbà. Al 1934, es millora el clavegueram de les altres zones que no es van pensar al 1931, i a més, les primeres obres de pavimentació dels carrers més importants de la Garriga, el carrer del centre i el carrer dels banys, amb llambordes de granet i voreres pensant en la circulació dels vianants.

Altres treballs, no tant importants per el desenvolupament de la Garriga, van ser treballs d'ornamentació d'espais. Un d'aquests treballs més visibles es la font de Santa Digna construïda al 1915, no és més que una font, però íntegrament dissenyada per Raspall per petició de l'Ajuntament, és una font d'estil modernista de base rectangular que es va estretant a mesura que arribem a la copa, a la part més alta de la font hi ha dues jardineres que flanquegen l'aixeta, ubicada la part frontal de la font. Aquesta petita construcció ha estat un símbol de la Garriga representant l'importància del modernisme a la població.

Font de Santa Digna(1916)

4.3 La Garriga i Raspall, conclusions

Amb tots els treball que ha realitzat Raspall a la Garriga, no es gens exagerat dir que els seus projectes han estat la base per al desenvolupament actual de la Garriga, així com que la Garriga va ser el municipi que va permetre a Raspall treballar en el seu estil i guanyar-se un lloc entre els arquitectes modernistes de més renom del modernisme. Així veiem que la relació entre Raspall i la Garriga va ser una relació de benefici mutu.

També es pot dir que Raspall va ser realment la persona que va introduir l'estil modernista a la Garriga, construint en primer moment aquestes precioses cases d'estil modernista que va portar a molta més gent a que s'interessés per el poble, i fent possible el creixement de la població tant en número d'habitants com de expansió urbana. Així doncs es pot dir que el modernisme que va portar Raspall a la Garriga va ser una de les causes principals per les que la Garriga continués el seu creixement a principis de segle XX, i no es quedés estancat en el passat.

Raspall com a arquitecte municipal i privat, va influir moltíssim al paisatge urbà de la Garriga actual, per les cases d'estiueig construïdes, les mansanes Raspall, treballs d'àmbit social com la fundació de la Caritat, planificacions d'urbanisme,... 30 anys de relació que va deixar l'impremta d'un gran professional a un preciós municipi.

Més d'un centenar de construccions va deixar Raspall com a herència per a tots els vilatans, però sobretot per a tots els professionals del sector de la construcció, van ser i un gran punt de referència per al mestratge de noves generacions d'arquitectes, artesans i constructors de l'època que van aprendre de les obres de Raspall com continuar construint el nucli urbà seguint un patró estètic, naixent el que es coneix com a "cases de poble", es tracta d'edificacions molt simples, no gaire grans, normalment amb platna baixa i planta pis, façanes no tan ornamentades com a l'època del modernisme però tot i així va aconseguir obtenir un estil homogèni a tota la Garriga i a totes les obres modernistes que van passar a ser part important del patrimoni de la Garriga.

5 CASA JULI BARBEY I PONSARD (1910)

5.1 Motius de l'elecció

Els motius per els quals he triat aquesta edifici per a explicar l'estil de Manuel J. Raspall i Mayol i la importància de les cases d'estiueig a la Garriga són varis.

La primera raó es perquè es una obra de l'arquitecte més representatiu del modernisme, no sols a la Garriga sinó a tot el Vallés Oriental, Manuel Raspall i Mayol. No només és una de les edificacions de l'arquitecte més important, sinó que molts coneixedors de la seva obra i del modernisme al Vallés Oriental, consideren a aquesta obra la més representativa i important de la seva vida professional.

Una de les altres raons és degut a les seves dimensioins, només veient els jardins ja es pot saber que la casa representa un projecte molt interessant, però és cuan entres al recinte i més a dintre de la casa quan se sap de ben segur que aquestà obra es molt més que interessant per a fer un projecte sobre ella.

També cal dir que l'edifici en si només ha estat reformat un cop, sense modernitzar ni treure cap element o material representatiu de l'època, respectant al cent per cent l'estil de la casa i conservant pràcticament tots els detalls de l'època, fent que aquesta casa no tingui cap limitació dintre del recinte de la casa, tant exterior ni exterior, un molt bon exemple del seu estat de conservació és que les instal·lacions elèctriques no han estat canviades a la casa, conservant el primer sistema elèctric de la casa completament operatiu a l'actualitat.

L'importància de la casa a la Garriga també és una raó per voler-la estudiar, la casa Juli Barbey i Ponsard forma part de l'història de la Garriga, actualment existeix una visita per a turistes de les cases modernistes més importants de la Garriga anomenat "Ruta modernista de la Garriga", on precisament aquest edifici és la última parada, tot i que solsament es pot accedir als jardins i no pas a la part interior ja que és una casa d'àmbit privat. Aquesta casa també forma part de el grup de cases modernistes que han rebut el nom com a conjunt de "modernisme d'estiueig del Vallés Oriental", és una ruta que es pot fer amb un plànol on t'indica on hi ha aquestes cases, i aquestes estan senyalades amb un baldosí al front de la casa en qüestió on indica el nom de la casa, any de construcció i arquitecte. A nivell Vallesà també existeix una ruta guiada anomenada la ruta Raspall on aquesta casa també forma part de la ruta.

La Generalitat de Catalunya va anomena, no solsament a aquesta casa sinó que a tota la mansana Raspall (conjunt de quatre cases) bé cultural d'interés nacional l'any 1997 amb el qual es pot veure la importància de la vivenda per a la població.

Per últim l'elecció del Vallés Oriental es degut a dues raons, la primera es que preferia estudiar el modernisme fora de l'àrea metropolitana de Barcelona, ja que molts dels treballs que es realitzen es tracta d'aquesta zona, la qual cosa fa que si realitzes un projecte dintre de Barcelona podria resultar que existeixin projectes previs i aquest treball resultés repetitiu i poc original. La segona raó ve després de decidir no fer cap treball d'edificis de Barcelona, buscant un municipi amb forta repercussió modernista, vaig trobar molt fàcilment que a la Garriga hi ha molt pes del modernisme i es pot veure plasmat l'importància que va tenir l'estil a l'època en cada carrer de la població.

Façana Nord i jardí entrada, casa Juli Barbei i Ponsard

Imatge d'informatius de TV3 de la colocació del primer baldosí de la ruta del modernisme

5.2 Ubicació de la casa Juli Barbey i Poinard

Tal i com s'ha dit amb anterioritat, la casa Juli Barbey i Poinard es troba en la quarta mansana Raspall, juntament amb les altres tres edificacions que conformen la mansana, la Bombonera, la Torre Iris i la casa Barraquer. Es la casa que abarca més terreny de les quatre, abarquant el carer Oest de la mansana. La superfície total del solar és de 2576 metres quadrats aproximadament.

La mansana Raspall està ubicada en el carrer del Figueral al nord, el carrer Raspall a l'oest, el carrer de Caselles al sud i el carrer del Passeig per l'est. L'entrada principal de la casa està ubicat al carrer Figueral amb el número 48, per al carrer del Passeig número 5 hi ha una entrada secundària a la casa, també la més allunyada de la mateixa, al carrer Caselles hi ha l'entrada que abans servia per a l'accés de les minyones i majordoms de la casa, i per el carrer Raspall hi ha l'accés del pàrquing.

En referència a llocs d'importància de la Garriga cal dir que la casa Juli Barbey i Poinard estava ubicada molt a prop del casc antic de la ciutat, actualment està a escassos 70 metres del Gran Hotel Balneari Blancafort, a 100 mètrtes aproximadament de l'estació de tren direcció Barcelona-Vic, a menys de 18 metres del començament de les Rambles o ep Passeig de la Garriga, i a menys de 150 metres de la plaça de l'església, que es on està l'església principal de la Garriga i l'Ajuntament.

Tal i com es pot veure a la fotografia prèvia, la finca urbana està delimitada pels quatre carrers descrits abans, es poden veure quatre cossos d'edificis, l'edifici de més a l'esquerra, visiblement més gran d'amplada, és la casa Juli Barbey i Poinard, els jardins ocupen tota la part davantera i del darrera de la casa, però el rectangle gris que es pot veure a la imatge a la dreta de la casa és una pista de tennis construïda posteriorment a la casa, però aquest terreny també forma part de la casa. La casa de la cantonada inferior dreta és la casa Barraquer, delimitada per la pista de tennis al nord, fins al final de la piscina per l'oest (incloent-la) i pels carrers de Caselles i el passeig. L'edifici de la part dreta superior correspon a la Torre Iris i la casa a sota seva és la Bombonera, la casa més petita i amb menys metres quadrats de solar.

5.3 Casa Juli Barbey i Poinard

La casa Juli Barbey i Poinard va ser construïda per l'arquitecte Manuel Joaquim Raspall i Mayol per a encàrrec del diputat del que va rebre el nom la casa. El senyor Barbey tenia l'ambició de construir la casa més bonica de l'arquitecte de més renom de la Garriga, i ho va aconseguir, volia fer una casa amb cert aspecte de grandiositat, amb el qual Raspall va pensar fer accesos per tots els carrers de les mansanes.

La casa del diputat Juli Barbey sintetiza les virtuts de les construccions de Raspall, que com a arquitecte equilibrat, sap crear unes distribucions enraonades, amb un clar sentit de conservar la frescor interior de les vivendes, jugant sempre amb un cromatisme de colors pastel a les parets i vidreres, creant així espais de bon viure, sense incomoditats innecessàries que només dificultarien el tant ben plantejat comfort.

La casa està composta per una planta soterrani, planta baixa, planta primera, planta altell i una petita habitació a dalt de tot de la torre, a la que s'ha anomenat planta torre.

5.3.1 Exterior

Per a reconèixer a quina de les portes havia tocat el timbre cualsevol visitant de la família, hi havia un marcador elèctric a l'Office, que es al costat de la cuina, on s'iluminava una petita bombeta indicant a quina de les zones la minyona havia d'anar a rebre al convidat. Independentment de per on entrés el visitant, l'accés sempre era per la façana nord de la vivenda, amb la qual cosa podia contemplar el pantocràtor i la font dels cargols que envellien encara més el preciós jardí.

A la part oest dels jardins, hi ha una gran terrassa on antigament es podia contemplar un vast jardí, avui dia transformat en pista de tennis, el segon propietari de la vivenda, no hi va fer gens d'ús a aquesta part i la va deixar completament abandonada, cosa que va fer que quan la comprassin els següents propietaris, estigués en un estat que necessitava una gran rehabilitació, gràcies a que la van fer, actualment aquesta zona es conserva bastant be, cosa que no es pot dir de la pista de tennis.

Raspall va fer un gran treball amb el que respecta les façanes de la casa, tota l'alçada que correspon a la planta soterrani i a la planta baixa la va aplacar amb pedres de gran tamany, coronat per una senefa ceràmica vidriada, l'únic element que trenca amb la continuïtat de l'apacat de pedra, és una verdugada de totxo que assenyala la separació entre les plantes soterrani i baixa. La resta de les façanes estan revestides amb un

estuc llis de color rosa pàl·lid. Com a elements singulars a les façanes, cal destacar en primera instància, el rellotge de sol que corona la façana sud. És una obra de trencadís ceràmic envidriat i esmaltat, construint la imatge d'un sol bufador juntament amb formes geomètriques florals, d'on li surt de la boca l'agulla metàl·lica que fa d'indicador horari. El segon i més representatiu element decoratiu és tracta de la imatge de Sant Jordi matant el drac amb la seva llança, també realitzat amb el mateix estil del sol, va ser obra de dos grans artistes, el ceramista Lluís Brú i el pintor Josep Triadó, es pot veure en la part baixa del mosaic els seus noms a base de signatura de l'obra. Durant la guerra civil espanyola, aquestes representacions es van tapar per por de possibles represàlies per el possible contingut catalanista que plasmava.

Rellotge de sol, façana sud

De la part exterior de la casa també cal remarcar el treball de sòcols ceràmics a mitja parets de cap de serra que dibuixen preciosos motius geomètrics florals, que aplaquen la zona del porxo, les baranes i envellidors de forja dibuixant preciosos cops de fuet i mostrant-nos elements representatius de la natura com flors o fulles que estilitzen les jardineres, les columnes exteriors de trencadís ceràmic juntament amb els capitells d'ornamentació floral fets amb peces ceràmiques que enbelleixen l'espai del porxo, enguixats de sostres pintats, vidreres emplomades i els mosaics del paviment.

Porxo-entrada principal de la casa

5.3.2 Planta soterrani

La planta soterrani té la façana oest i sud a peu de carrer, però a les dues altres façanes està soterrada. Aquesta planta en els seus inicis, va ser una planta destinada al servei, destinada per a acollir a un grup de treballadors, aquesta planta disposava de totes les sales que es necessitaven per a viure i per a realitzar les diferents feines de la casa per als seus amos, hi ha una cuina d'ús exclusiu per als treballadors, un menjador per acomodar-se mentre menjaven, dos dormitoris que per suposat no eren tan grans com els de les plantes superiors però no es pot dir que sigui un espai gaire claustrofòbic, degut a que totes les cares dels dormitoris donaven a l'exterior i no estaven enterrades, un distribuïdor molt espaiós que feia les funcions de despensa, dos serveis i un bany, en quant a les zones de treball hi ha un safareig, on encara es conserva l'antiga pica de rentar la rona, un estenedor exterior, i la segona sala més espaiosa de la casa és la sala de treball, la raó per la qual era tan espaiosa és per que es feia tot tipus de reparacions, desde bodats de roba, fins a petites reparacions de carpinteria de mobles de la casa. Tot i que aquesta planta estava destinada per a que visquessin els majordoms i minyones, hi havia un espai reservat per als amos de la casa, es tractava de les cotxeres on s'hi aparcaven els carros, posteriorment els cotxes, i del celler on hi ha una actualment una estanteria per a guardar i enmagatzemar vins, i a l'altre costat de l'habitació podem veure dos grans de vi.

Habitació del safareig i estenedors exteriors

5.3.3 Planta baixa

La monotonía i simplicitat de la planta soterrani no es veu en cap de les habitacions de la planta baixa. Aquesta planta estava destinada a donar-li un ús social, tant per a les relacions i activitats diàries de dels propietaris de la vivenda, com per a reunions amb amistats o bé persones importants amb les que parlar de temes més seriosos però en un ambient molt més agradable i relaxat que no pas en una freda oficina Barcelona de l'època.

El rebedor compleix a la perfecció la seva funció, al entrar a la casa, els colors vius i els detalls constructius d'aquesta sala aporta un ambient d'escalfor i acollida a cualsevol visitant, grans treballs de forja decoren l'escala que puja fins el segon pis, on clarament es pot reconèixer el fanall fet també amb forja i acabat amb

En aquesta planta es poden distingir tres sectors destinats a diverses funcions, la part oest destinada a la vivenda dels treballadors de la llar, la part sud est per a realitzar les feines dels treballadors i una tercera, la part nord, per a l'òci dels propietaris. La planta soterrani no disposa de cap element decoartiu ni tampoc va resultar un treball gaire difícil a l'hora de la decoració, parets blanques amb un part pintadad'un gruix de 30 centímetres desde el terra de color granate fà de sòcol, treball ceràmic molt simple, només blanc amb una petita línia de color monocromàtic per als revestiments de les zones humides.

Mosaic sobre la xemeneia

petites vidreres emplomades que fan que quan s'ensengui el llum, el joc de reflexos colorits que proporciona a la sala doni un ambient més calid, els sòcols emparedats de capserrat son un dels elements que més caliu li dona a la sala, però només obrir la porta d'entrada, en el primer que t'hi fixes és en l'arc decorat amb dues columnes amb cenèfes ceràmiques i pintures pastel, amb els capitells ceràmics de motiu floral i pintats en rosa fluix, rodejats per un esplèndid treball de vidre emplomat amb formes florals simètriques.

Pasat el Rebedor ens trobem amb el menjador on hi ha la llar de foc, amb un important treball de ferro i trencadís, coronada per un gran escut de catalunya en mosaic i les paraules de Verdaguier "Dolça Catalunya, pàtria del meu cor, quan de tu s'allunya d'enyorança's mor", també cal destacar la pintura de Joan Triado representant les platges de Sitges, la bonica llum de sobretaula amb un important treball de ferro i vidreria, i al sostre cal destacar el magnífic treball d'esgrafiats que adorna el forjar unidireccional, així com un preciós acabat del terra amb ceràmica hidráulica.

Les altres habitacions d'aquesta planta no tenen uns detalls tan característics com a aquestes dues sales, però cal dir que el treball realitzat en elles no es ni de lluny menys cuidat, per exemple, en les sales més destinades a l'àmbit professional, com poden ser la sala d'estar, el despatx o bé l'arxiu, es va optar per un tipus de decoració no tant estrident, utilitzant colors i materials més serens i apagats per a generar un ambient més formal sense arribar a donar una sensació freda, juga molt amb pintures ocres per a les parets amb esgrafiats repintats de blancs, un ambient poc carregat d'element de decoració tals com una gran lampada de forja com al menjador.

Altres habitacions on no s'hi pasaba tanta estona era l'office, on estava l'escala d'accés entre la planta baixa i la planta soterrani, i la cuina, aquest espai estava més destinat per a treball de les minyones de la casa. Per últim una sala de relaxació, sobretot a les tardes estiuenques és el mirador, un petit porxo sotacobert per on es podia gaudir de les vistes dels jardins de la casa i el casc antic de la Garriga, situat a la part sud-est de la casa era un lloc ideal de relaxació.

Sala d'estar

5.3.4 Planta Primera

Pujant les escales del rebedor arribem a la planta primera, i el primer amb el que ens trobem és amb una separació interior de carpinteria amb vitrall emplomat. La funció d'aquesta carpinteria es generar una línia divisòria real amb la part social de la casa i donar intimitat a la zona més privada de la vivenda que era aquesta primera planta, generant una original solució alhora de sectoritzar aquests dos espais, a la primera planta trobem els dormitoris i el bany general, que disposa de molt espai i una banyera.

El distribuïdor és la zona més adornada de la planta, a més de les funcions de distribuïdor, fa la funció de sala d'estar de la primera planta, un lloc on reunir-se la família abans d'anar a dormir, i un element que fa més acollidor aquesta sala és la salamandra que hi ha en aquesta sala, la diferència amb la xemeneia de la planta baixa és que aquestes petites xemeneies podien ser alimentades amb carbó enlloc de fusta. En aquell temps no hi havia televisió, quan es feia fosc, la distracció més freqüent de la gent era mirar les flames deixant-se portar per l'acollidora escalfor i ambient que creaba, així que es pot dir sense cap dubte que aquesta habitació era el punt de reunió de la família abans d'anar a dormir. Apart de la salamandra, podem observar l'estil de Raspall en la mateixa sala en l'apilacat ceràmic de 90 centímetres que fa de sòcol a totes les parets, pintures ocres amb detalls florals i esgrafiats, terra de ceràmica hidràulica i el vitrall emplomat que fa de paret separadora.

Distribuïdor i salamandra

Al ser la planta destinada per a la família, és on hi ha tots els dormitoris de la casa, concentra quatre dormitoris decorats com les habitacions de treball de les plantes baixes, colors ocres decorant les parets, amb esgrafiats i bonics sòcols, més discrets que no pas a les zones del distribuïdor, carregat de motius florals i precioses cenèfes simètriques a la ceràmica hidràulica que pavimenta el terra, per el que s'ha anomenat als planols com a dormitori 2 es pot accedir al balcó de la façana oest on està el mosaic de Sant Jordi. Per els dormitoris 1 i 4 es pot accedir a la terrassa més espaiosa de tota la casa on hi ha el rellotge de sol.

Aquesta planta també té el bany general, amb lavabo, videt pica i banyera, sent l'única habitació de tota la casa on es banyaven els propietaris de la casa, tot i que a la planta baixa hi ha un petit servei amb vàter i pica. D'aquesta habitació cal d'estacar el fabulós treball en detall de l'apilacat ceràmic, no es un treball molt detallat però el joc de colors de verd i blanc, així com les petites formes de flor que fan les peces ceràmiques més petites fan del bany, una habitació amb un estil únic dintre de la casa.

Bany

També cal dir que hi ha una habitació destinada a biblioteca, que segons els llibres que encara hi ha, es pot veure que són més aviat novel·les i no pas llibres per a treballar o estudiar, molts d'ells estan escrits en francès.

Per acabar, a la zona que correspon a la torre de la casa, fora de la separació de carpinteria envidriada, ens trobem amb un balcó intern que dona a una sala destinada al servei, segurament aquesta estança l'utilitzava la minyona de més confiança de la família per a assistir en qualsevol problema que hi pogués succeir als propietaris durant la nit, o per a realitzar treballs de neteja un cop tots els propietaris es despertessin, d'una manera més ràpida i eficaç, dintre de la sala de servei podem veure que compta amb un petitíssim bany an una petita banyera, un armari de fàbrica i la zona per dormir.

Totes les estances d'aquesta planta, descomptant el distribuïdor i la biblioteca, disposen d'una petita pica a per a la higiene personal més bàsica.

5.3.5 Planta altell

En aquesta planta tornem a la simplicitat constructiva de la planta soterrani, totes les parets pintades de blanc i molt pocs detalls, absència de detalls treballats o bonics paviments.

Aquesta planta es compona només per sis habitacions, la primera que ens trobem pujant les estretes escales de setanta centímetres d'amplada que venen desde el

distribuidor de la planta primera, feia i encara fa la funció de golfa-traster i l'accés a les altres sales està separat amb una porta amb diversos candaus i panys.

Podé l'habitació més important de tota la planta és la sala de joc, una sala molt ample i d'una alçada considerable, antigament era la sala que tenien els nens de la família Barbey per a esbragar-se.

També compta amb un despatx, que feia més funció d'arxiu per al senyor Barbey i flanquejant-lo ens trobem amab dues habitacions de molt poca alçada degut a les inclinacions de la coberta, on es guardaven tràstos.

Per últim queda la sala de l'escala que dirigeix al capdamunt de la torre on es pot veure els dos únics detalls ben treballats de la planta, una pica d'aigua construïda amb trencadís ceràmic, que tot i que sembla que aquesta pica hagi estat construïda a posteriori, els actuals propietaris de la casa afirmen que aquest element ja hi era quan van comprar la casa, i el passamans de ferro de forja que transcorre durant tot el tram de les escales.

Pica de trencadís ceràmic

Passamans de ferro de forja

5.3.6 Planta torre

Aquesta planta no és més que una habitació de vint metres quadras al capdamunt de la torre de la casa, que s'hi accedeix per les escales de la planta altell. Aquesta petita habitació disposa d'una característica que la fa molt peculiar, es tracta de l'habitació més alta de tota la casa, el cos central de la casa acaba un pocs metres més avall

d'aquesta planta amb la culminació de la coberta, per tant aquesta habitació diposa de finestres per les quatre bandes de l'habitació, aquestes finestres no són gaire amples, però formen un grup de tres finestrals i tenen una bona alçada amb el que fa que sigui, en contraposició de la planta inferior, una habitació molt lluminosa. Gràcies també a aquesta alçada, es pot contemplar un paisatge preciós que abarca gran part de la població de la Garriga.

Tot i no ser una habitació amb grans detalls ni amb bonics materials de revestiments o elements arquitectònics destacables, és una de les estances on més relaxació shi pot sentir.

Finestrals cara oest de l'habitació

5.4 Història de la casa

El solar on està la casa es va definir gràcies al plà d'eixamplement i alineacions de carrers d'Enric Fatjó a l'any 1894, i es pot dir amb total seguretat que al 1900 ja formava establa llest per a ser edificable, segons els plànols mostrats amb anterioritat. La gran sort d'aquest terreny es que està situat molt aprop del casc antic de la Garriga, amb el que va fer que en els consecutius plans d'eixamplement de la ciutat, formés part del centre de la ciutat.

Es gràcies a aquesta ubicació que el senyor Juli Barbey i Poincard s'interessa per aquesta parcel·la i decideix construir-ne un edifici.

La casa Juli Barbey i Poincard comença a ser edificada a principis de l'any 1910 per l'arquitecte municipal Manuel J. Raspall i Mayol, tot i que es tracta d'un projecte de caire privat.

La casa manté el propietari, el senyor Barbey fins a la seva mort, quan passa a les mans de la senyora Trinitat Soler Julia (esposa de Juli), la senyora Josefa Planell Riera, la senyora Eugènia Barbey i Soler (filla), a cada una els hi va correspondre una quarta part de la casa, l'altra quarta part els hi va correspondre al senyors Jordi, Josep i Elisabeth Font Barbey. Amb tanta gent a repartir, el que van fer va ser vendre la casa a una senyora vidua de la població de la Garriga, fins que a l'any 1975 més per casualitat que per una altra cosa, una parella de Manlleu va passar per davant de la casa, s'hi van enamorar i van decidir fer una oferta a la que era la propietària en aquell moment. Així es com la casa va passar a mans del senyor Joan Rovira i de la senyora Núria Latorre, actuals propietaris de la vivenda.

Els actuals propietaris no tenien la casa com a residència principal, sinó que fa més la funció que va tenir amb els seus primers propietaris, com a casa d'estiueig, no hi solien passar temporades gaire llargues dintre de la casa, però al 1987 van fer el primer i únic treball de restauració general que ha rebut la casa. A la part exteriors hi va haver molt treball per a tornar a l'estat original la terrassa situada a la part oest dels jardins, i sobre el jardí que hi ha per sobre d'aquesta terrassa van construir una pista de tennis degut al seu extremant estat d'abandonament, resultava més senzill fer una altra cosa que restaurar la zona. A les façanes es van pintar les zones més tocades degut al l'exposició continuada als elements i al llarg període que havia estat la casa sense cap restauració, a la part interior, el que més es va fer va ser repintar totes les parets interiors de la planta baixa i de la planta primera, aquest va ser un procés llarg i costós ja que els propietaris van voler que es tornessin a pintar els motius florals que hi havia hagut fins ara, obligant als pintors a generar plantilles amb exactament la mateixa forma que tenia antigament. A la planta del soterrani es van tirar dos petits envans per a fer el distribuïdor més ampli, a la zona del garatge també es van tirar dos petits envans per a guanyar en espai, això es va fer perquè l'intenció de la família va ser la de rehabilitar completament també aquesta planta per poder-hi viure, tot i que no va ser possible. Altres treballs van consistir en repintar els passamans, reparar petites esquerdes de les parets i repintar portes i marcs.

Malauradament, la rehabilitació d'una casa tan gran exigeix una suma molt elevada de diners, amb la qual cosa no es va poder rehabilitar al cent per cent, per exemple la rehabilitació total de la planta soterrani, tot i que aquest rentat de cara fet per els actuals propietaris va ajudar a la casa a mantenir un estat de conservació que altres cases modernistes d'àmbit privat tenen la sort de tenir.

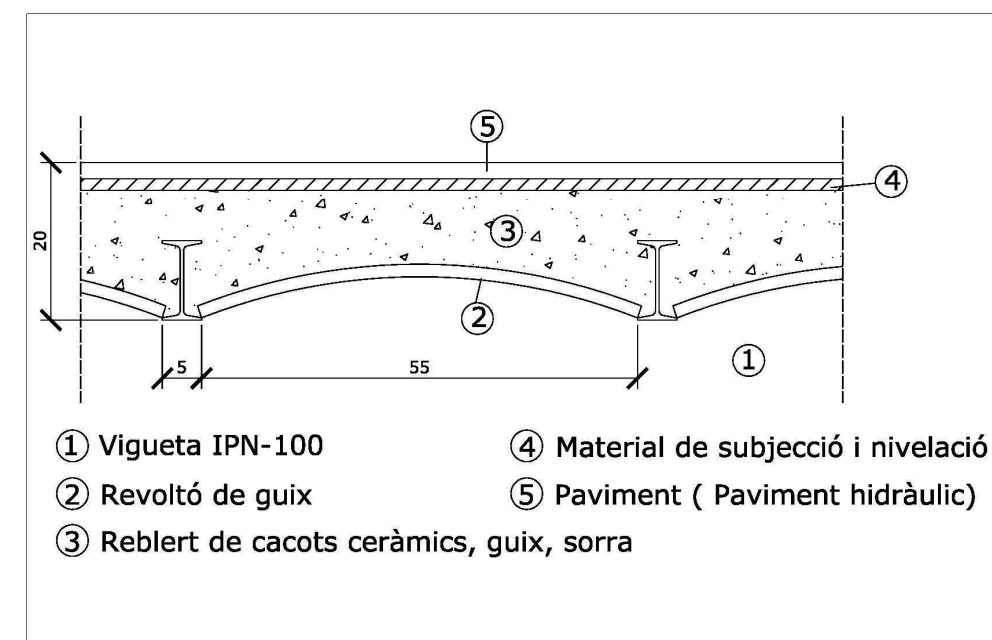
Desde llavors fins ara, els actuals propietaris han seguit utilitzant la casa com a casa d'estiueig i el lloc perfecte per a realitzar una escapada, però actualment han decidit vendre la casa per motius personals, així que el futur de la casa només correspondrà a les mans del seu futur propietari.

Actualment els visitants d'aquesta casa solen ser turistes interessats en el modernisme i en les obres de Raspall que no pas els actuals propietaris, tot i que els jardins es conserven en un molt bon estat de conservació gràcies al jardiner que hi treballa setmanalment..

5.5 Característiques de l'estil de Raspall a la casa

La construcció de Raspall es caracteritza per a la utilització de materials d'una manera molt seva, en aquest apartat, s'estudien els materials més comuns de la seva obra, però abans d'això es dona una breu explicació del sistema constructiu de l'edifici. Degut que la casa ha estat construïda al 1910, és molt difícil trobar informació sobre com ha estat construïda l'estructura de la casa, tot i així fent observacions podem tenir una idea sobre com ha estat construïda.

Es tracta de un forjat unidireccional que canvia a totes les habitacions 90 graus, amb bigues metal·liques amb les característiques dimensionals de una IPN-100 i de revoltó de guix, entre el revoltó i el paviment hidràulic que actua com a revestiment hi ha un reblert de cascots ceràmics i guix, sorra,... i per a subjectar el paviment hidràulic una aplicació d'un material de subjecció i nivelació del terra. El forjat es recolza sobre murs de càrrega construïts amb elements ceràmics, aquest murs reposen sobre unes sabates corregudes a tota la base d'aquestes a la planta soterrani, ja que tots els murs de càrrega mantenen una continuïtat sobre tota la secció de la casa. Les cobertes estan formades per teules àrabs, una capa impermeabilitzant, una base ceràmica i vigues de fusta. Possible detall del forjat de la casa (sense escala):

5.5.1 El ferro

Es la forma de modelació del ferro més antiga de totes. Originalment va ser produït per una reducció lenta del metall partint del ferro. Malgrat aquest tractament, sorgia un material molt impur el qual s'anava martellant per a obtenir la forma desitjada, és per el qual aquesta tècnica és va anar perfeccionant. La seva composició conté ferro d'alta puresa, silicat de ferro distribuït uniformement per el material i un baix índex de carboni.

El ferro es veu fortament representat en l'etapa Modernista per treballs de forja com a art aplicada o ornamental en l'arquitectura. per contrapartida, el ferro de fundició va ser una de les aportacions modernes en quant elements constructius, per a la creació de biguetes, columnes, jàsseres i arcs que tenien més una funció estructural que no pas decorativa.

Raspall incorpora el treball de forja sobretot per a la construcció de baranes i pasamans, un dels trets més importants és que Raspall solia fer practicamente tots els dissenys de forja de totes les seves obres, per suposat a la casa Juli Barbey i Poinard no va ser una excepció, sent un dels materials que més resalten i que estan més presents. També l'utilitzava com a element decorador per alguna estança o fabricació de làmpades. Va ser més endavant que Raspall utilitza el material de fundició a cases de la Garriga degut a la dificultat de transport o construcció del moment.

Amb els seus dissenys, Raspall aconsegueix sempre una perfecta compenetració entre la funcionalitat i l'art de les peces de forja dissenyades, com per exemple a les portes d'entrada de la casa Barbey on es pot veure com juga amb les formes, planxes de ferro forjat, introducció de lletres i números i l'introducció de l'estil "coup de fouet", sense perdre la rigidesa i alçada per a la protecció del recinte de la casa. Un altre exemple de funcionalitat i bellesa es pot veure en el llum de l'escala en forma de petit fanall, dissenyat amb boniques filigranes complint al cent per cent la seva funcionalitat d'il·luminar el recinte.

Actualment, el ferro forjat es fabrica en partides de 150-750kg en forns de pudelatge amb les seves parets internes revestides amb òxid de ferro en forma mineral, la combustió es realitza en un extrem. Dintre del forn s'hi carreguen lingots de ferro fred que es fonen eliminant així practicamente tot el carboni i impureses que contenen fins que es transforma en massa pastosa, s'amasa per a obtenir una forma de bola per a treure del forn, es premsa mecànicament i es lamina en forma de barres, es tallen i s'apilen en capes a 90 graus, s'uneixen amb fil metàl·lic, es torna a escalfar i es laminen per a obtenir els perfils desitjats. Tot aquest procés es fa per a obtenir un ferro resistent a la corrosió i a la ruptura per fatiga.

En quan el reciclatge del material hi ha diverses maneres, la primera és la reutilització dels elements creats amb ferro de forja com làmpades o elements ornamentals tant per a complir amb la seva anterior funció com per a que obtinguin un nou ús, repintant-los en el cas de ser necessari. La segona manera és fundint l'element de ferro en sí per a l'obtenció de matèria prima per a construir nous elements.

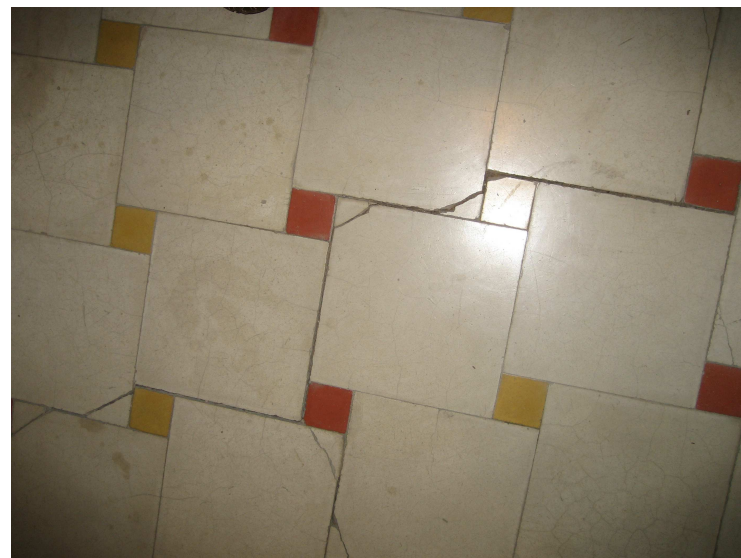
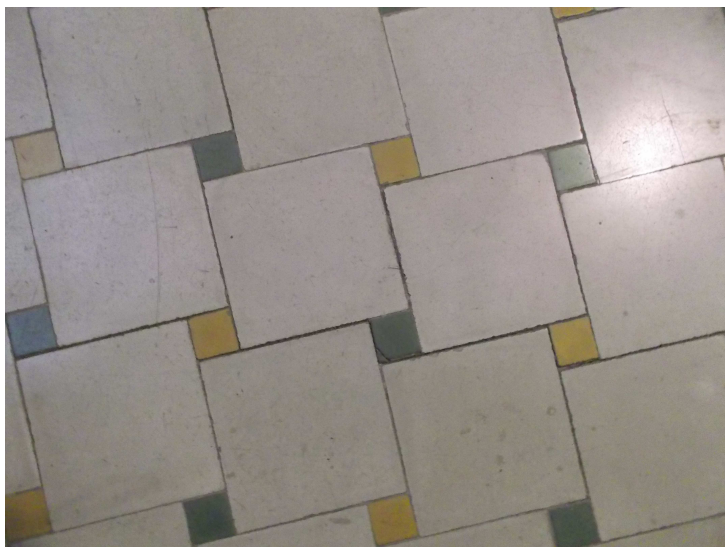
5.5.2 El paviment hidràulic

L'aparició del paviment hidràulic al mercat a l'etapa modernista amplia el ja extens món de la decoració i ornamentació a les cases. Aquest material s'utilitza exclusivament per a la pavimentació de zones interiors. La seva composició és la d'una rajola de morter de ciment premsades amb diferents capes de material i amb un fi acabat superior.

Als inicis de la fabricació d'aquest paviment, tenia un disseny monocromàtic i lineal, amb el que no donava gaire decoració d'interior, per tant es va anar obtenint nous dissenys amb decoracions de motius florals o geomètrics. Les dimensions de les peces oscilaven sempre entre els 10 centímetres fins als 40 centímetres en forma quadrada, amb un gruix aproximat de 2 centímetres de gruix.

A la casa Barbey, aquest element es veu representat en tots les sales de les plantes baixa i primera, canviant el disseny del dibuix segons les exigències de la sala, utilitzant dissenys més tranquils per a la zona de nit, i paviments més decorats a les zones d'oci, sempre a habitacions interiors, cal destacar que tots els paviments de la casa que utilitzen aquest material, estan formats per peces de 20x20 centímetres.

Una de les característiques més importants de la fabricació del mosaic hidràulic és la seva construcció peça per peça, la barreja que s'utilitzava per a generar la massa base estava composta per a pols de marbre blanc, ciment blanc, sorra i pigments que és el que dona el color a la peça.

La massa s'introdueix en un motlle amb diferents separadors per a donar-li el disseny demanat, aquest separadors solen ser de bronze o bé de llautó encaixats dintre del marc quadrat. Cada espai dintre del marc s'omple amb la massa amb el pigment corresponent al disseny desitjat, amb un gruix aproximat de 4-5 mil·límetres.

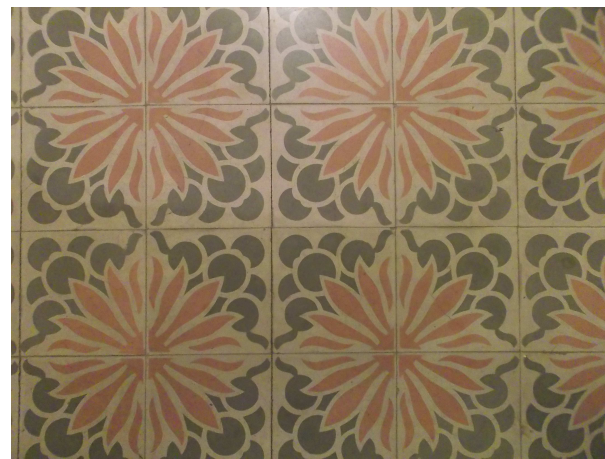
Un cop obtinguda aquesta primera capa es verteix una segona massa feta amb ciment gris i sorra de 4-5 mil·límetres de gruix, que té la funció d'absorbir l'aigua excident de la primera capa.

Per a acabar es posa una tercera capa de massa d'un gruix que permetia arribar als 2-2.5 centímetres de gruix de la peça, la massa està composta de ciment, ciment gris i sorra de textura més porosa que facilita l'adherència a l'hora de la seva col·locació. El motlle es col·loca sota una premsa per a comprimir-la, s'extreu el motlle, s'asecaba i a continuació es posava en remull durant unes 24 hores.

Per a endurir de manera correcta el ciment, les peces es posen dintre una cambra humida durant 28 dies, que és el que triga el ciment en endurir-se degut al procés químic que obté gràcies a la presència d'aigua, és gràcies a aquest procediment que aquestes peces obtenen el nom de paviment hidràulic.

Es tracta d'un material de gran resistència i solidesa i, tot i que Raspall només la va utilitzar en interiors, es perfectament apte per a la col·locació com a paviment exterior.

Aquest material pot ser fàcilment reutilitzable, ja que és un material que acostuma a ser únic en disseny i construït amb materials de gran durabilitat, si s'extreu amb delicadesa i es neteja correctament, pot ser fàcilment reutilitzat en altres llocs com a paviment, l'únic problema d'aquest material és que no pot ser descomposat per fer-se de nou o donar-li un altre ús.

5.5.3 El vidre emplomat

El vidre emplomat va ser un dels elements més representatius de l'etapa modernista, va ser un recurs molt utilitzat no solsament per Raspall, sinó que es veu representat en gran part de obres modernistes. Els seus models i temàtiques, rescatats del moviment romànticista, obtenen una nova manera de disseny i aplicació en aquesta època, temes més naturistes i figuratius fan de les vidrieres un bell recurs ornamental.

Els orígens de la vidriera es situa en la recuperació de tècniques i estils artesanals provinents de l'estil gòtic, reinventats durant els mitjans del segle XIX a Anglaterra per William Morris i Burne Jones.

Raspall utilitza les vidrieres emplomades a la casa Barbey com a element ornamental i decoratiu, però també com a una bona manera de destacar encara més l'espai interior de les habitacions, juga molt amb colors alegres però suaus, no gaire carregats per no donar una imatge d'embotiment a les finestres, es tracta d'ampliar el camp visual humà a l'hora de fer volar la imaginació. Els contrallums diürns amb in vitrall emplomat i acolorit pel mig agafen un altre aire, fent aflorar un sentiment de comoditat a l'estança.

A la casa Barbey, un dels elements més destacats és la carpinteria que fa d'envà separador entre la zona més ociosa i social de la casa (planta baixa), de la zona més íntima i privada (planta primera) també el treball al finestrall de les escales de la planta baixa donen un aspecte molt senyorial al rebedor. No només aplica el vidre emplomat a les finestres, sinó que aprofita aquest meravellós estil per a enbellir làmpades de la casa, per aconseguir el mateix impacte, únicament que aquí s'utilitzarà la llum artificial enlloc de la natural.

El vidre en general és un material bastant dur i fràgil fruit d'una barreja dels tres components bàsics:

-Vitrificants: Formen l'esquelet del vidre, basicament augmenta la resistència del vidre, la estabilitat tèrmica del material, dona transparència, d'entre altres facultats

-Fonents: Afavoreixen la formació del vidre disminuint la temperatura de fusió

-Estabilitzants: Donen resistència química i a xoc tèrmic ja que aquest components estabilitzen el vidre

Aquest vidre és bàsicament la mateixa composició per a la fabricació del vidre pla, el vidre de silicat sodocàlcic (silici (75%), calç (10%) i carbonat sòdic (10%).

Les propietats que el caracteritzen són que el vidre està colorit, i que pot arribar a tenir textures bastant rugoses fins a la textura d'un vidre destinat a ser utilitzat per a finestres. Per a colorir els vidres s'avoquen aquests elements segons el color que es desitgi obtenir Urano el procés de fusió:

ELEMENTS COLOR

Òxid de cobalt = Vermell blavós

Òxid ferrós = Blau

Òxid fèrric = Groc

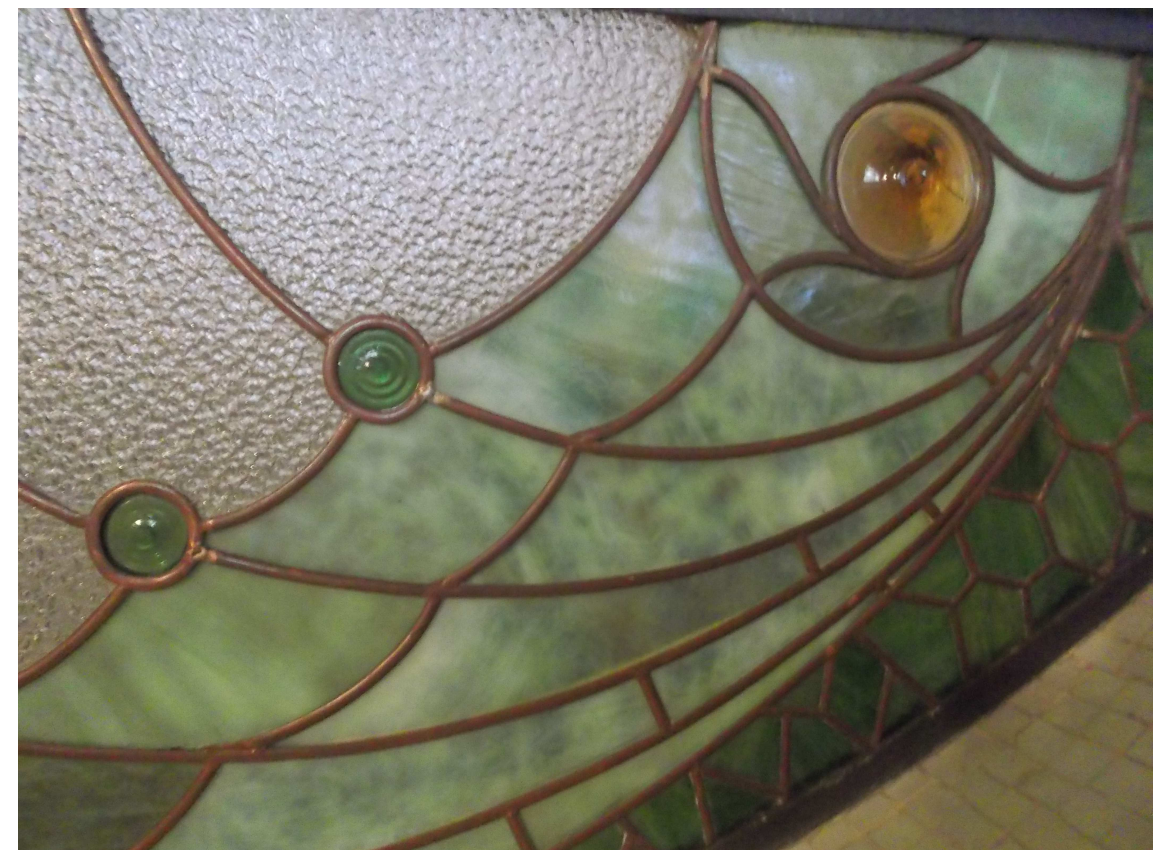
Òxid de crom = Verd grisos

Triòxid de crom = Groc

Òxid de coure = Verd blavós

Òxid d'urani = Verd groguenc fluorescent

Seleni elemental = Rosa

Per a fabricar aquest element decoratiu es necessita, per una banda vidres de diferents colors generat per laminació ja que observem que el material té uns relleus que es poden obtenir fent servir aquesta tècnica, i plom que serà l'element d'unió d'aquest, triant les peces ideals per a realitzar el disseny pensat amb anterioritat, i es van unint vidres amb plom.

El procés per a reciclar el vidre seguís uns certs punts, primerament el que es fa és separar els cristalls segons els colors i es trituren incloent-hi sorra, calça i hidròxid de sodi per a fabricar nous productes reciclats amb les mateixes propietats que un de fet amb recursos naturals. Un cop obtinguda aquesta massa es fon i s'obté una pasta que després se li donarà la forma necessitada.

En alguns casos, però, amb aquest tipus de cristall utilitzat per acristallaments decoratius, es trenquen en trossos per a fer un mosaic d'ells en un nou emplaçament.

També es pot reutilitzar el material per a realitzar altre incorporar-ho a altres elements per a decorar la peça, com per exemple, en la fabricació de pantalles per a lampades.

5.5.4 La ceràmica i el trencadís

La ceràmica va ser un element emprat arreu de les obres modernistes de Catalunya, com a element decoratiu i ornamental que donava bellesa a les parets amb un revestiment innovador, creant espais plens de matisos coloristes, donant més varietat a l'hora d'aplicar materials a sostres, cúpules, etc...

Durant el llarg de l'obra de Raspall, aquest va ser un element que no va perdre ni a l'hora de canvi d'estils, tret que fa que aquest material sigui una de les característiques més representatives de l'arquitecte. Creant els seus propis dissenys, Raspall aconseguí donar un estil pròpi a totes les seves edificacions.

Dintre de la casa Barbey, es poden veure diverses maneres d'utilitzar la ceràmica com a revestiment de parets, a l'exterior es veu al porxo de l'entrada de la casa, i a l'interior de diverses habitacions de les plantes baixa i primera, i no només per això, sinó que també s'empra per a la creació de trencadissos que decoren pilars, parets i finestres, així com grans mosaics tant a les façanes externes, treballant conjuntament amb Joan Triadó per a la confecció dels dissenys del sant Jordi i el rellotge de sol, com a les estances internes, on es pot veure el treball en les xemeneies i l'escut de Catalunya.

El procés de fabricació de la ceràmica ve determinat per diferents fases. En primera instància, s'ha de fer la base, conformada per argiles, feldspats, sorres, carbonats i caolins barrejat amb aigua. Mes tard es col·loca la masa en un motlle amb la forma desitjada i es premsa per a donar-li la forma i el gruix desitjat a la peça.

Un cop tenim les peces amb la forma desitjada, el que es fa és sotmetre-les a un procés de cocció per a reduir l'humitat en la peça, actualment s'assequen en assecadores mecàniques que al seu interior corre un aire molt sec i calent per assegurar la correcta evaporació de l'humitat. En aquella època la integració de colors a les peces es feia de manera manual, així que resultava molt important la traça que tenia l'artesà alhora de plasmar el dibuix sobre la peça, s'aplicava l'esmalt a mà i el vidriat mitjançant una pulverització en molins especials amb òxid de plom, i després es sotmetia a un procés final de cocció.

Per a fer el trencadís, s'agafaven les peces ceràmiques confeccionades, i es trencaven segons la forma que es requeria i s'anava ajuntant els colors necessaris i es col·locaven sobre morter per a confeccionar trencadissos o murals. Avanç que el material d'unió s'assequi, s'ha de netejar les peces per a que no quedin brutícies.

Aquestes rajoles ceràmiques poden ser reutilitzades en un altre emplaçament, triturades i fetes servir com a component en la fabricació de ceràmica fina o es pot trencar en troços petits per a fer mosaics en altres emplaçaments.

5.6 Estat actual i recull fotogràfic

Tot i haver passat per a un projecte de restauració complet a l'any 1987, degut a la magnitud de treball que s'havia de realitzar per a deixar totes les plantes completament restaurades, no es va poder dur a terme en totes les plantes i habitacions de la casa, i es va optar per restaurar els punts més emblemàtics de la vivenda, tot i així, algunes zones es van haver de quedar amb le treball a mitjes o fins i tot sense fer. Durant el temps també s'han anat fent petites feines de restauració per tota la casa, tant a l'interior com a l'exterior.

A continuació s'ha fet un recull fotogràfic per poder comprendre millor la distribució interior de la casa així com l'estat actual en el que es troba la vivenda.

Façana oest

*Façana est**Façana sud*

Façana nord, on es pot contemplar a la primera planta brutícia per deposició de partícules seques, també es pot contemplar brutícia per humitats als cantons de l'ampit per culpa del disseny que no permet expulsar correctament les aigües de pluja.

Façana sud on es pot veure la diferència d'alçades del jardí, esquerra PS, dreta PB

Porta entradga-garatge oest, única entrada per planta soterrani

Porta entrada sud, accés del servei

Porta entrada nord, accés principal a la casa

Porta entrada est per la pista de tennis

Quadre d'avís luminós, quan algú pica el timbre d'una de les portes, la finestreta que corresponia a la porta s'ilumina i es sap per on estan pican, per reiniciar hi ha una maneta

Esquerra: Finestra façana est a nivell de lanta baixa, al estar a nivell de carrer es va optar per fer un reixat complet del forat de la finestra. Dreta: finestra façana oest, al no estar a nivell de carrer en aquesta façana, només es va cobrir la part més baixa de la finestra, també es pot veure la divisió entre plantes del forjat per la verdugada de totxo. A totes dues fotografies es poden veure els detalls ornamentals ceràmics envidriats. Tot té molt bon estat de conservació.

Escala exterior que salva el nivell entre jardins

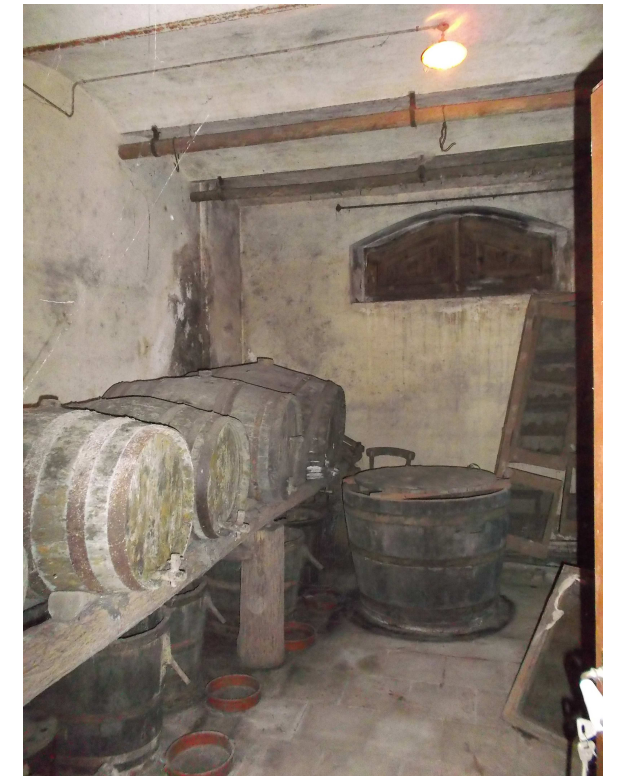
Porxo d'entrada, l'únic problema present és el desgast de les peces ceràmiques de les jardineres per la part interna del porxo, degut a possibles impactes externs.

Rebedor de planta soterrani, amb despreniments de pintura a la part baixa de la paret, degut a impactes amb mobiliaris de la zona, ja que nom'es a la zona de les cadires hi ha aquest despreniment, i l'alçada d'aquest no supera l'alçada de les cadires.

Garatge, la part esquerra es una paret mestra de contenció de terres de la façana nord, per culpa de la situació hi ha humitats que generen taques marronoses i despreniment de pintura

Celler, es pot veure clàrament que degut a tenir dues parets de contenció de terres i una nula ventilació s'han generat fongs donant una tonalitat verdosa a les parets i l'oxidació d'elements metàlics com viguetes

Cuina, l'únic problema són els petits despreniments de pintura al sòcol.

Dormitori 1, de mateixes dimensions que el dormitori 2, però es va descobrir al 1987 que a sota hi ha una font d'aigües termals, i es van aprofitar per l'aigua de la cas, hi ha humitats per condensació que generen els chorreijos desde el forjat i l'oxidació de les viguetes

Safareig i Estenedor, dreta, es pot veure desprendiment de pintura i guix per culpa de l'humitat a la paret de contencions de terres i desgast de peces ceràmiques, a l'esquerra i a sota es pot veure que hi ha oxidació, degut a que l'estança té una alta càrrega d'humitat per ser safareig i estar connectada a l'exterior, l'única separació es la porta vidrera, deixa entrar corrents d'aire que accelera el procés d'oxidació d'elements metàl·lics que estan en contacte amb l'humitat

Bany, es pot veure a simple vista el desprendiment de no només pintura, sinó del recobrint de l'arrebossat, també es pot contemplar un gran deteriorament en la ceràmica envidriada verda.

Servei 1, apreciable desgast ceràmic

Escala accés a planta

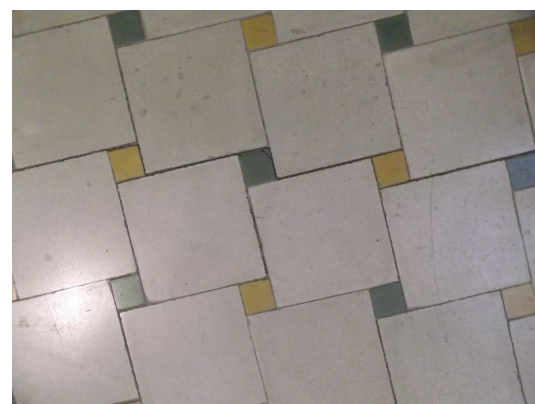
Rebedor, com es pot comprovar es l'habitació de la casa que més ben conservada està, l'únic problema que té és la separació i escardament del paviment tal i com es veu a la fotografia inferior dreta. Aquestes fisures són lesions mecàniques introduïdes pel suport. Produeixen esforços de tracció o tallant que separen per les juntes el paviment podent arribar a trencar la peça.

Menjador

Els problemes del menjador, primerament es troben a les cantonades de les portes representades com a fisures diagonals amb una angle de 45 grau aproximat partint de les cantonades del forat de la porta degut probablement a un asentament d'una zona de cimentació, ja que la casa porta molt de temps construïda. El segon es el deprenniment de pintura en el sostre

Sala d'estar, molt ben conservada però apareixen les mateixes esquerdes a sobre de les portes en un angle de 45 graus tal i com es veu a la fotografia inferior de la sala d'estar, aquestes esquerdes apareixen en la mateixa zona i paret de la del menjador.

Cuina, per ser una zona de treball diari, la sala està en bon estat, només cal indicar una esquerda que sobresurt de la part superior d'una porta d'armari.

Despatx, no es percebeix cap patologia visible

Arxiu, en aquesta sala es pot veure com no es va arribar a rehabilitar completament aquesta sala, deixant-la com a traster per a la planta baixa.

En aquesta fotografia es pot veure l'oxidació de les viguetes de ferro degut a una mala ventilació, aquesta sala dona a la cara nord de la casa.

Es pot veure un reenguixat parcial de la paret sense ser pintada, i a la part de la dreta dues esquerdes tapades amb guix

Sala de té, aquesta sala està molt ben conservada, manté els elements originals i la pintura amb detalls daurats que encara es manté en perfecte estat de conservació li dona un toc molt senyorial a la estança.

Servei, completament restaurat, sense cap problema aparent

Carpinteria divisòria de la planta primera que separa l'escala de la planta baixa a la planta primera amb el distribuïdor de la planta primera, amb un excelent estat de conservació, tots els vidres són els originals. La carpinteria no presenta cap esquerdament per assecament del material o presència d'insectes tals com corcòns.

L'únic problema del distribuïdor és el mateix que al rebedor de la primera planta, la separació superficial de les peces de paviment hidràulic, tot i que aquí es pot veure que la força que fa que es separin és, més forta arribant a trencar les peces.

Distribuïdor, es pot veure que per la part interior, la carpinteria també conserva molt bon estat de conservació, així com els mobles. Es pot comprovar que en aquesta sala era on es reunia la família abans d'anar a dormir per a xerrar o escoltar històries o música, es pot veure la estanteria de llibres i el gramòfon.

Sala servei, en general esta força be conservada, amb la pintura transparent amb motius florals que brilla segons com li toqui la llum, l'únic problema són les humitats degut a que es la paret divisòria amb el sevei, es genera condensacions i traspassen per el forjat regalimant.

Podem observar tant carpinteries com acabats de parets en perfecte estat, inclòs la salamandra està molt ben conservada.

Biblioteca, en perfecte estat de conservació

Dormitori 2, tot i ser el dormitori principal i el més treballat, és l'habitació que presenta més patologies de tota la casa.

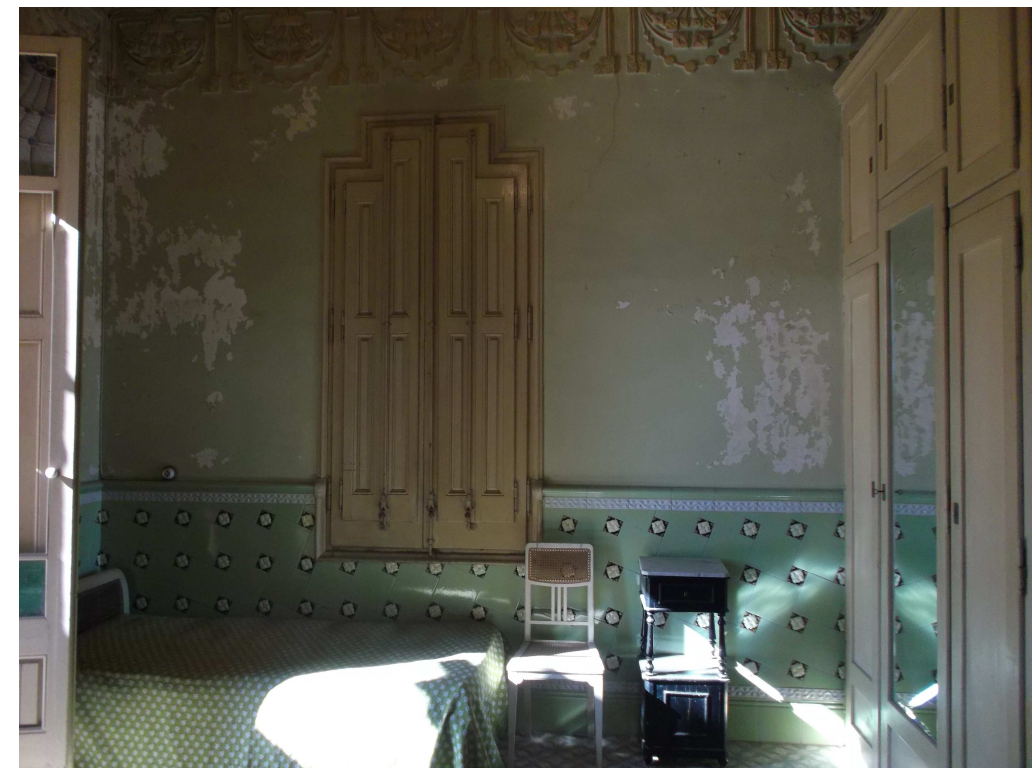
Dormitori 5, es pot veure una zona de la paret amb un color diferent, ple d'esquerdes i de desprendiments de material, es degut a una fuga d'aigua en les canyeres de l'instal·lació d'aigües, el color marronós confirma la presència de fongs per una constant humitat.

Aquesta gran fisuració es deguda a una falla en la vigueta just a sobre de la fisuració, aquesta s'ha deformat més de compte, creant aquestes grans fisuracions en aquesta zona en particular de la paret, si mirem la paret de davant, també apareixen les mateixes fisures sota aquesta vigueta, i també als revoltos del costat de la vigueta es presenten petites esquerdes.

És el tabic divisòri paral·lel a l'anterior paret mestre, aquestes fisuracions venen donades per la fletxa de la vigueta superior, la mateixa que abans.

Dormitori 1, els problemes que es presenten a simple vista són els despreniment de pintura a les parets que donen amb l'exterior.

Al balcó podem trobar que degut a la falta d'inclinació, l'aigua no s'expulsa tal i com deuría generant l'aparició de partícules per humtat degut a la capilaritat, tonalitats verdes marronoses ens confirmen l'existència de fongs gràcies a l'humitat.

Vidreria de terrassa canviat, es pot veure a Simple vista que no es vidre emplomat i ha estat fabricat amb tècniques actuals

Humitats i fongs per exposició continuada a la intempèrie. Fusteria amb pèrdua de color original. Ceràmica deteriorada.

Zona de pas, amb esquerdes de la mateixa classe que a la planta baixa a la zona del

Per culpa de acumulació d'aigües dintre de la fusteria al llarg del temps, la fusta ha acabat per pudrir-se i comença a trencar-se

menjador
Dormitori 4, a la paret que divideix l'habitació del bany y de la terrassa 2, trobem aparicions d'ampolles a la pintura i un lleuger color enfosquit de la zona, segurament per no haver deixat assecat suficient el guix de la zona d'actuació de reforma, pintant amb pintura amb base impermeabilitzant o plàstica, que no deixa sortir l'aigua a l'exterior generant-ho.

Bany, juntament amb el dormitori 2, és la sala on més es presenten esquerdes, la paret dreta mostra unes esquerdes més fines segurament per l'asseccament i diversos valors de retracció i dilatació entre materials, a la paret de les portes que van al dormitori 5 i a pas trobem esquerdes més grans, dues sortint en angle de 45 graus per sobre de la porta del dormitori 5 i unes altres en vertical desde el forjat. En el paviment trobem el mateix problema de sempre, separació entre peces per les juntes, arribant a trencar algunes.

Escales de planta primera a planta altell, presenta despreniment de pintura degut a l'ús ja que només es troba a la part baixa de la paret.

Final de tram d'escala i golfa 3, el forat de la coberta ha estat degut a algun element extern ja que no es troba cap altre patologia al voltant del forat.

Golfa 3, a les viguetes de fusta no es troba presència d'insectes com tèrmits.

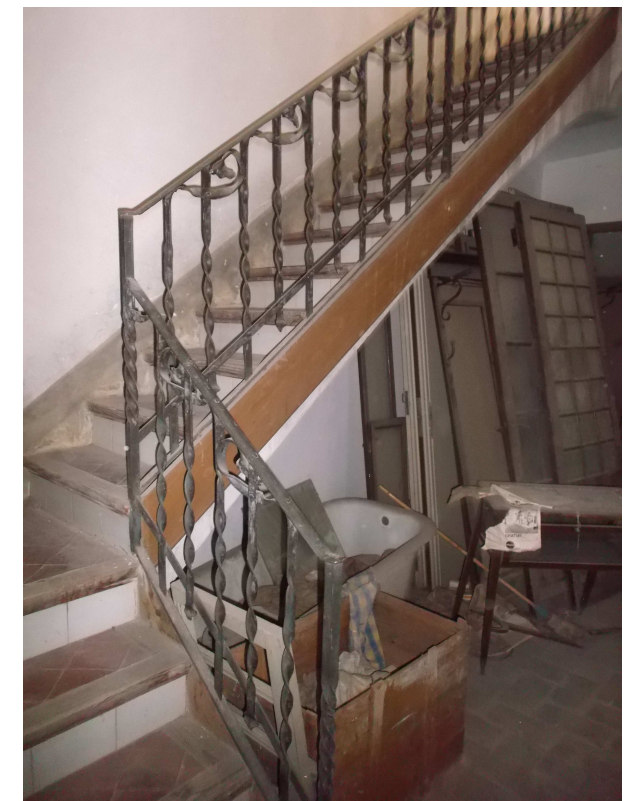
Sala de joc, desgast de la pintura de les parets per el pas del temps, paviment ceràmic molt desgastat per l'ús durant el temps i per ser utilitzat com a traster, les biguetes de fusta no presenten cap anomalia.

Golfa 1, sala sense ús a l'actualitat, amb molta brutícia, es pot veure una esquerda a la viga de la dreta per la pròpia perdua d'aigua de la peça.

Despatx, en molt bones condicions de conservació, per la inutilització.

Sala escala torre, desprendiments de pintura a les parts baixes de les parets degut a accions externes, pintura degradada per el pas del temps.

Habitació torre, molt desgast en el paviment ceràmic, en molt bon estat de conservació

Finestres, parets i sostre no presenten cap problema

6 REALITZACIÓ DEL TREBALL

La recerca d'informació per a l'elaboració d'aquest projecte final de grau ha estat realitzat en diverses etapes

6.1 Primeres passes

En un primer moment sabia de l'existència de la casa degut a la proximitat d'aquesta a on visc, sempre he pensat que era una de les cases més boniques i representatives de la Garriga, tot i no tenir idea de la seva història, així que abans de fer el treball vaig pensar que seria genial si pogués estudiarla a profunditat.

Vaig anar a diferents Ajuntaments del Vallés Oriental (Granollers, La Garriga, Les Franqueses i l'Ametlla), a l'Ajuntament de Granollers, vaig parlar amb l'equip de patrimoni i hem van proporcionar un llibre anomenat "El modernisme d'estiu a Vallés Oriental" on vaig poder investigar edificacions modernistes importants del Vallés Oriental, però ràpidament hem vaig adonar que Raspall va ser un arquitecte molt actiu en aquesta època a aquesta zona, i que per tant havia de trobar un dels seus edificis per a estudiar-ho. Un cop vaig arribar a la secció de la Garriga, vaig poder comprovar que la casa Juli Barbey i Poincard es l'edifici més representatiu del modernisme de la Garriga, i a més era de l'arquitecte Manuel J. Raspall i Mayol.

Ajuntament de Granollers

Amb l'informació trobada, sabia que tenia que estudiar la casa Barbey degut a diversos factors, el primer factor era que se l'anomenava com la obra més important de l'arquitecte Raspall, la segona perquè es una casa d'àmbit privat, amb la qual cosa és molt més difícil que hagin realitzat un canvi d'ús i per tant conserva l'interior intacte i la tercera perquè les seves dimensions donaven molta possibilitat de crear un projecte amb cara i ulls. Un cop vaig saber quin havia de ser el edifici que havia d'estudiar, em vaig dirigir a l'Ajuntament de la Garriga per preguntar si hi havia qualsevol tipus d'informació de la casa o si hi havia alguna manera de posar-me en contacte amb els propietaris. Malauradament no hi havia informació útil de la casa, ni plànols ni informació, però com la

Ajuntament de la Garriga

casa Barbey és un edifici que forma part de diverses rutes modernistes creades per l'Ajuntament hem van posar en contacte amb els propietaris.

Al posar-me en contacte amb els propietaris, em van dir que mai havien permès entrar a ningú a fer cap treball dintre de la casa, però que si volia realitzar-la per fora no hi havia cap problema. Aquestes no eren condicions per a realitzar un bon treball així que els hi vaig demanar reunir-me amb ells per a poder-los explicar de que anava el meu projecte i les raons per la qual havia de fer el projecte sobre aquesta casa en particular. En aquesta reunió els propietaris van ser molt comprensius i vam poder arribar a un bon enteniment, hem vad deixar realitzar el treball per dintre del recinte, tant per l'exterior com per l'interior, vaig poder entrar gràcies al jardiner de la casa que m'obria les portes de la casa sempre que ho necessitava, ja que els propietaris actualment residien a Manlleu.

Un cop obtingut el vist i plau dels propietaris, necessitava tenir informació sobre la casa Barbey i tot el relacionat, vaig començar la recerca per la biblioteca de l'EPSEB però només vaig poder trobar llibres de modernisme en general, sobre Barcelona i a nivell més Universal però específicament sobre la Garriga no hi havia llibres, sobre Raspall vaig trobar un petit apartat explicant quatre dades molt generals sobre la seva via professional. Va ser a les biblioteques municipals de Granollers, la Garriga i sobretot de les Franqueses on vaig trobar moltíssima informació sobre Manuel J. Raspall, l'història de la Garriga i la casa Barbey.

Biblioteca de les Franqueses

Biblioteca de la Garriga

El problema més rellevant alhora de buscar informació, ha estat el fet de que la zona d'estudi no ha estat gaire estudiada prèviament degut a que la Garriga no es una població gaire gran o amb algun tret important a l'actualitat, per tant és molt difícil trobar bona informació que hagi servit d'ajuda per a la confecció del treball, fent que tota la informació obtinguda, majoritàriament per llibres, haagi hagut de ser contrastada amb d'altres fonts d'informació per a modificar alguns detalls o corroborar la seva veracitat.

Com a punt final, esmenar que el lloc d'on més informació se n'ha extret ha estat les biblioteques municipals del Vallés Orientals, d'on he pogut obtenir llibres especialitzats en proporcionar informació sobre la Garriga, la seva història i els seus personatges més importants, per una altra banda, alhora de obtenir informació sobre la casa, els propietaris hem van ajudar molt, tant proporcionant-me informació històrica de la casa com informació sobre les diferents estances per a poder assignar un nom a les habitacions.

6.2 Recull de dades gràfiques

Gràcies a el vist i plau de la família de la Casa Barbey, va ser possible mesurar la totalitat de la casa, tenint com a únic obstacle mobles i brutícia que s'ha pogut acumular en alguna de les estances degut a no ser utilitzades durant un llarg període de temps.

Es va començar prenent dades del perfil exterior de l'edifici, separant els perfils per plantes, tenint en compte les variacions en cadascuna, com per exemple l'aparició de porxos o terrasses. Totes les mesures es van prendre amb una cinta mètrica.

Un cop es va tenir el perfil, es va procedir a analitzar les distribucions interiors per plantes, també amb cinta mètrica, anotant totes les dades que prenia a mà creant un esbós del que seria la distribució de les plantes.

Un cop tingut totes les mesures de les plantes de la casa, vaig passar a net l'esbós inicial dibuixat al mateix temps que prenia mesures, per a una fàcil comprensió alhora de passar el plànol a format digital gràcies al programa Autocad.

Al moment de passar a net el plànol van sorgir varis punts a l'interior de la vivenda que es van haver de remesurar per a calibrar perfectament la situació de totes les divisions.

Un cop es va tenir digitalitzat totes les plantes, es va procedir a prendre mesures de les alçades de la casa (alçada entre forjats, mesura de forats de finestra i carpinteries) i amb l'ajuda d'un mesurador làser es van prendre les alçades de detalls situats a façana, on era impossible mesurar amb una cinta mètrica. Gràcies a això i a dibuixar per zones els diferents detalls a les façanes es va poder dibuixar les façanes amb l'Autocad. Cal dir que a l'hora de dibuixar les façanes, el treball realitzat amb ordinador es va realitzar desde la pròpia casa amb un ordinador portàtil degut a la constant presa

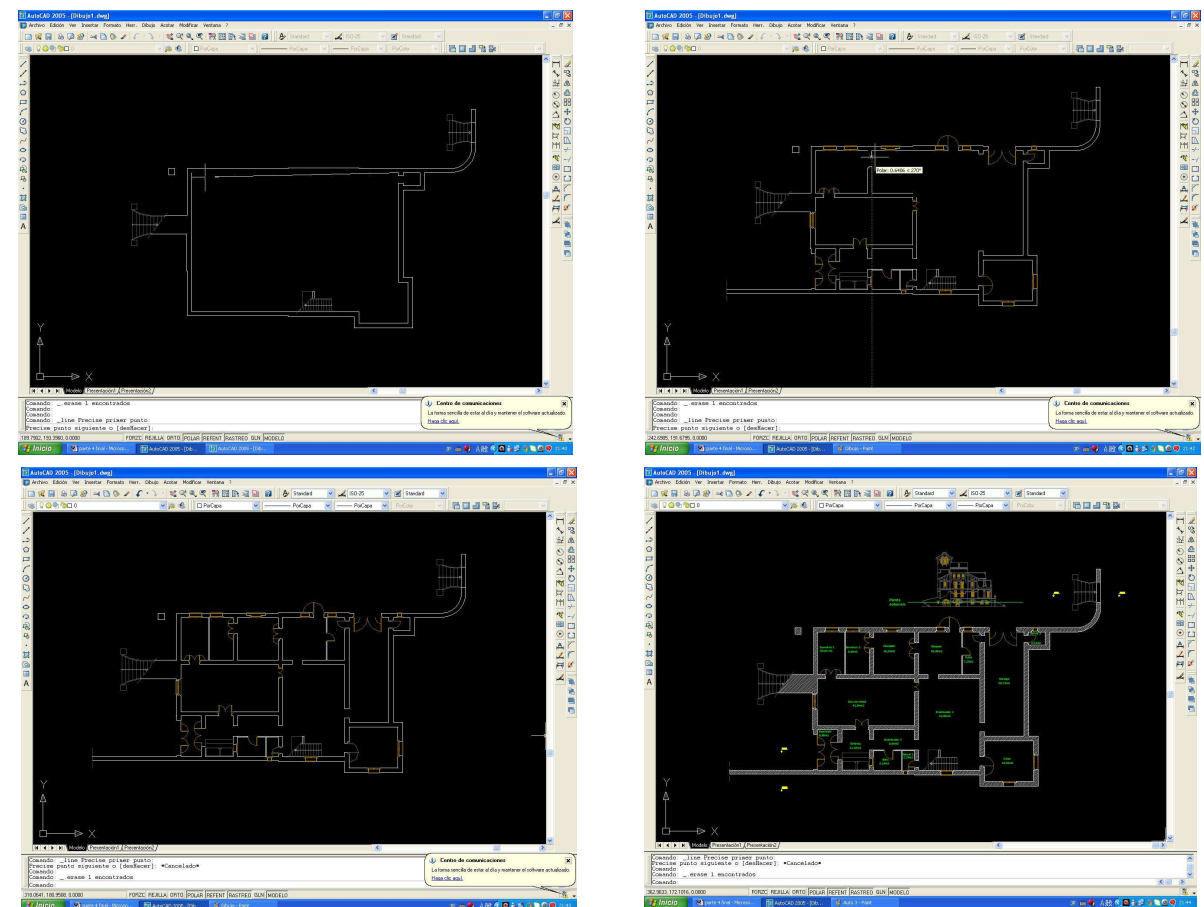
de dades que s'havia de fer i les constants comprovacions imprescindibles per a plasmar les mesures reals.

L'accés al 100% de l'edifici i la possibilitat d'accedir a ella les hores que necesites, els dies que fossin necessaris, ha ajudat a fer els planols de la casa de manera fidel, plasmant en tot moment les distribucions i estil de construcció de les habitacions.

6.3 Treball d'oficina

Les mesures extretes en les visites a la casa Barbey, van ser la base per a la confecció dels plànols digitals creats amb l'Autocad.

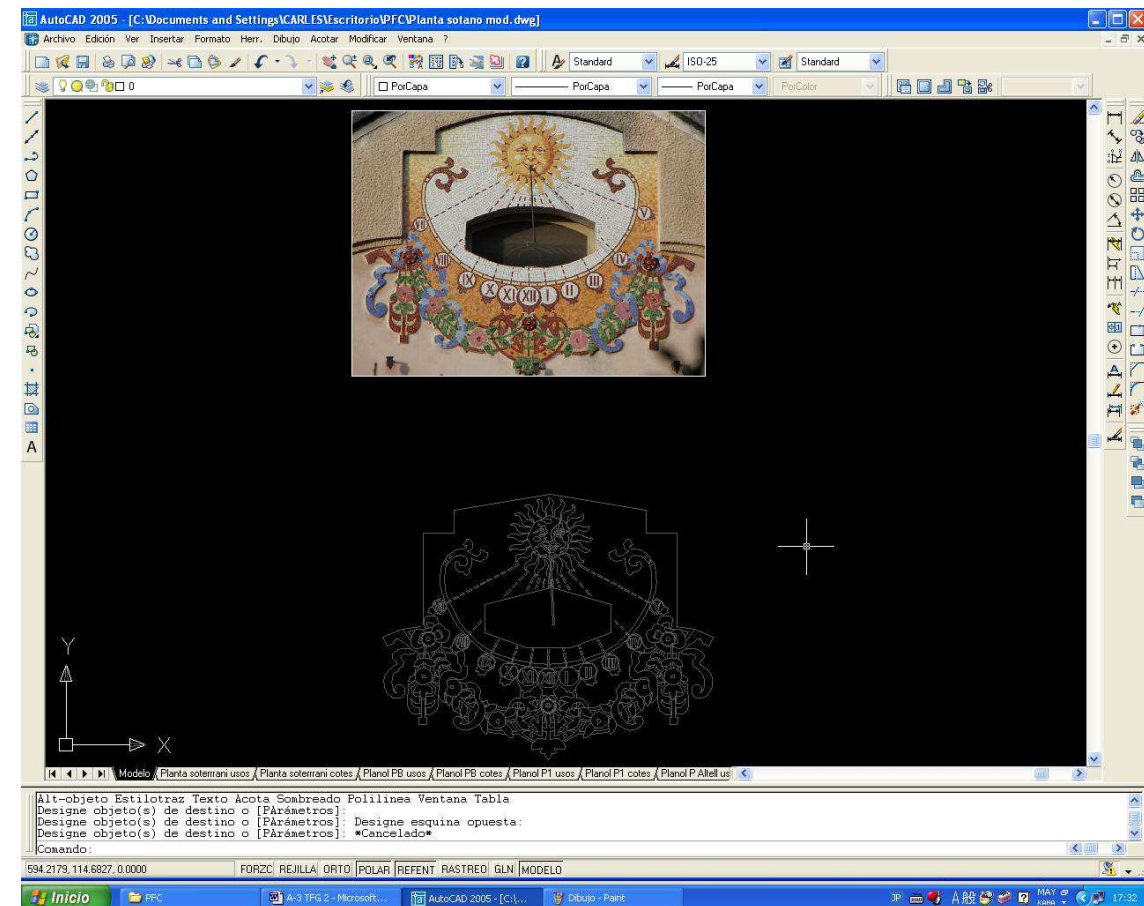
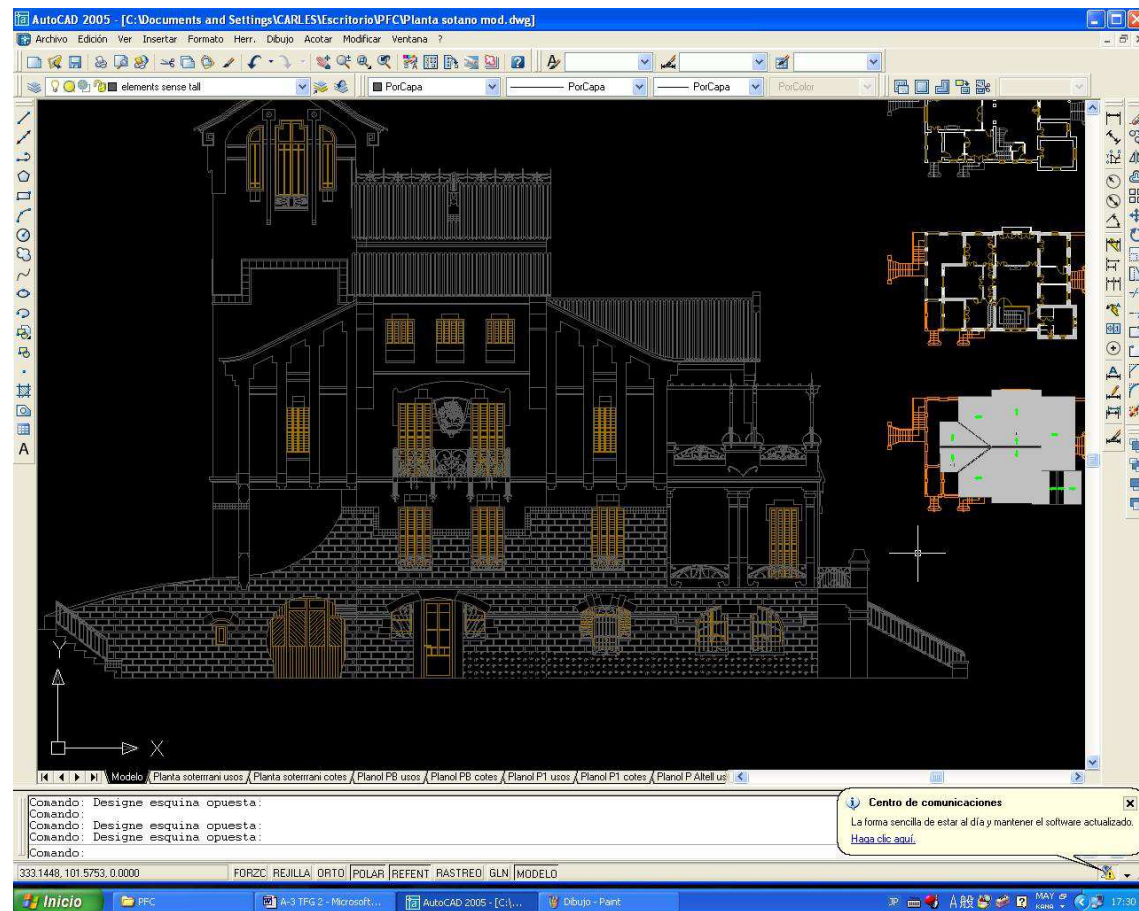
En un primer moment es van passar les plantes de la casa gràcies a tot el recull de dades manual, un cop fet això es va fer digitalment una aproximació sobre com serien les quatre façanes per a tenir una guia aproximada sobre com i que havia de mesurar, aquests plànols prèvis eren carents de detalls i inclinacions de cobertes.

Per acabar les façanes es va passar sobre els plànols digitals prèvis tota l'informació recollida, aquest treball es va fer amb un ordinador portàtil desde la pròpia casa

Barbey, la qual cosa va facilitar les diverses correccions i modificacions que anaven apareixent segons es dibuixava, sobretot l'erroni mesurament en els forats de finestres exteriors.

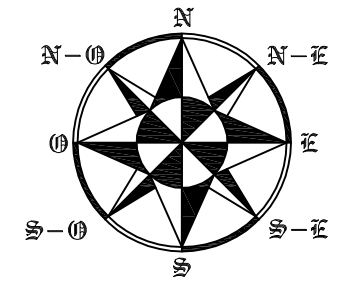
Per als planols de les seccions es van utilitzar com a referència les plantes i les faianes ja dibuixades, realitzant consultes varies in situ per a modificar detalls concrets difícilment visibles als altres planols.

Per a dibuixar detalls més específics, el que es va fer va ser prendre mesures dels perfils dels detalls a estudiar i alguns punts per a orientar el dobuix, com per exemple el mosaic del sant Jordi, i després es va realitzar una fotografia plana del detall per a dibuixar a sobre d'aquesta ajustant els punts de referència presos amb anterioritat.

7 DOCUMENTACIÓ GRÀFICA

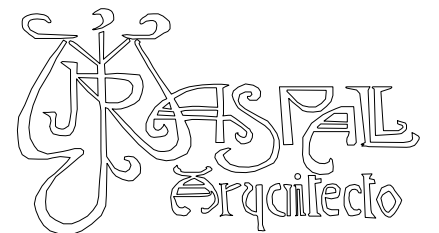
1. Situació i emplaçament
2. Planta soterrani/ Usos i superfícies
3. Planta soterrani/ Cotes
4. Planta baixa/ Usos i superfícies
5. Planta baixa/ Cotes
6. Planta primera/ Usos i superfícies
7. Planta primera/ Cotes
8. Planta altell/ Usos i superfícies
9. Planta altell/ Cotes
10. Planta torre/ Usos i superfícies
11. Planta torre/ Cotes
12. Planta coberta
13. Planta coberta/ Cotes
14. Façana Nord
15. Façana Sud
16. Façana Est
17. Façana Oest
18. Secció A-A'
19. Secció A-A'/ Cotes
20. Secció B-B'
21. Secció B-B'/ Cotes
22. Secció C-C'
23. Secció C-C'/Cotes
24. Secció D-D'
25. Secció D-D'/ Cotes
26. Detall façana sant Jordi
27. Detall Balconera sant Jordi
28. Detall Façana sud
29. Detall rellotge de sol
30. Detall Xemeneia planta baixa
31. Detall Xemeneia planta primera
32. Detall cristallera i arc planta baixa
33. Detall cristallera planta primera i sòcols

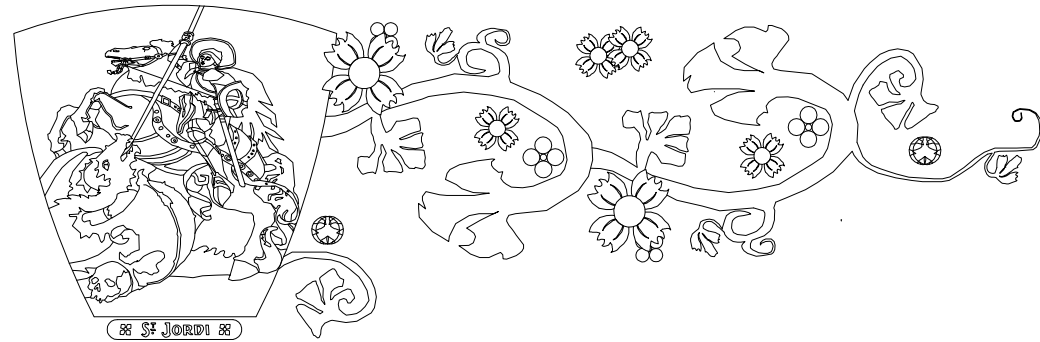
Emplaçament (Carrer Caselles, Carrer Figueras i Carrer el Passaig)

- Carrer el Passeig 5, Carrer Figueras 48, La Garriga, Barcelona

Nº: 1	Plànol : Situació Emplaçament	Escala: 1/2000 1/4000	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona <small>UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA</small>
----------	-------------------------------------	-----------------------------	--	---	---

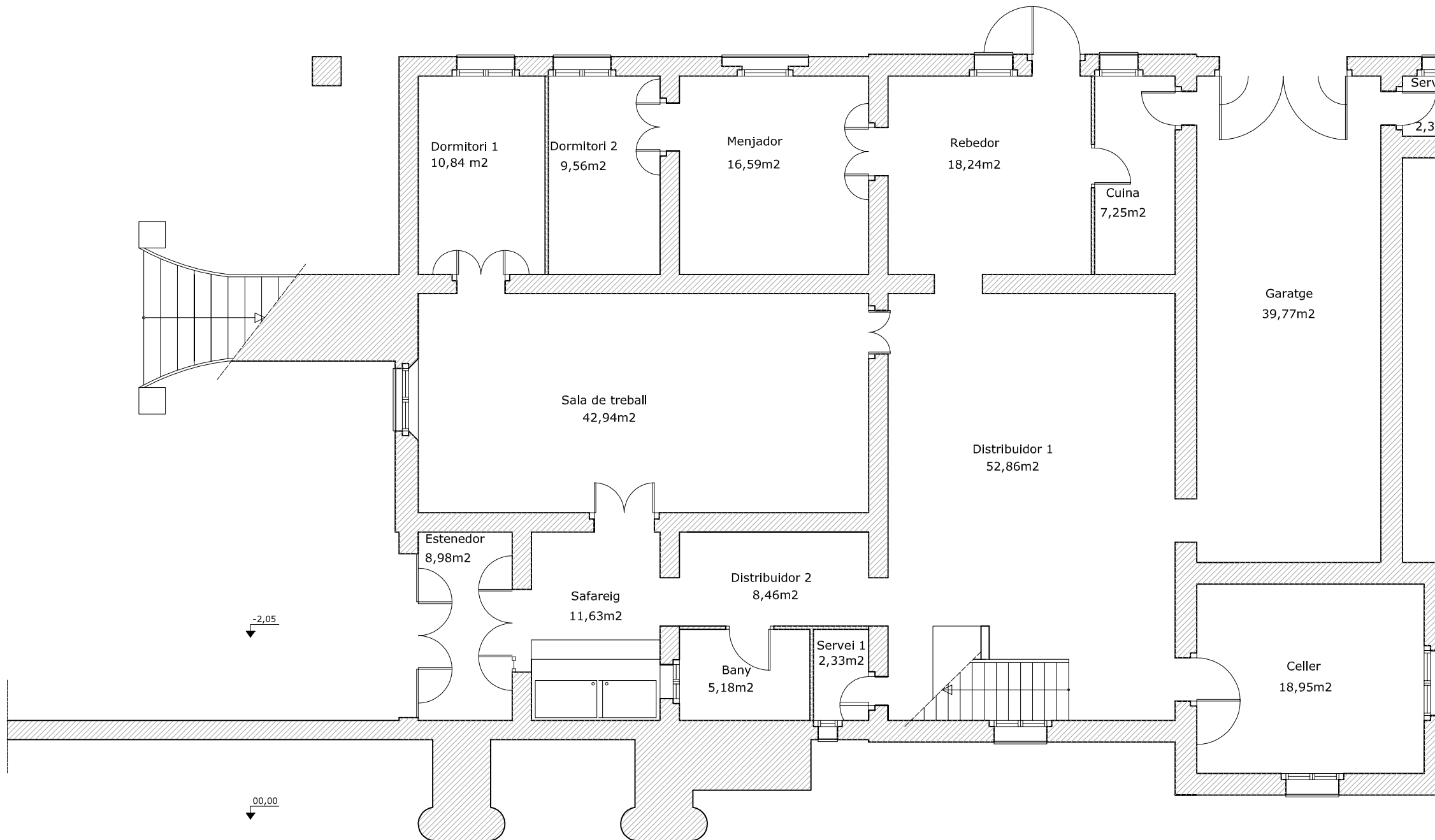
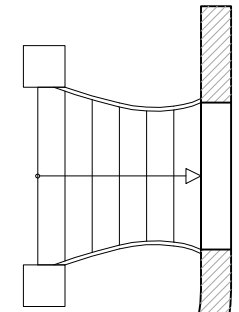

Planta soterrani

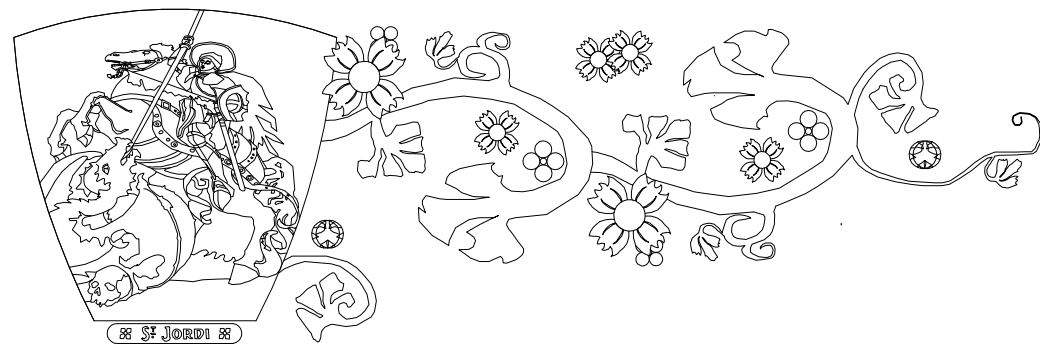
-2,05

00,00

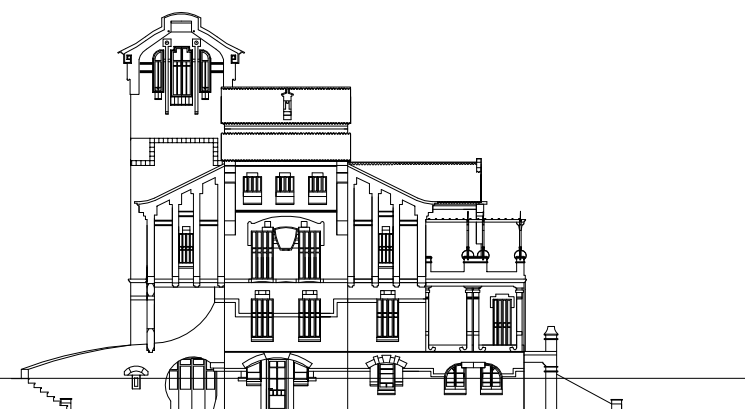

GRASPA
Arquitecto

Nº: 2	Plànol : Planta Soterrani/ Usos i superfícies	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-------	---	------------------	--	---	--

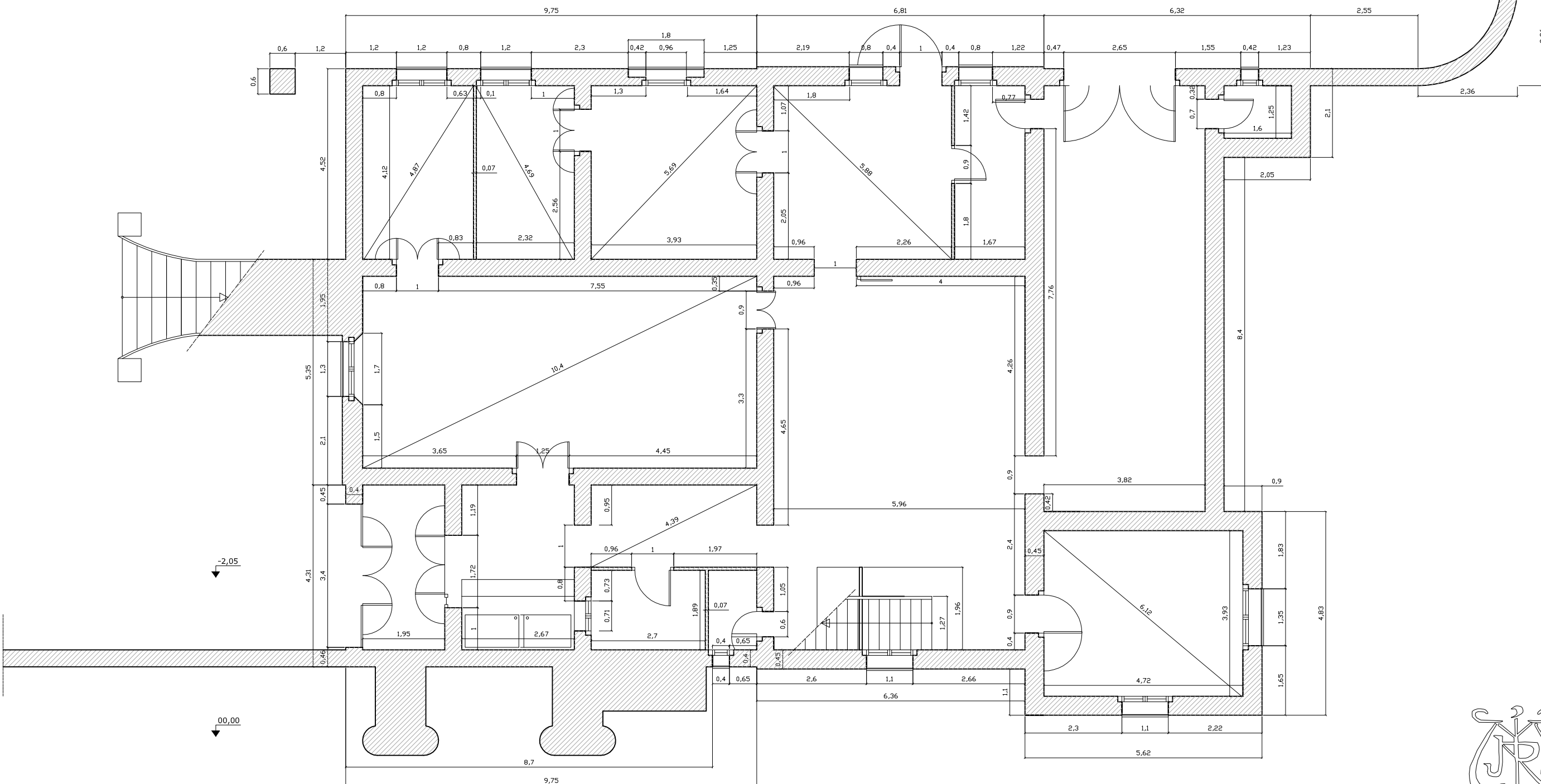

Planta soterrani

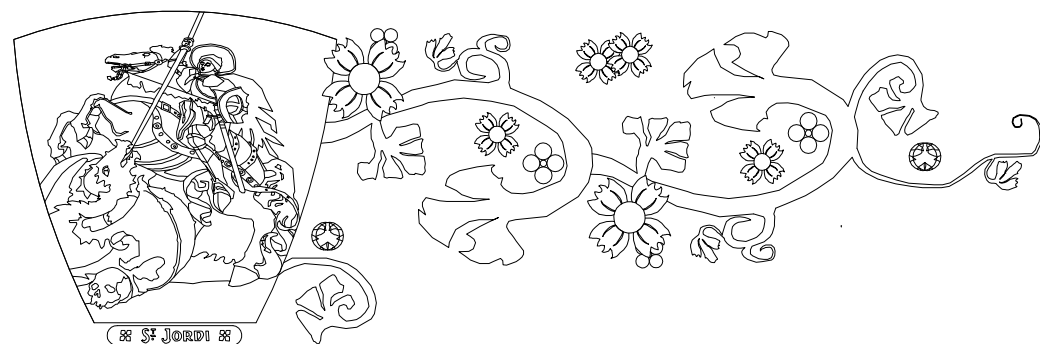
-2,05

00,00

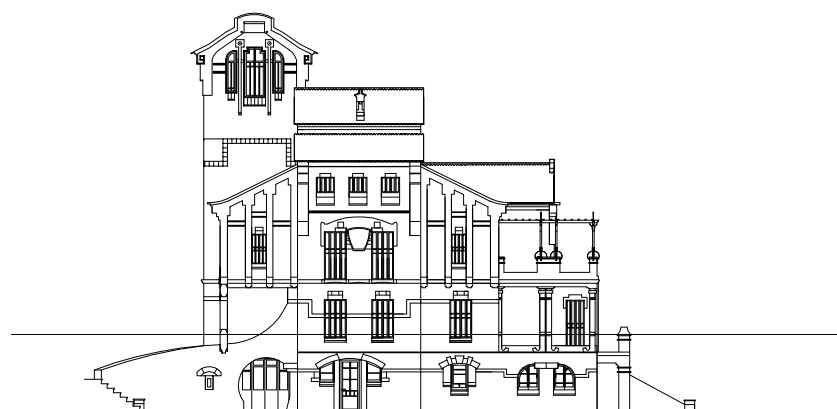

GRASIA
Arquitecto

Nº: 3	Plànol : Planta Soterrani/ Cotes	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
----------	--	------------------	--	---	--

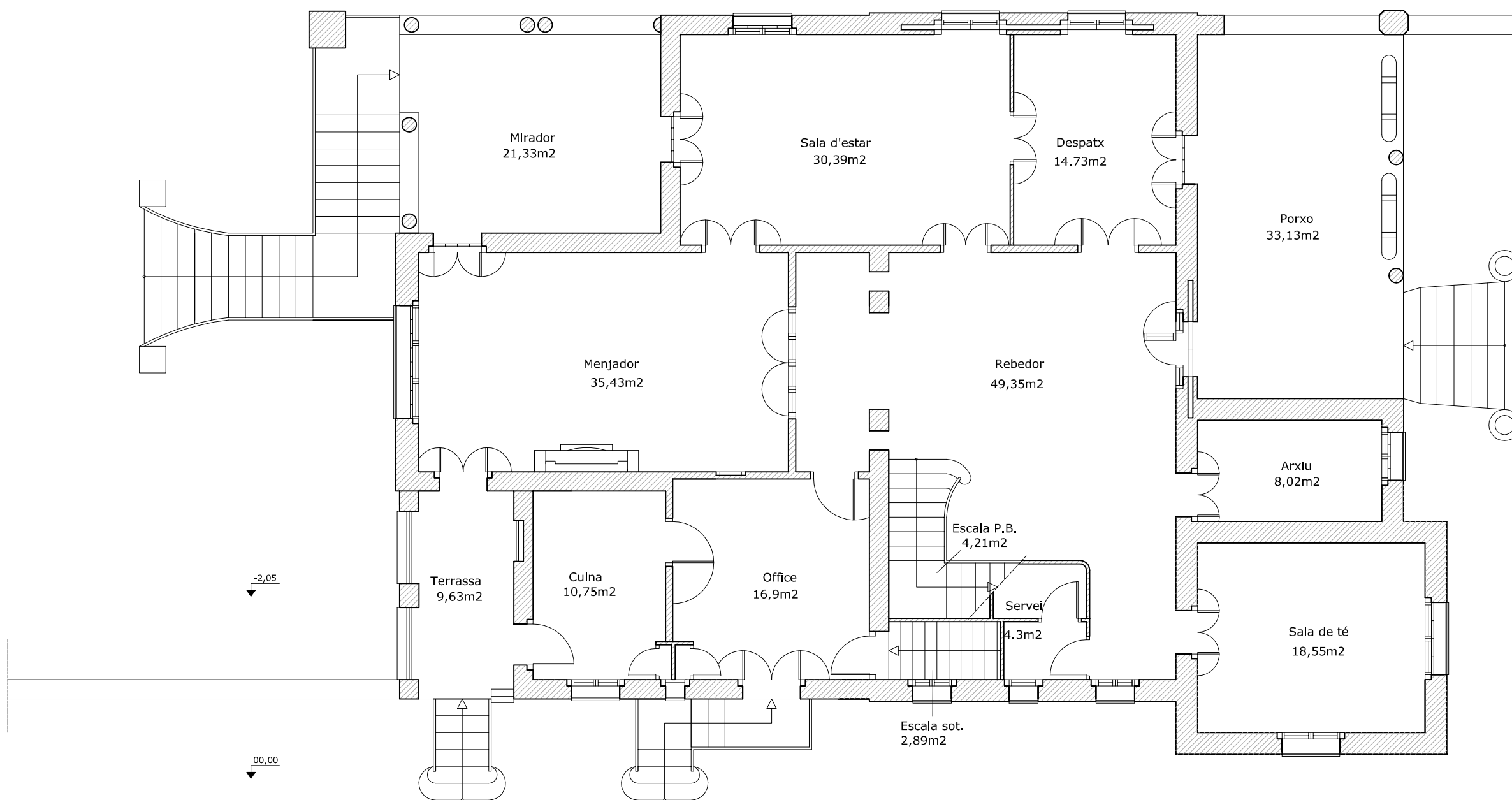
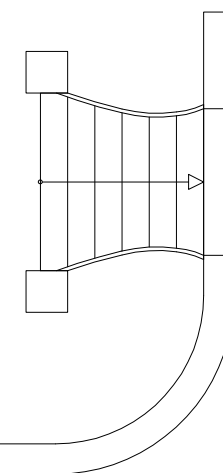

Planta
Baixa

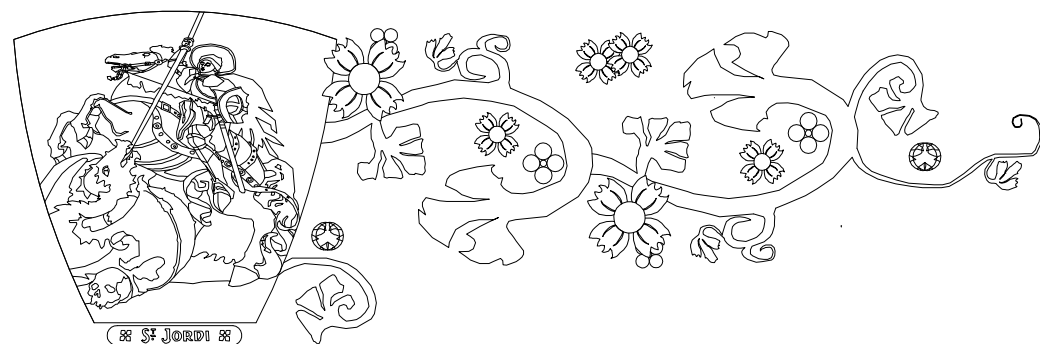
-2,05

00,00

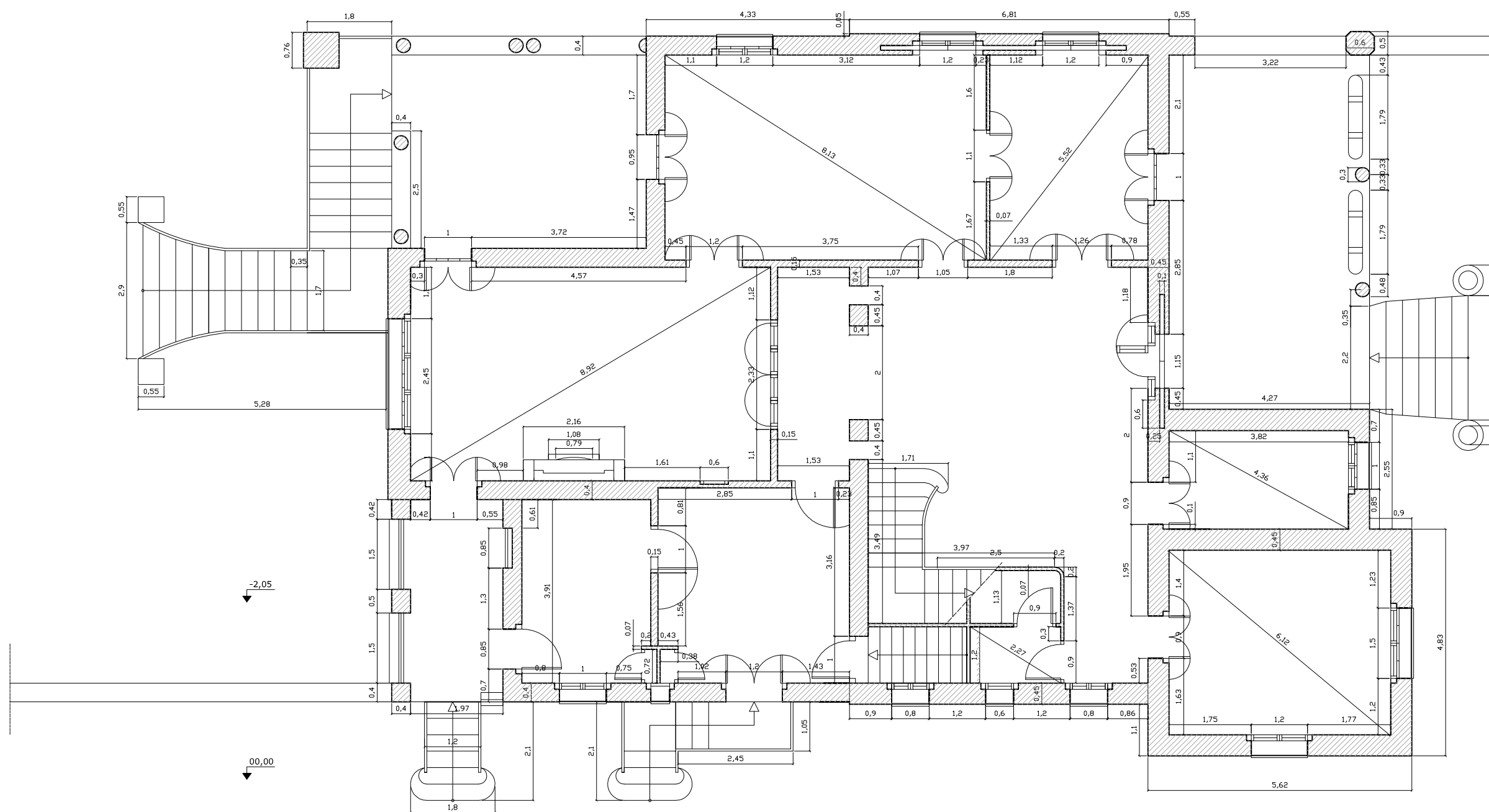
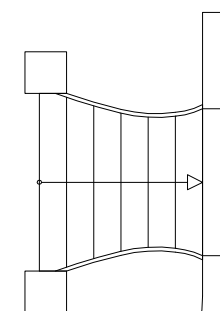

KASPA
Arquitecto

Nº: 4	Plànol : Planta Baixa/ Usos i superfícies	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
----------	---	------------------	--	---	--

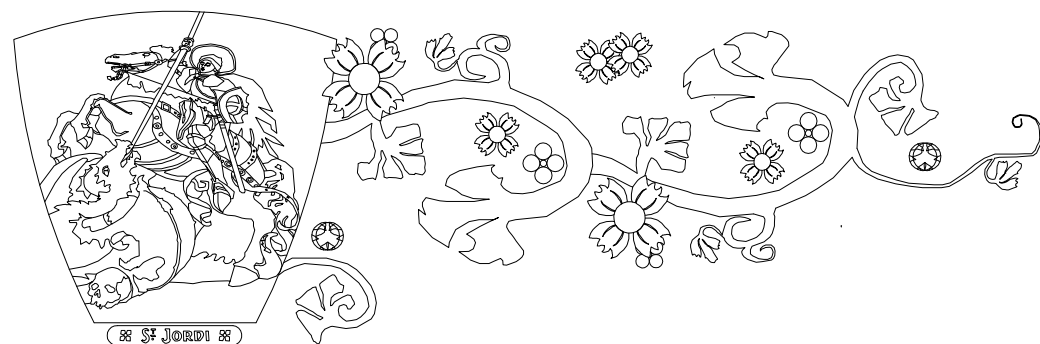

Planta
Baixa

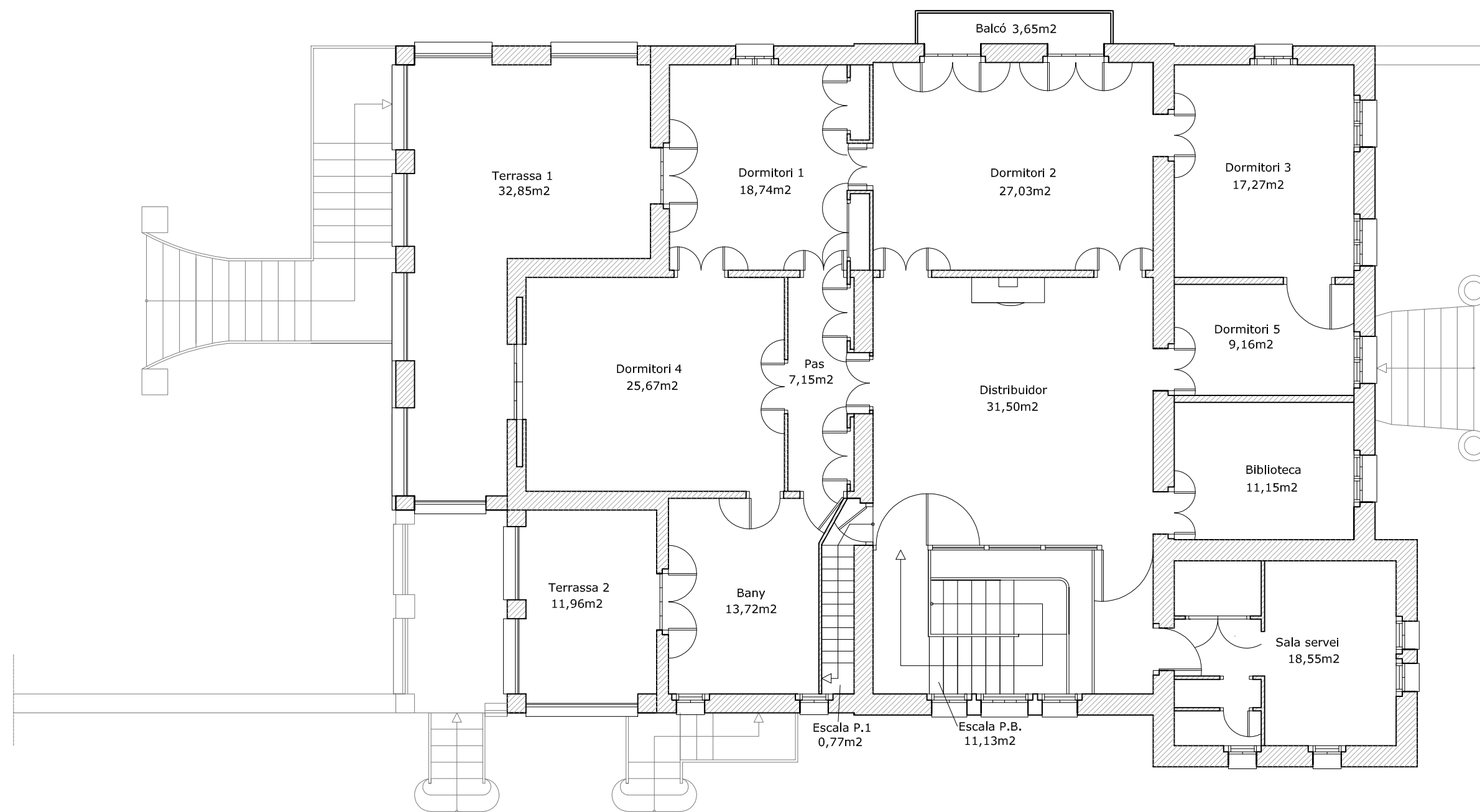
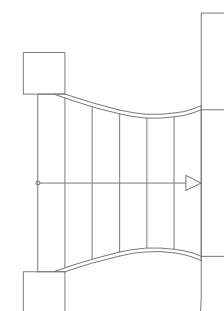
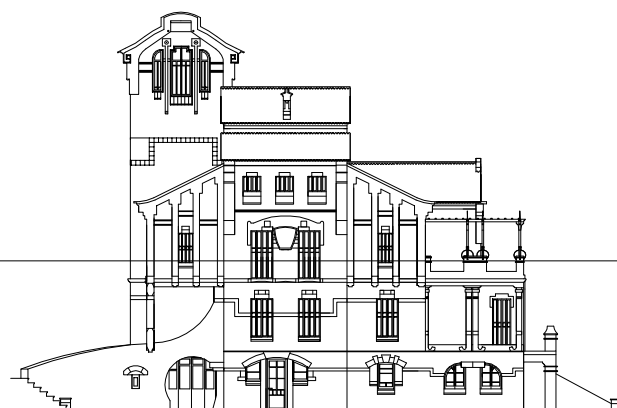

GRASAL
Arquitecto

Nº: 5	Plànol : Planta Baixa/ Cotes	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
----------	------------------------------------	------------------	--	---	--

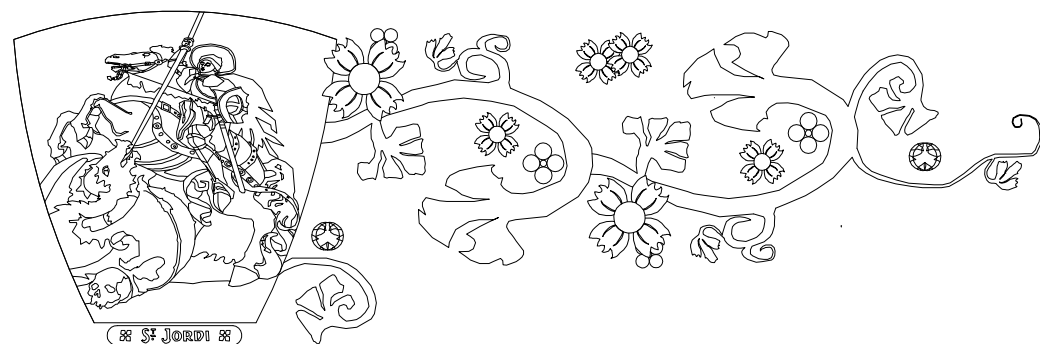

Planta
Primera

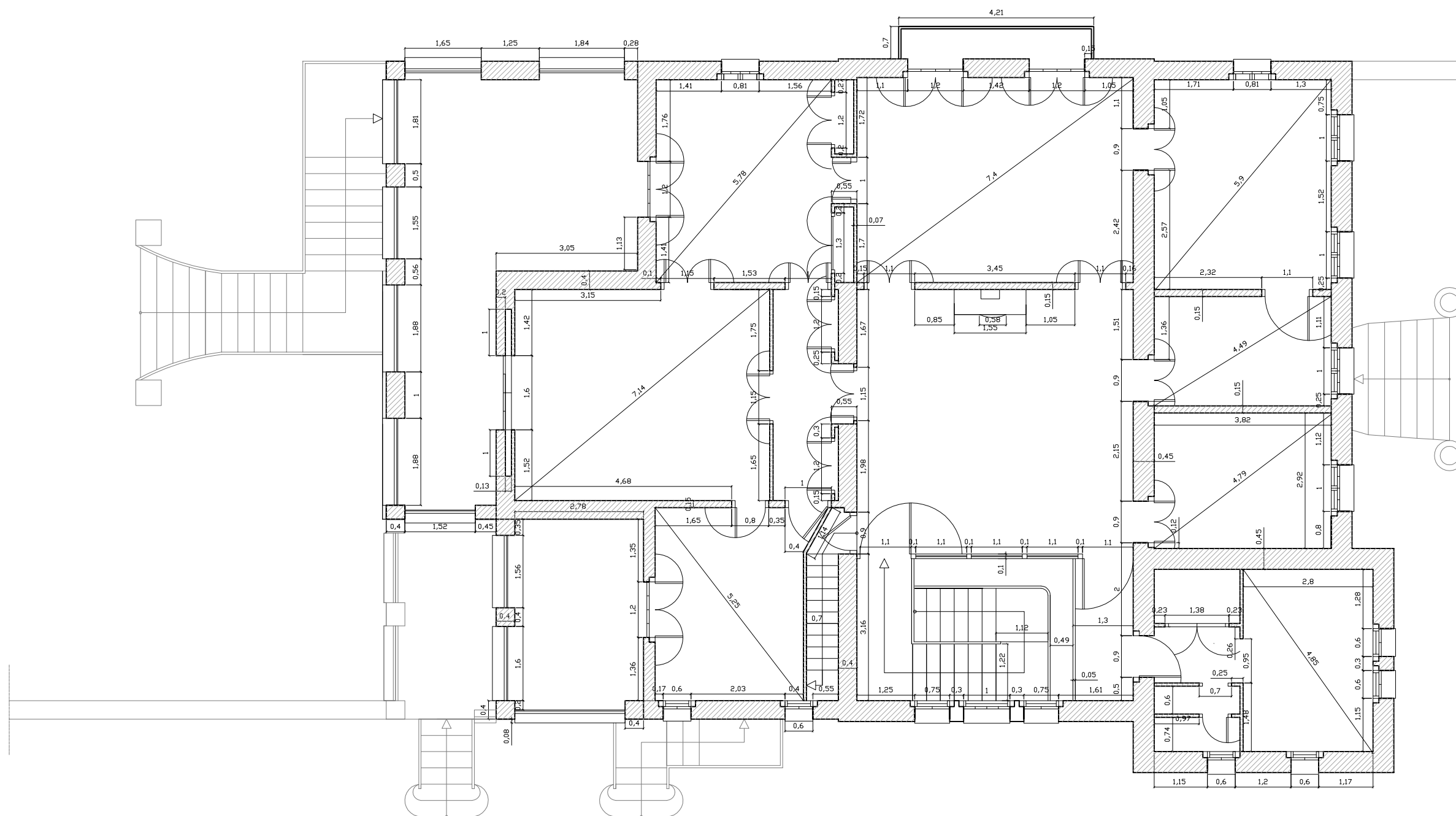
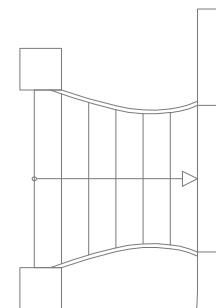
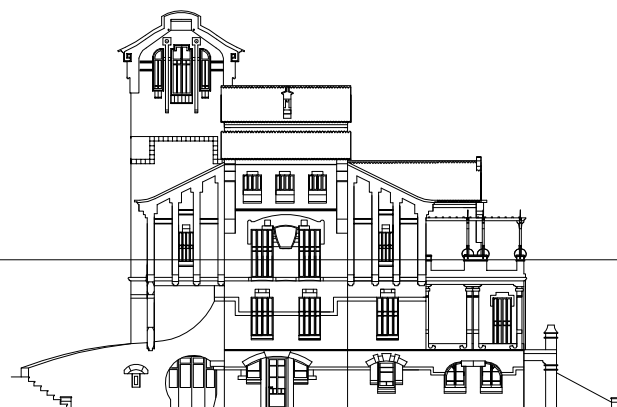

GRASPA
Arquitecto

Nº: 6	Plànol : Planta Primera/ Usos i superfícies	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
----------	---	------------------	--	---	--

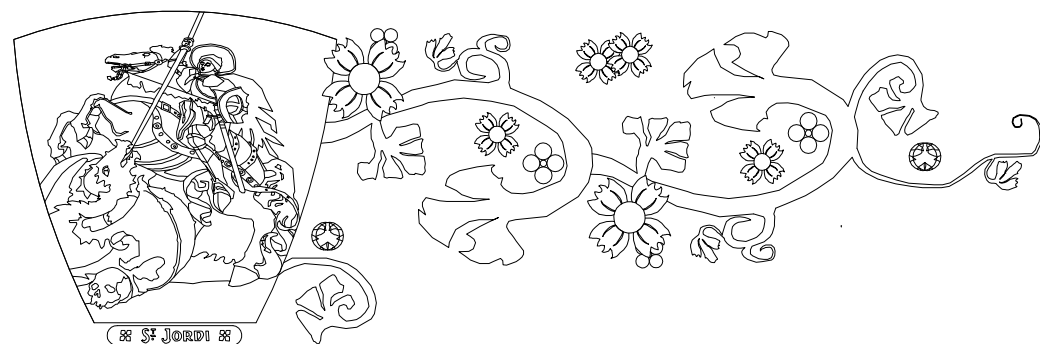

Planta
Primera

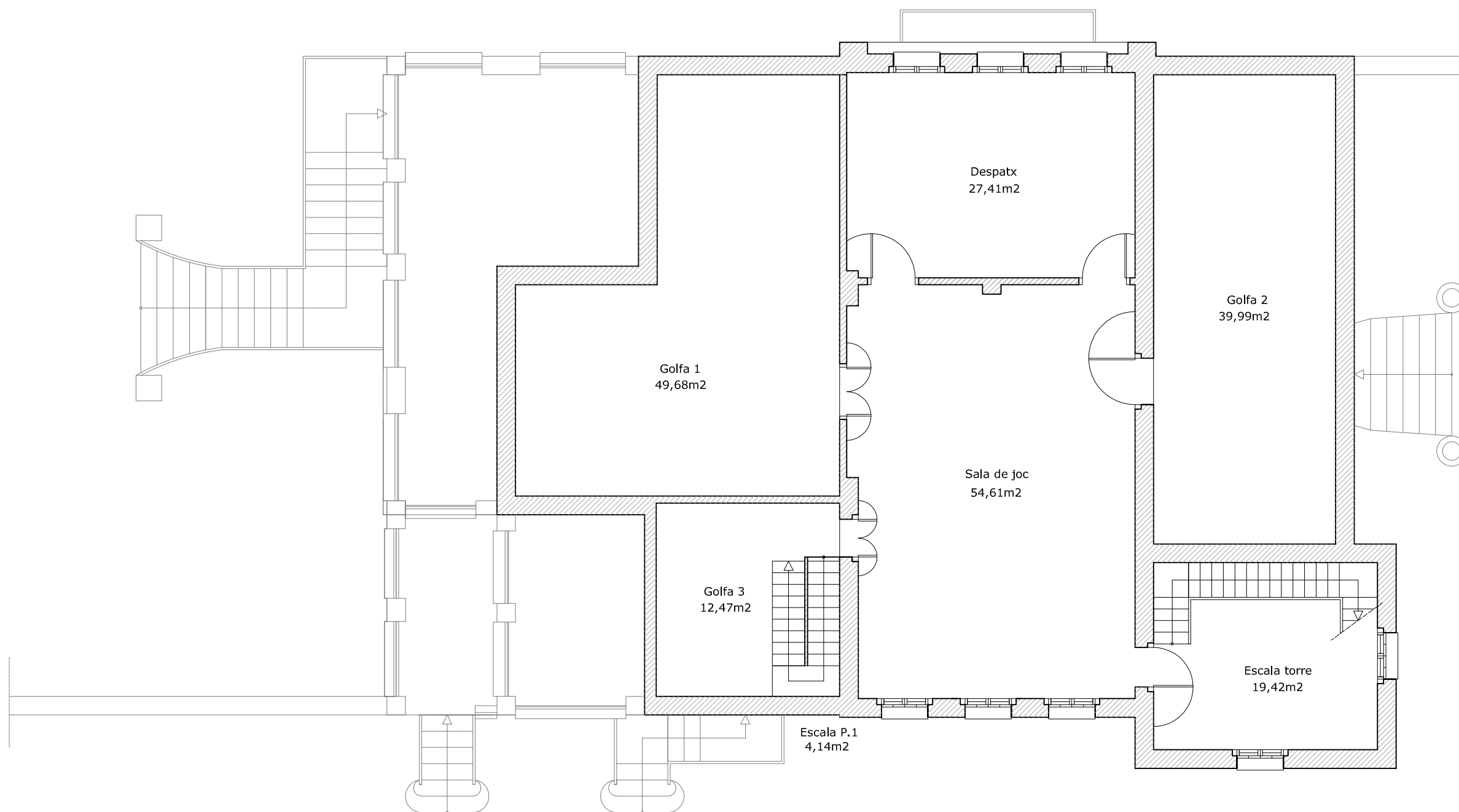
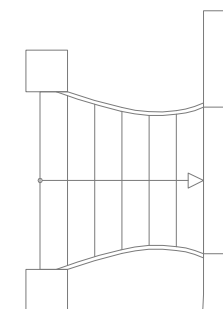
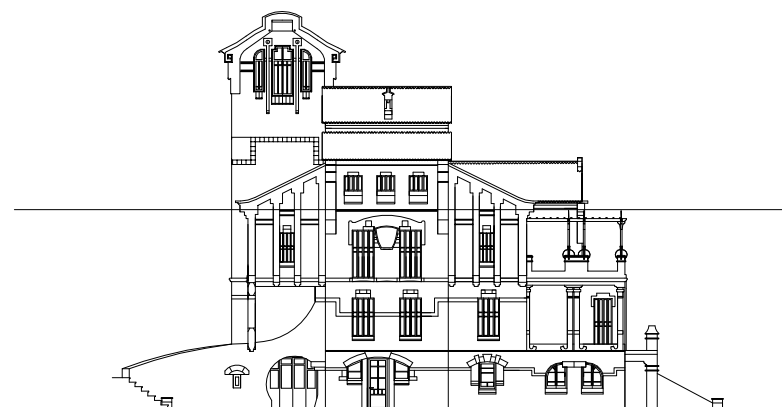

GRASPA
Arquitecto

Nº: 7	Plànol : Planta Primera/ Cotes	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
----------	--------------------------------------	------------------	--	---	--

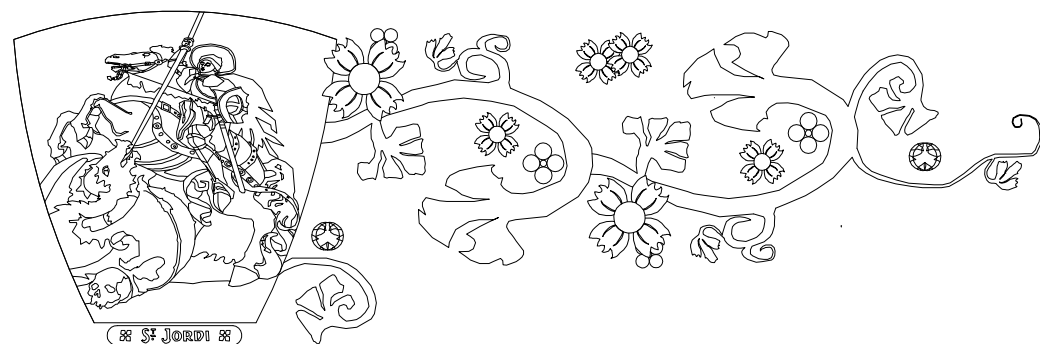

Planta
Altell

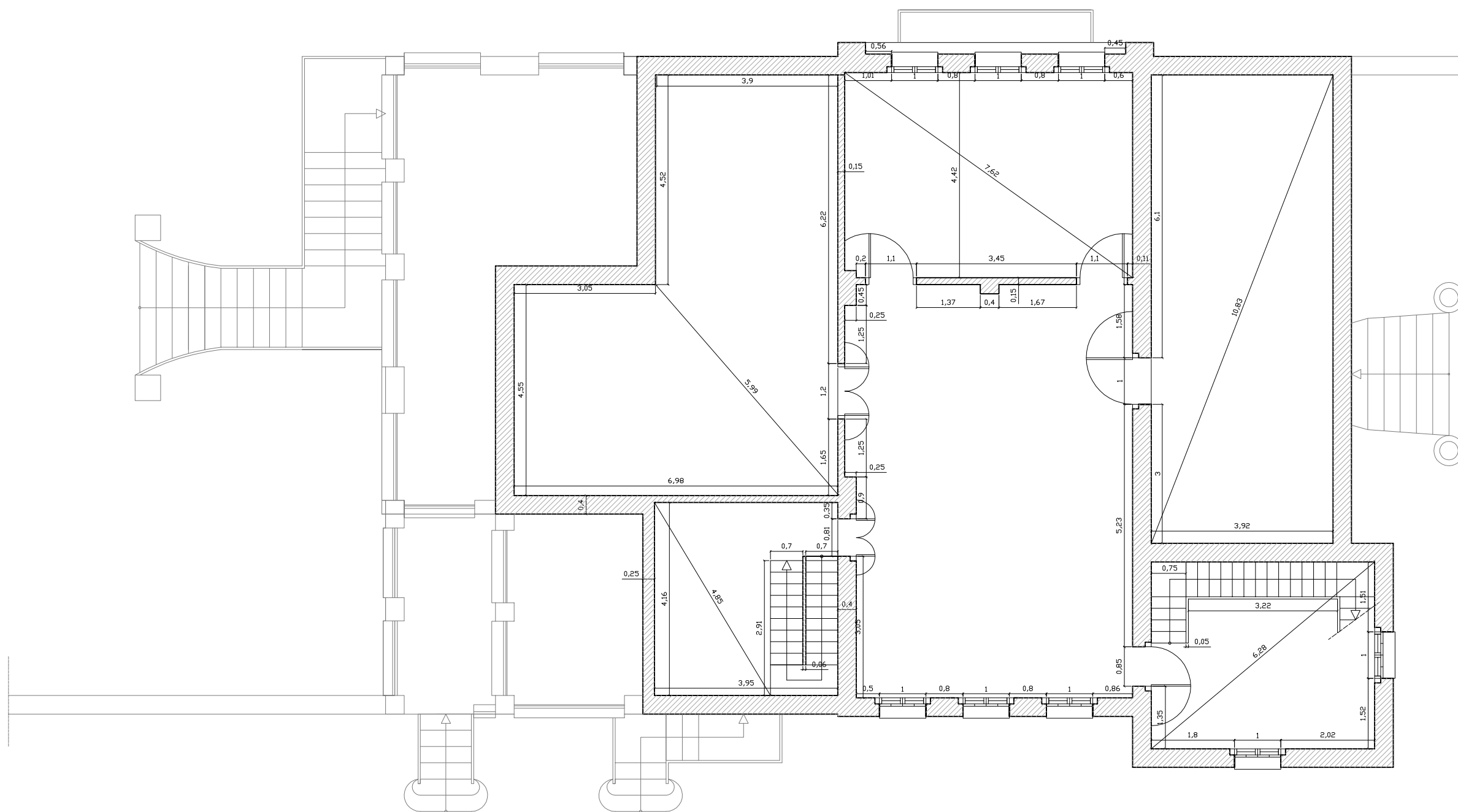
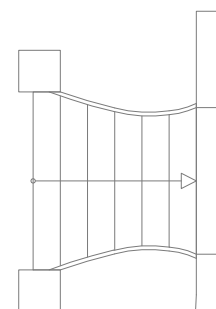

GRASPA
Arquitecto

Nº:	Plànol :	Escala:	Tutor: Benet Mera Acosta	 <div>Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona</div> <div>UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA</div>
	Planta Altell/ Usos i superfícies	1/100	Autor: Carles Paños Garcia	

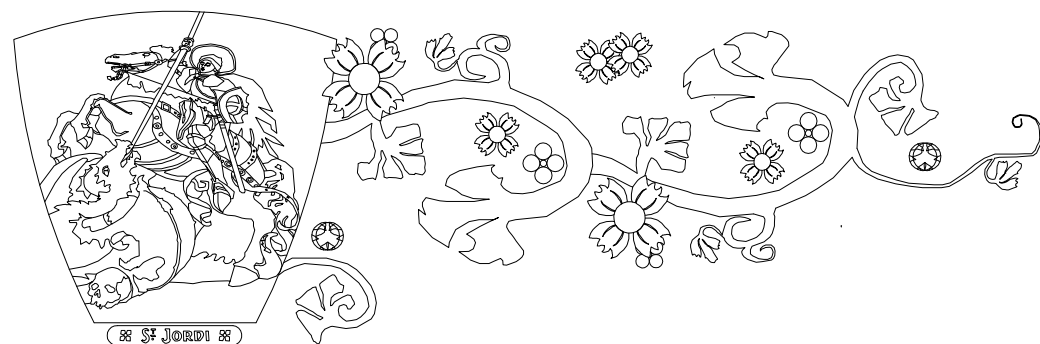

Planta
Altell

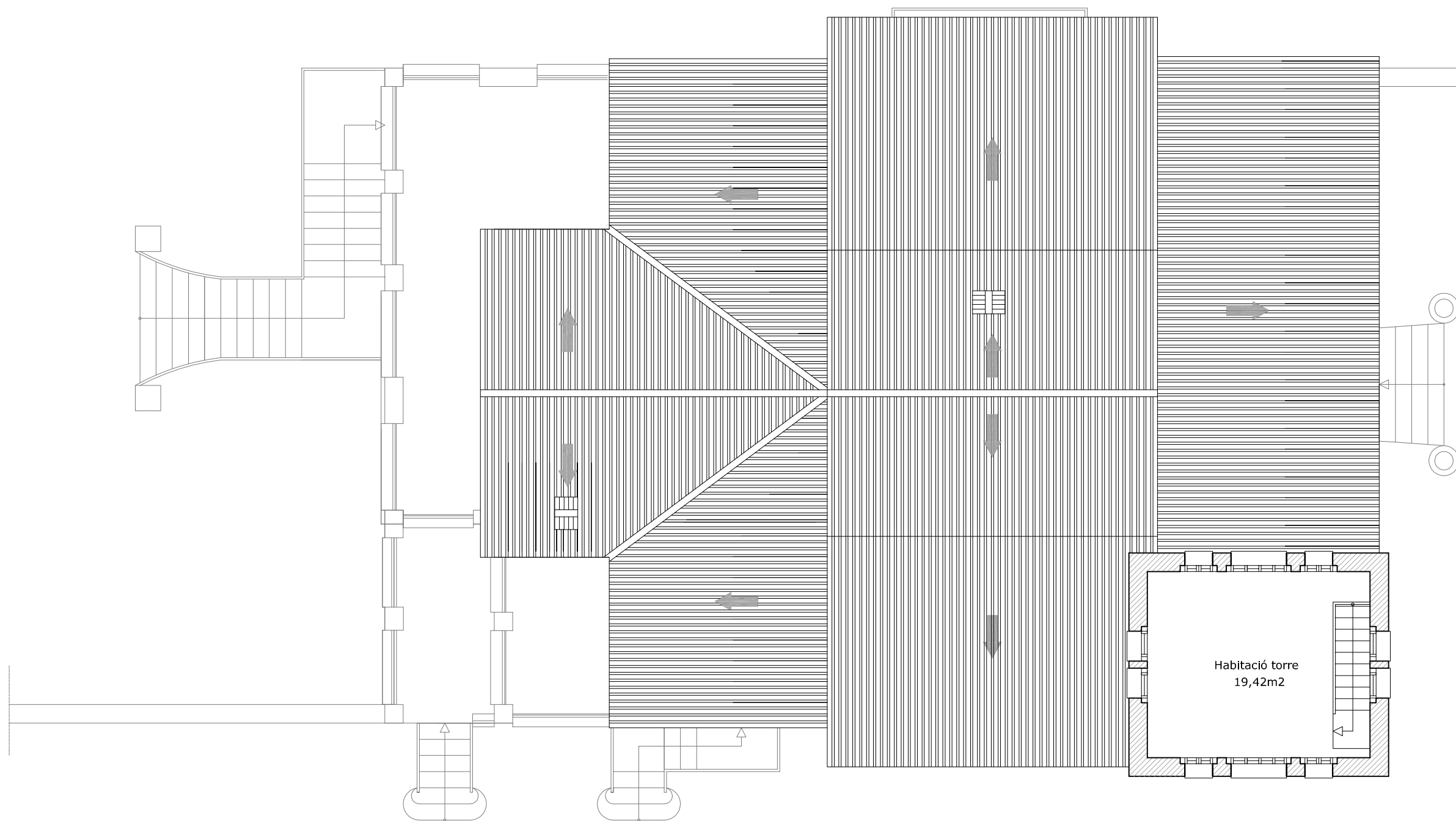
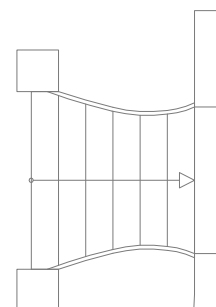

GRASPA
Arquitecto

Nº: 9	Plànol : Planta Altell/ Cotes	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
----------	-------------------------------------	------------------	--	---	--

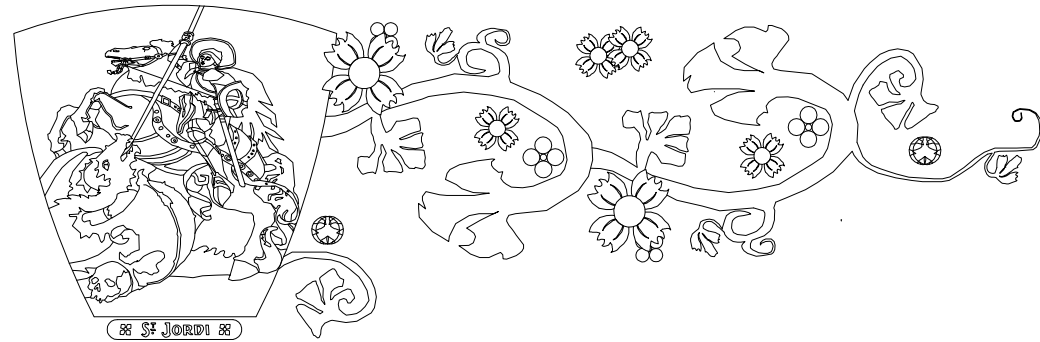

Planta
Torre

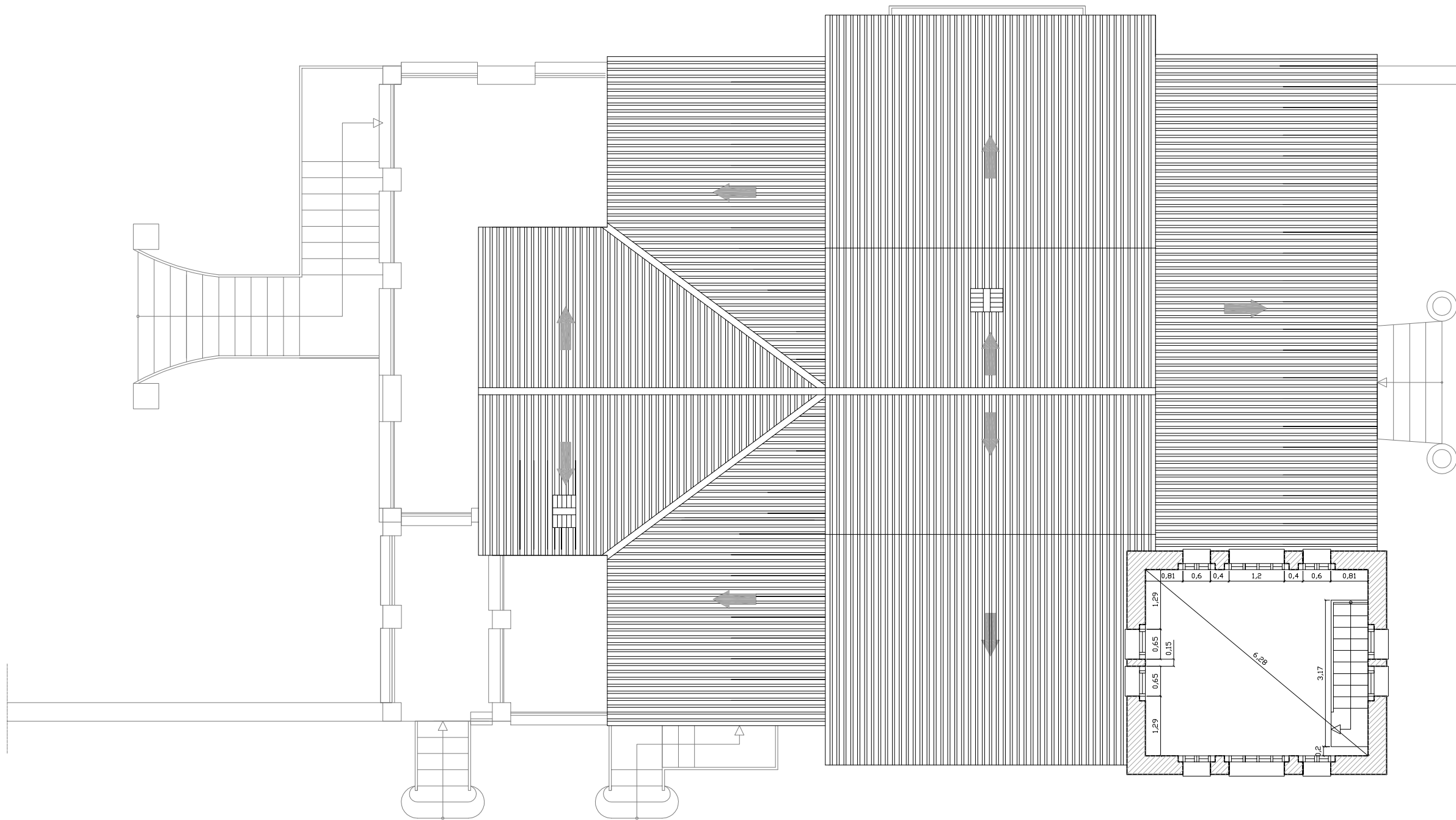
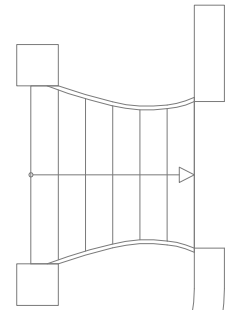

GRASPA
Arquitecto

Nº: 10	Plànol : Planta Torre/ Usos i superfícies	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	---	------------------	--	---	--

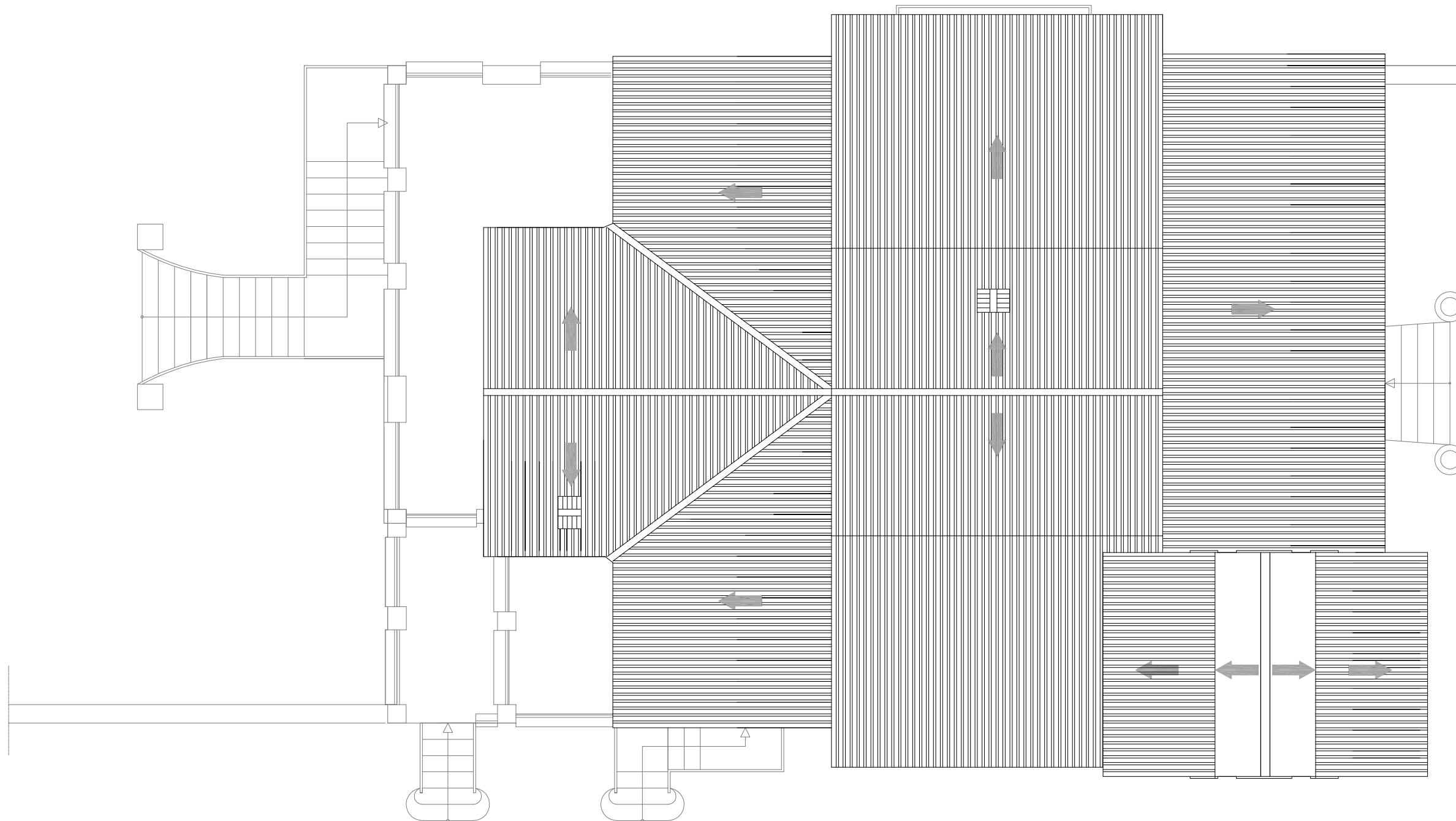
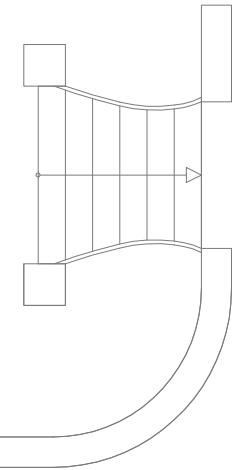
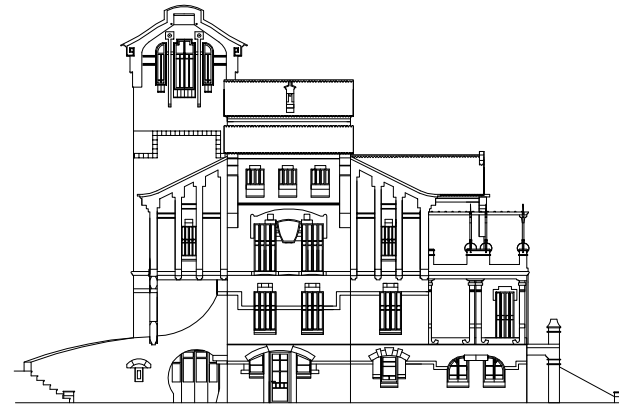
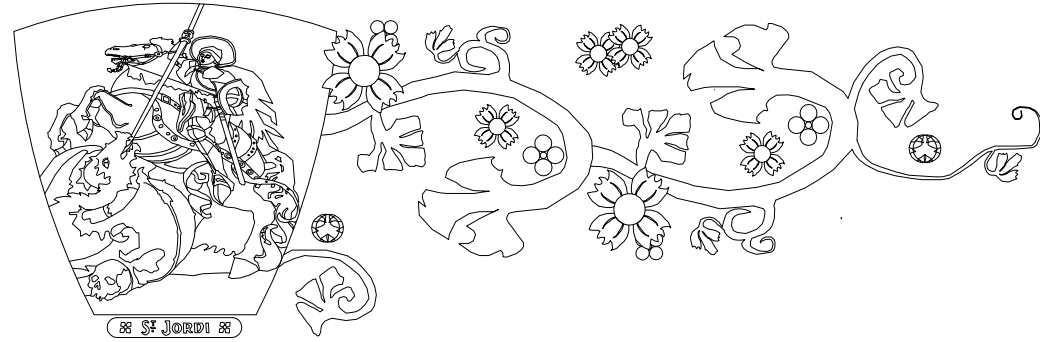
Planta
Torre

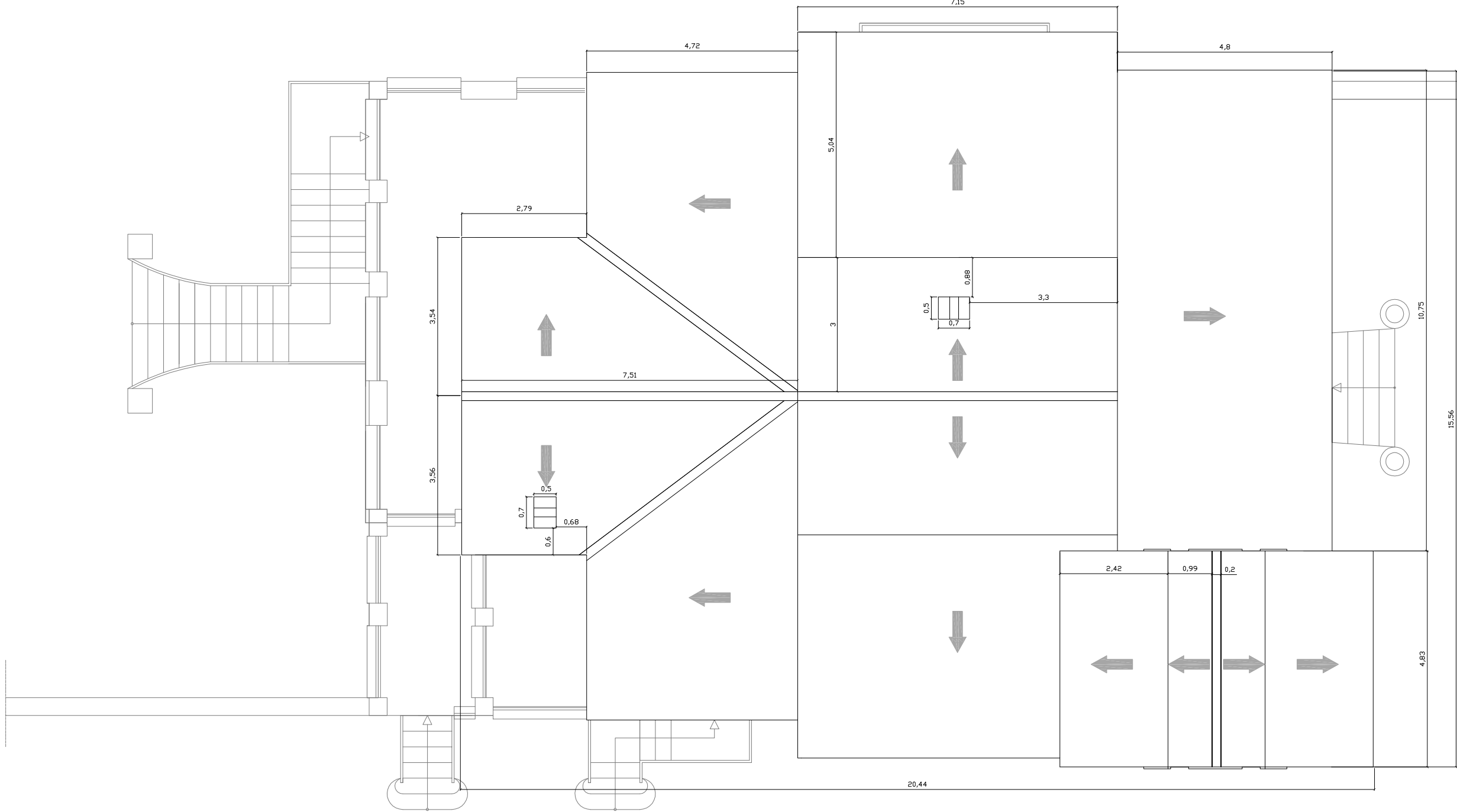
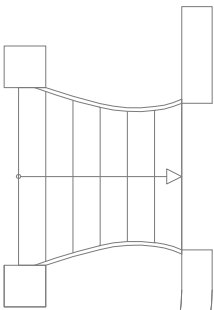
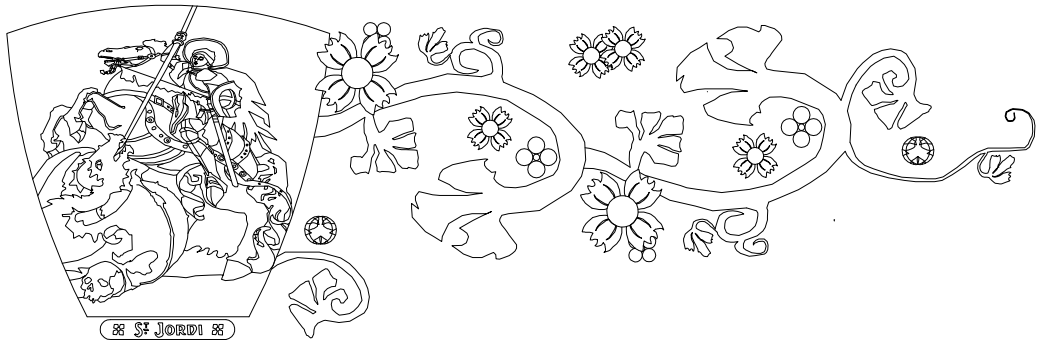

GRASPA
Arquitecto

Nº: 1 1	Plànol : Planta Soterrani/ Cotes	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
------------	--	------------------	--	---	--

Coberta

Nº:
13

Plànol :
Planta Coberta/
Cotes

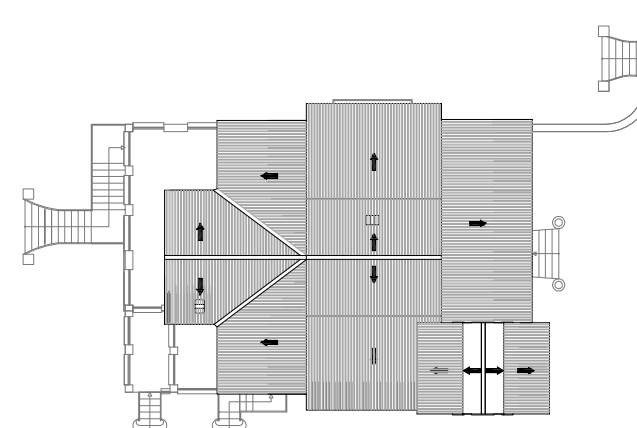
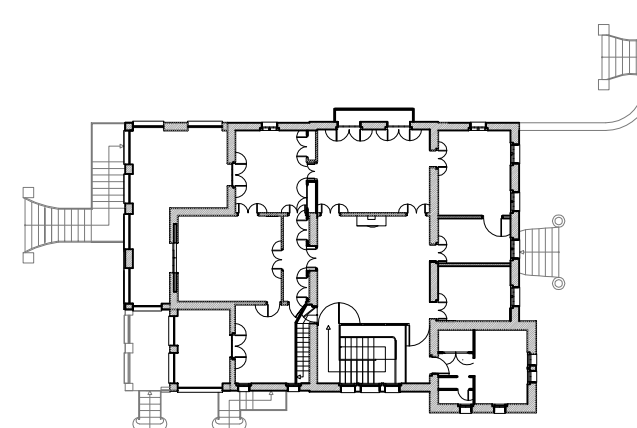
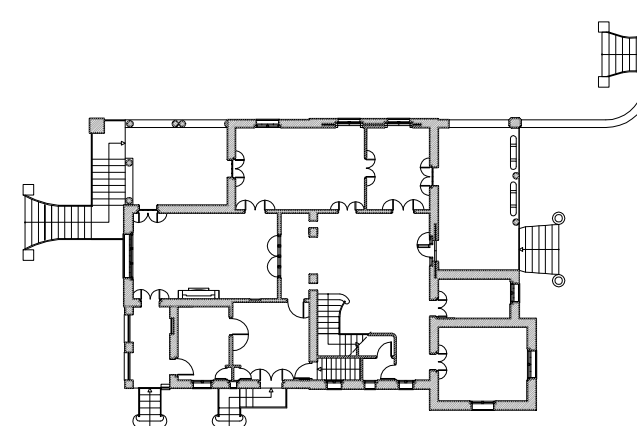
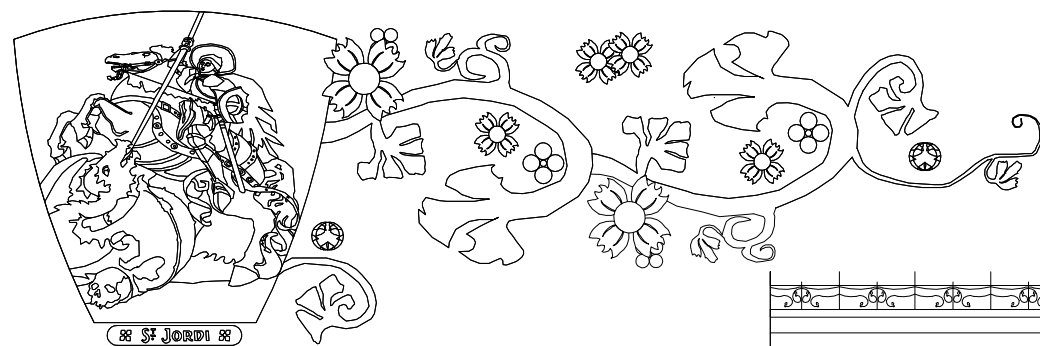
Escala:
1/100

Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

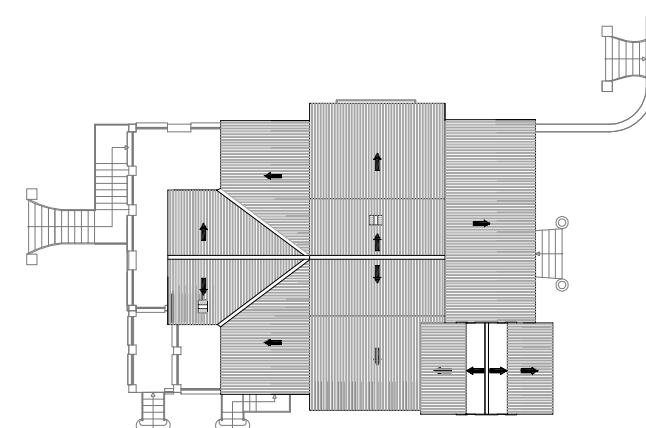
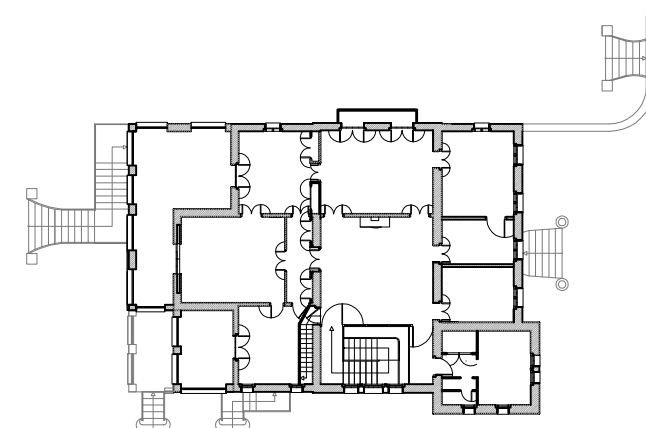
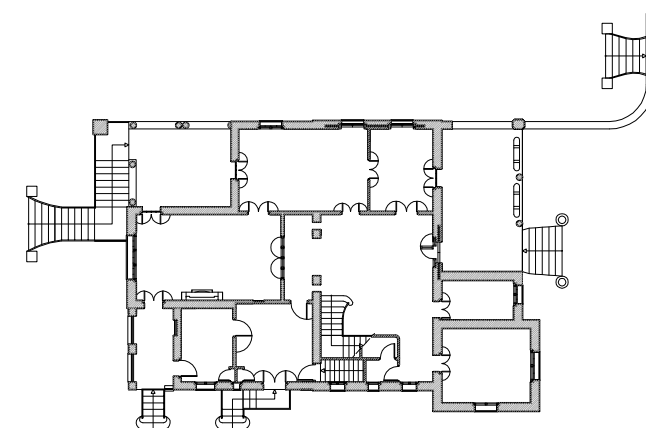
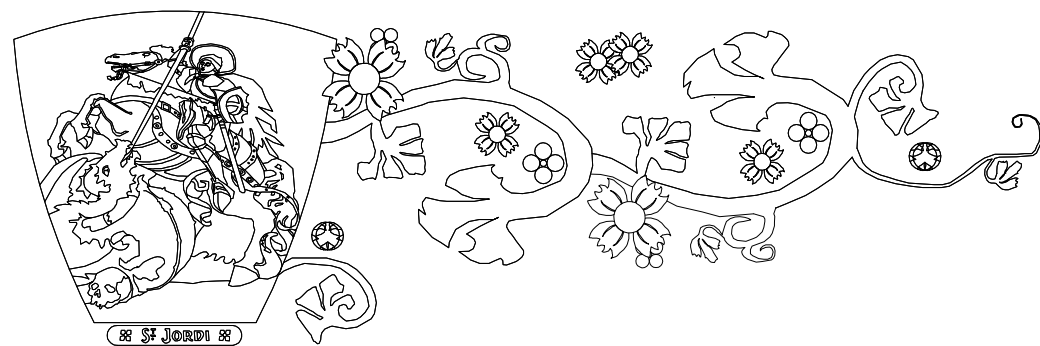
Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

GRASPA
Arquitecto

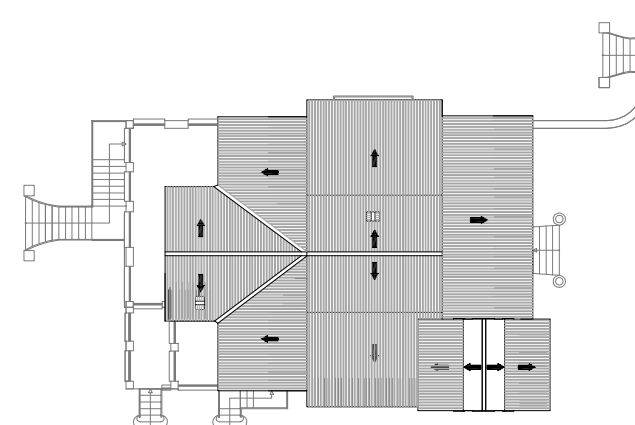
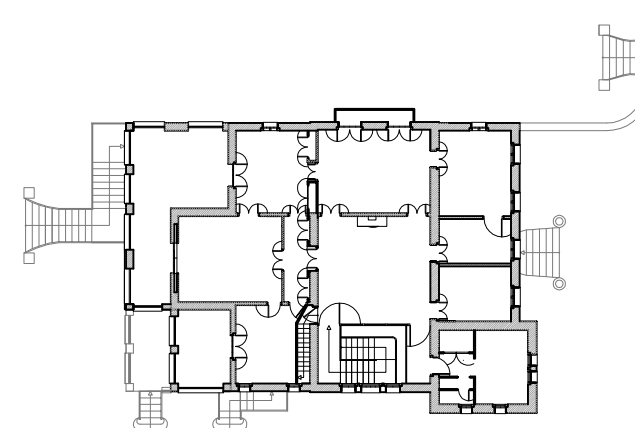
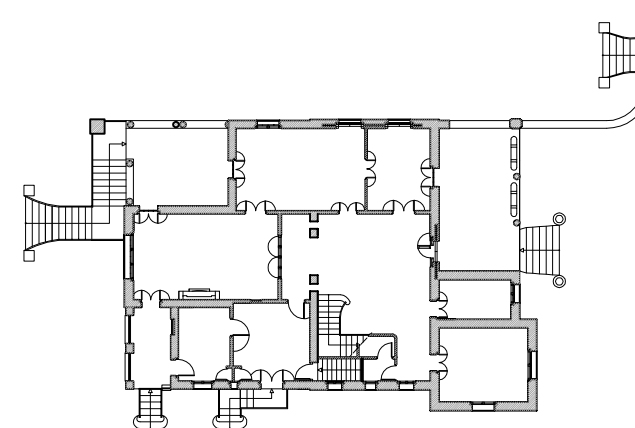
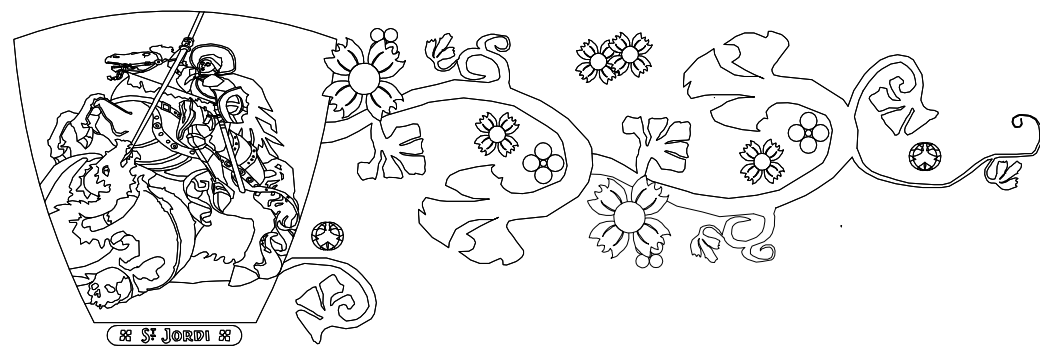
KASPA
Arquitecto

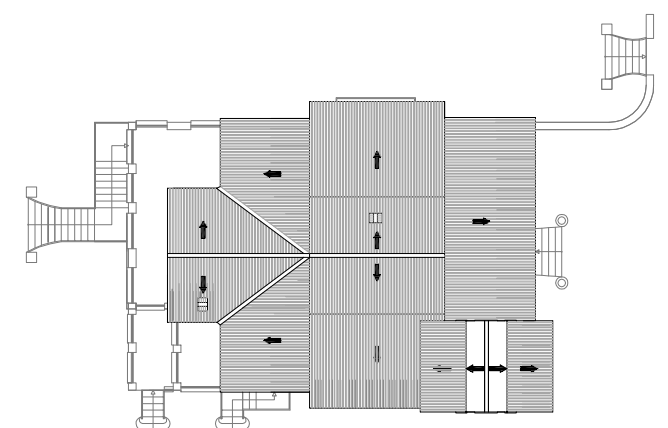
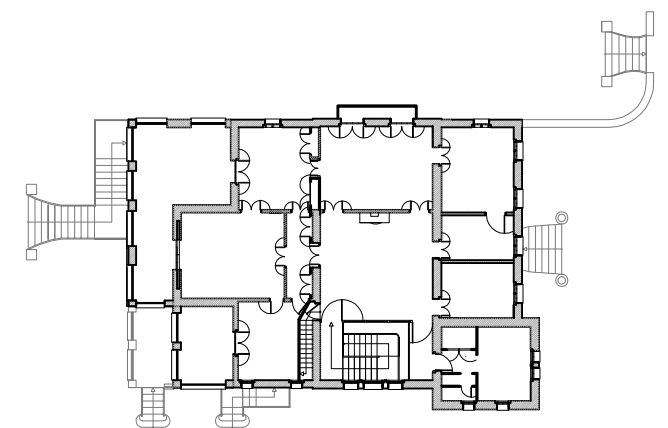
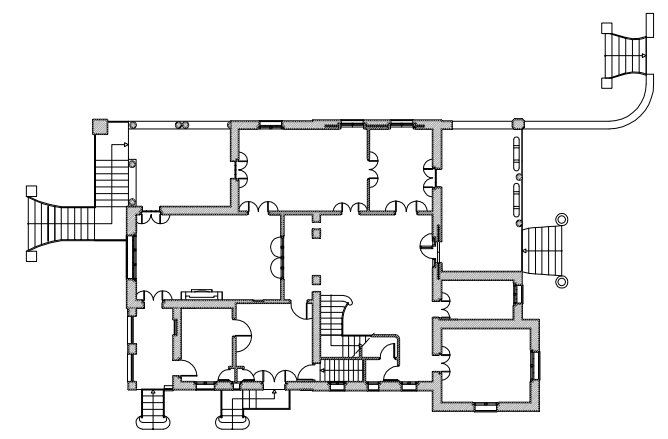
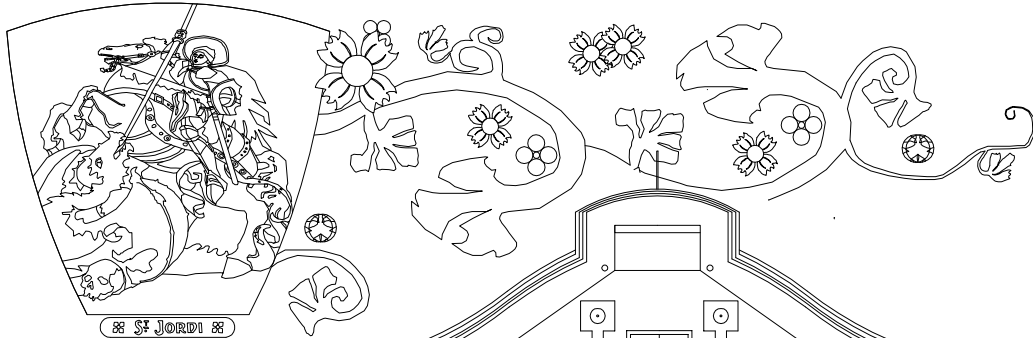
Nº: 14	Plànol : Façana Nord	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	UPC	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	-------------------------	------------------	--	-----	--

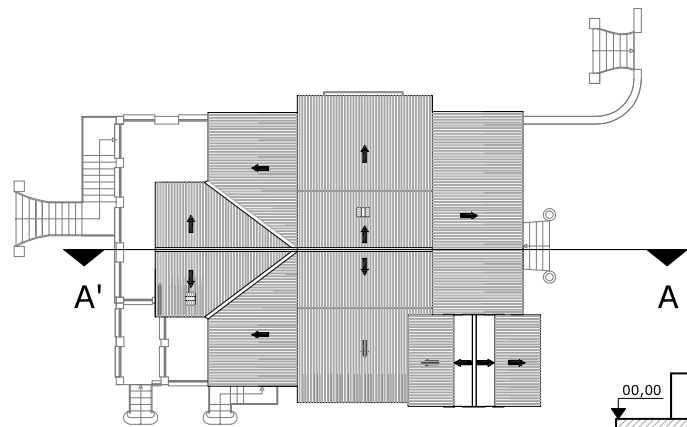
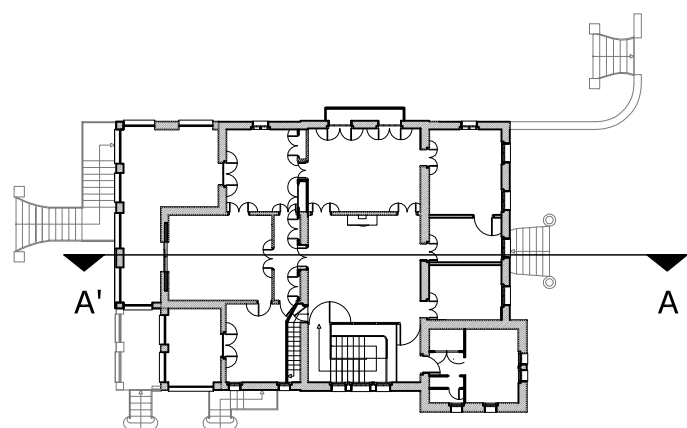
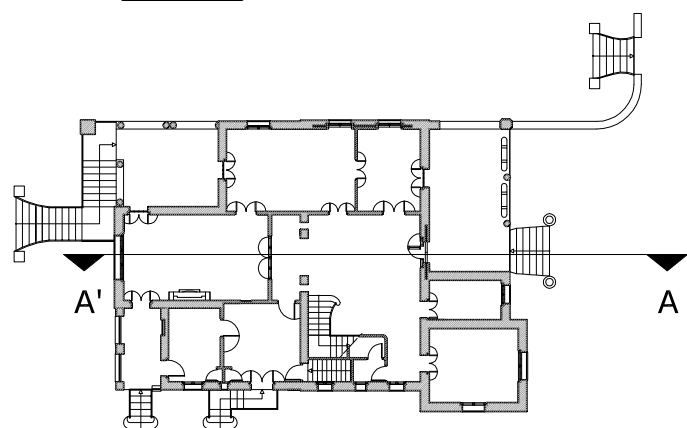
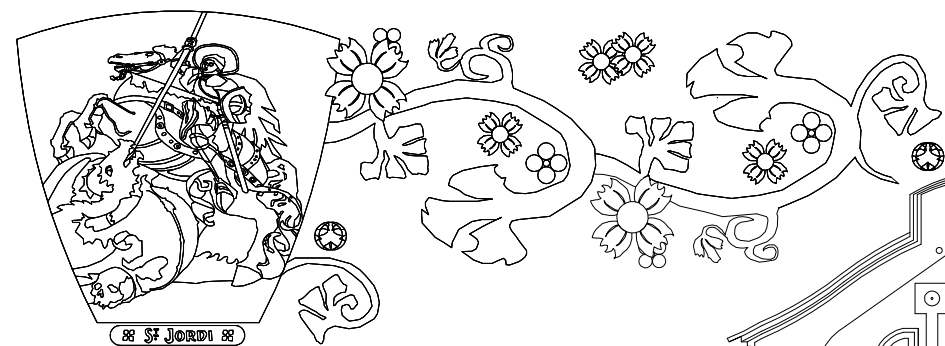
KASPA
Arquitecto

Nº: 15	Plànol : Façana Sud	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	UPC	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	------------------------	------------------	--	-----	--

KASPA
Arquitecto

Nº:
18

Plànol :
Secció A-A'

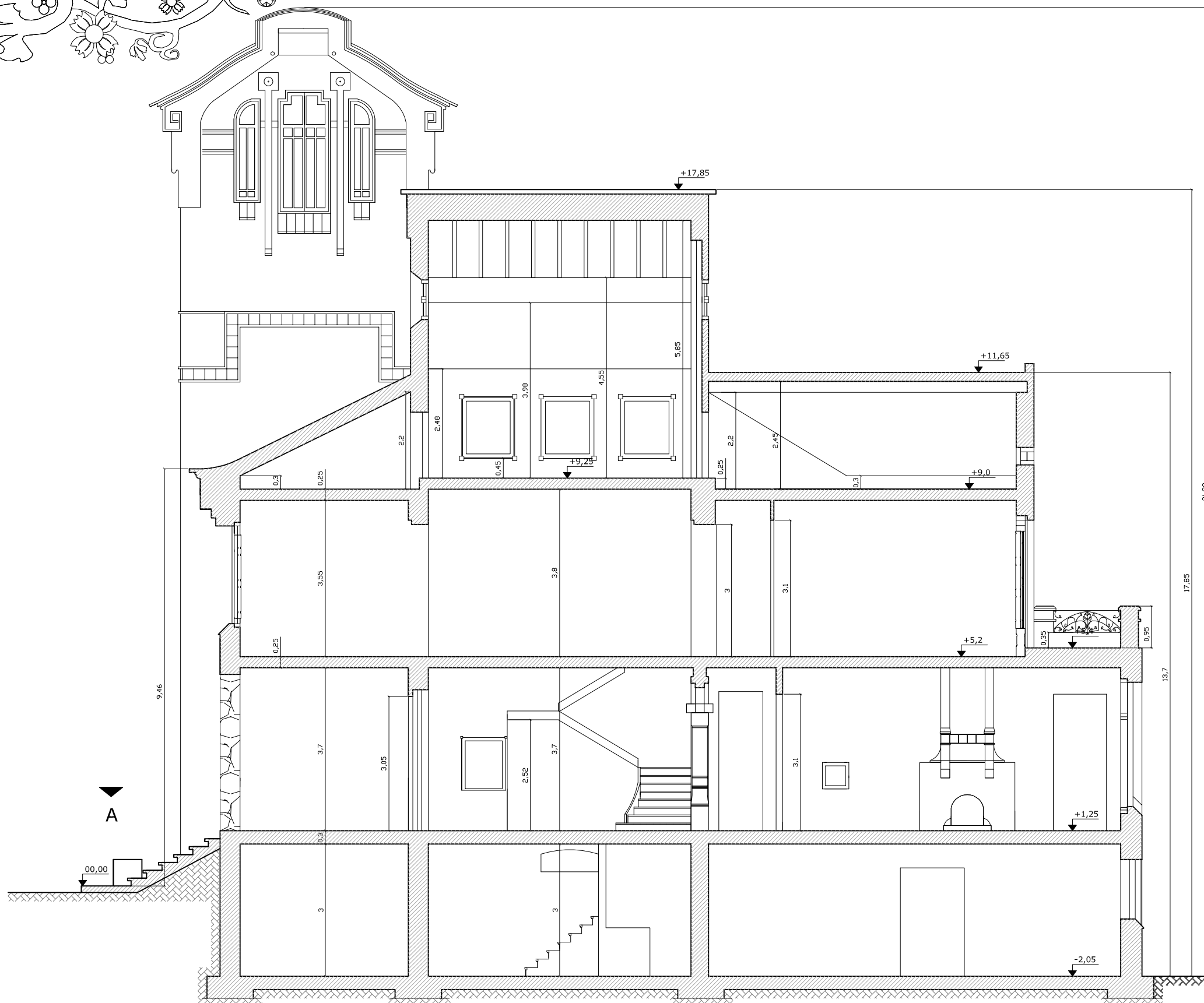
Escala:
1/100

Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

GRASPA
Arquitecto

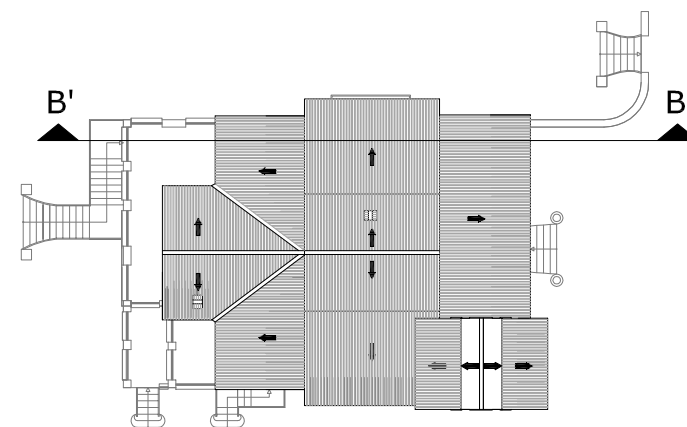
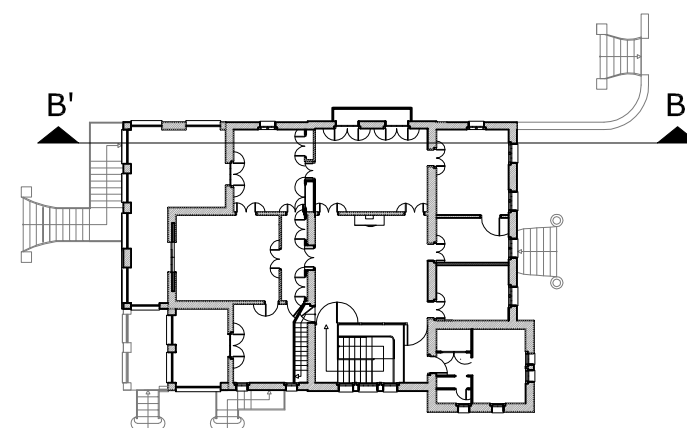
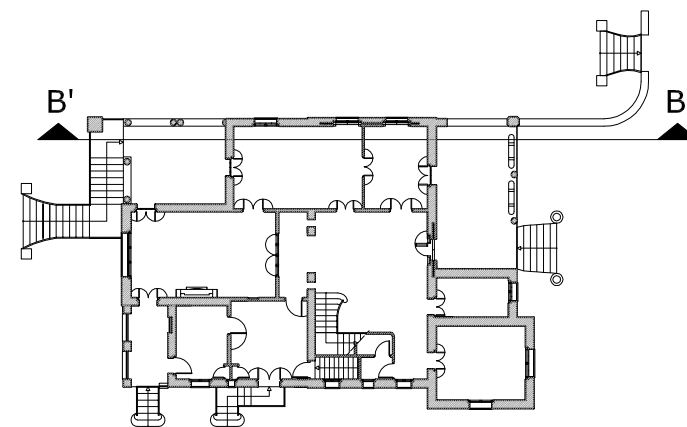
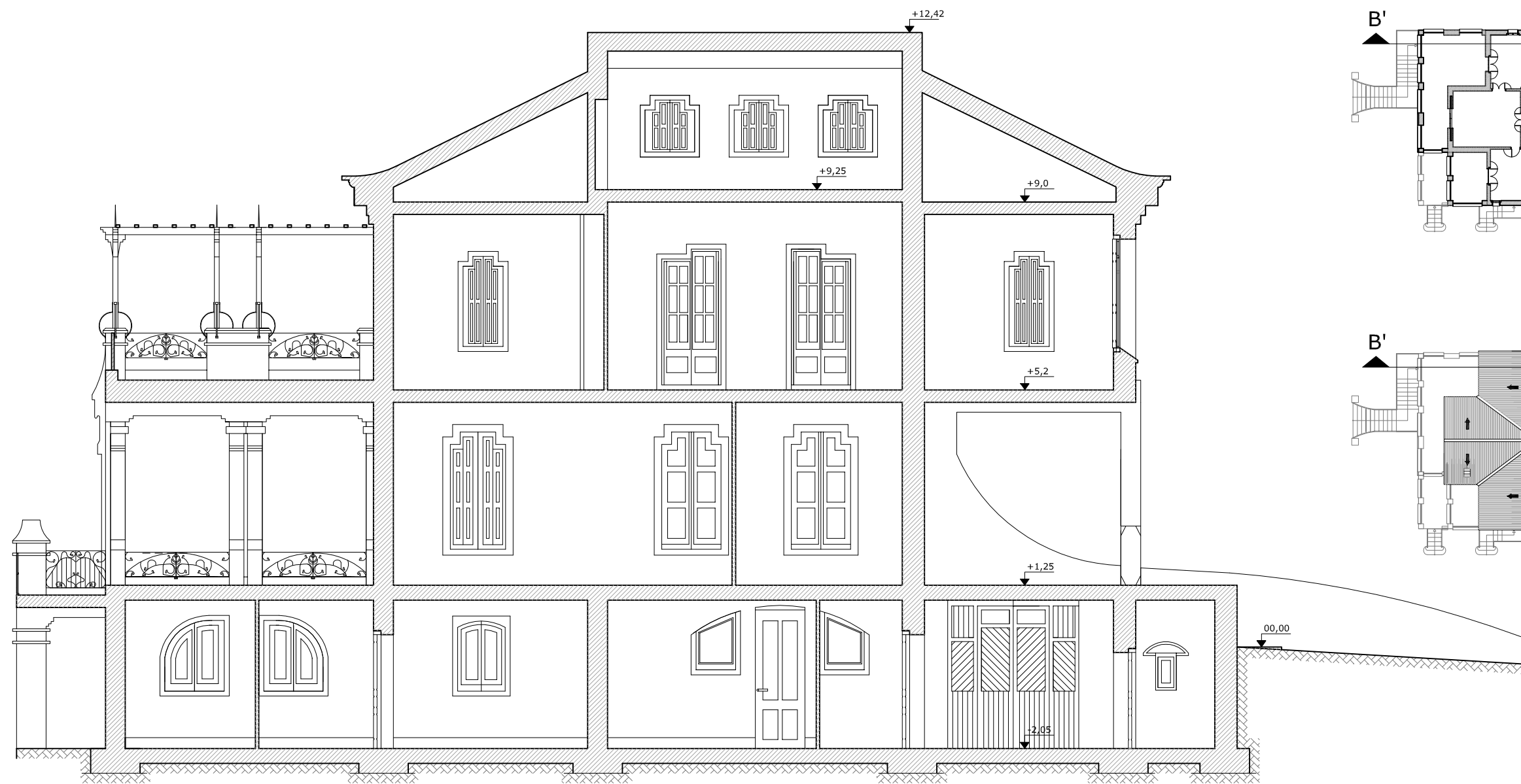
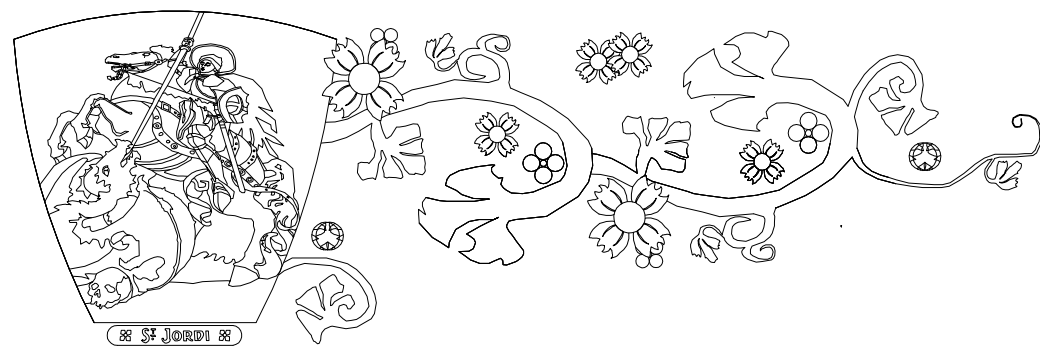
Plànol :	Secció A-A' cotes
----------	-------------------

<p>Escala:</p> <p>1/100</p>	<p>Tutor: Benet Mera Acosta</p> <p>Autor: Carlos Paños García</p>
-----------------------------	---

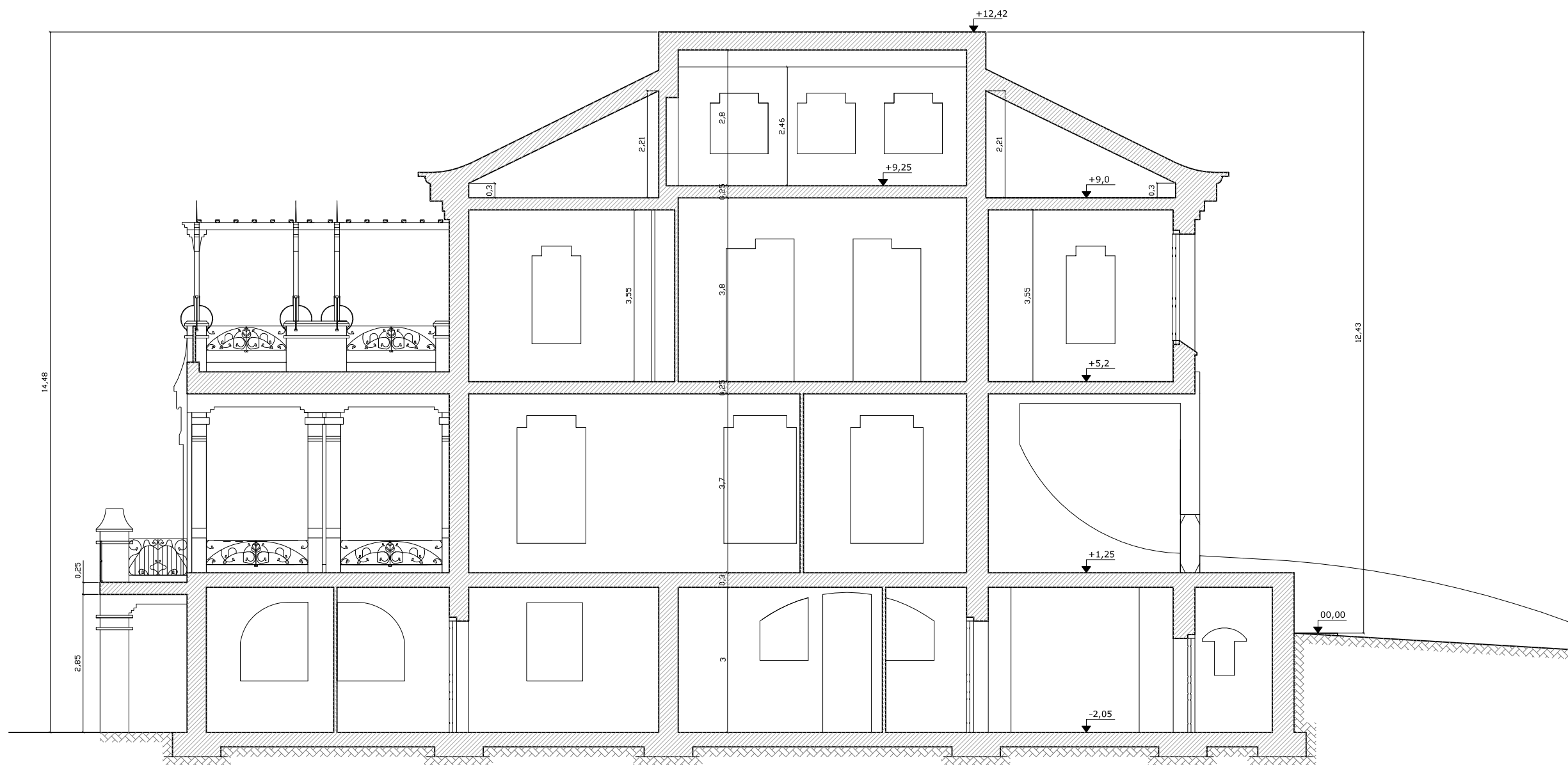
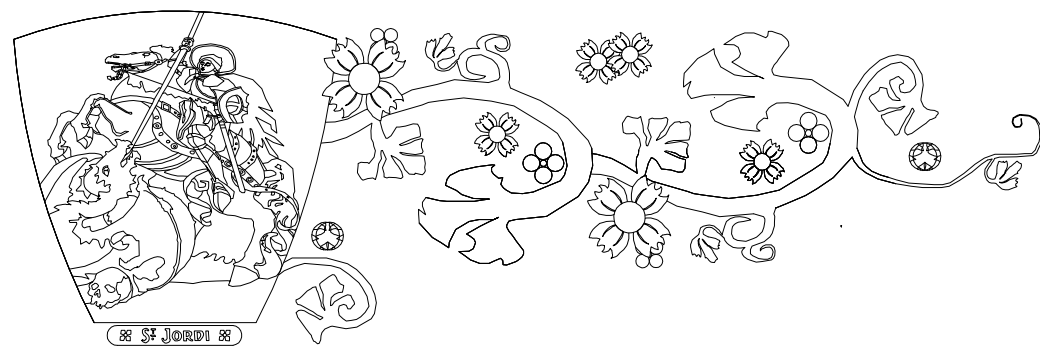
**Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona**
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

GRASPAL
Arquitecto

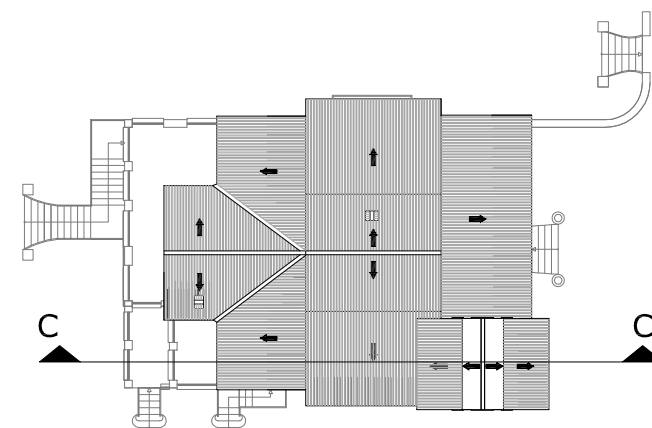
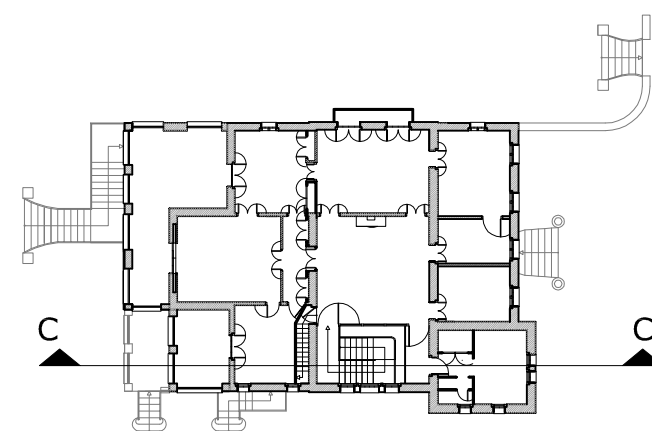
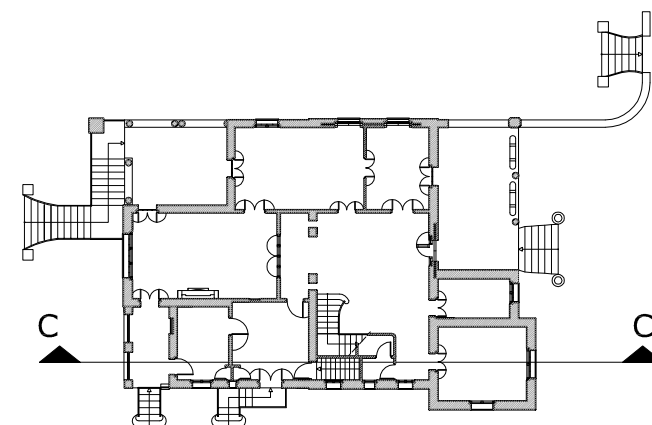
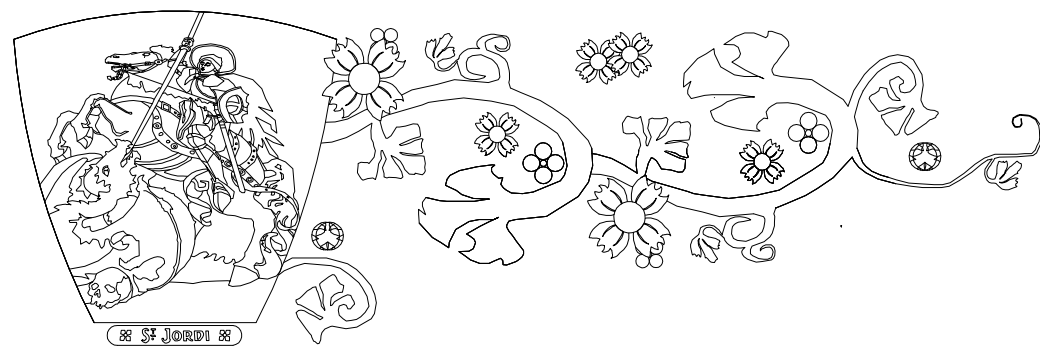
KASPA
Arquitecto

Nº: 20	Plànol : Secció B-B'	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	UPC	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	-------------------------	------------------	--	-----	--

Nº: 21	Plànol : Secció B-B' cotes	Escala: 1/100	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	-------------------------------	------------------	--	---	--

KASPA
Arquitecto

KASPA
Arquitecto

Nº:
22

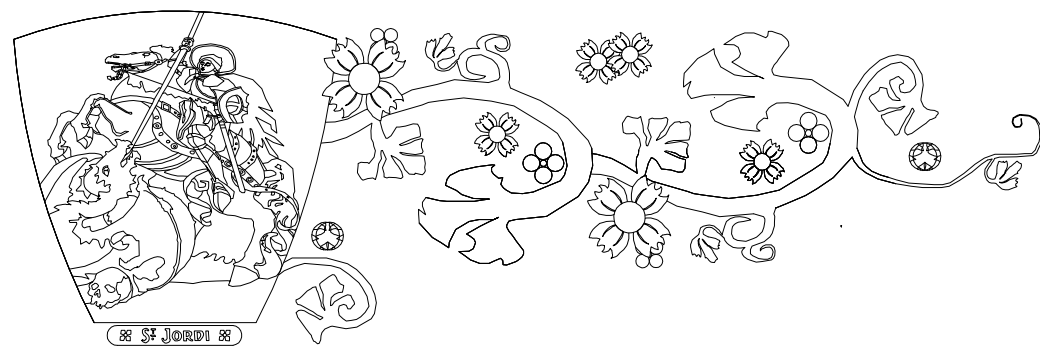
Plànol :
Secció C-C'

Escala:
1/100

Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

Nº:
23

Plànol :
Secció C-C' rutes

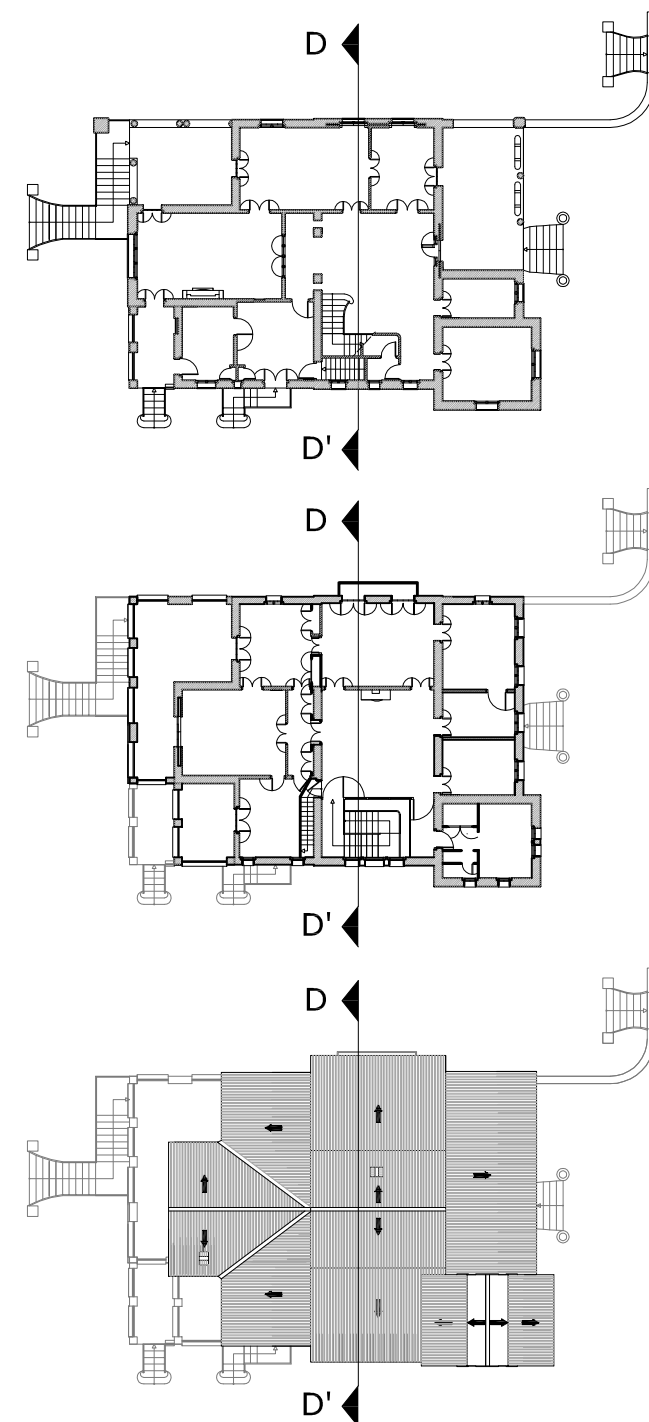
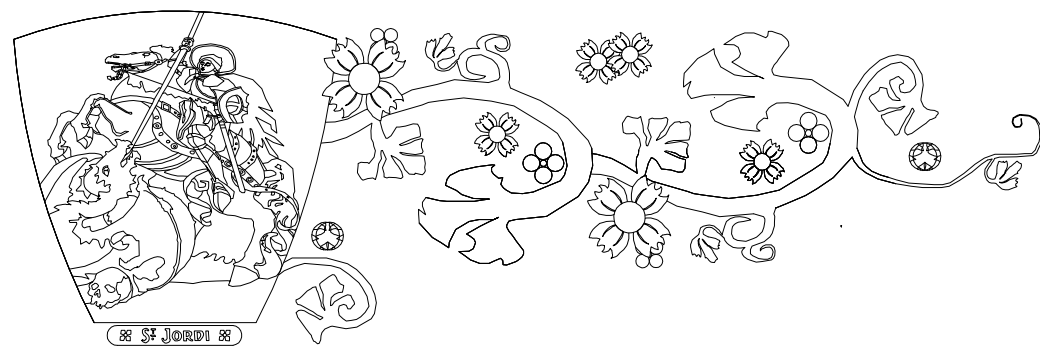
Escala:
1/100

Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

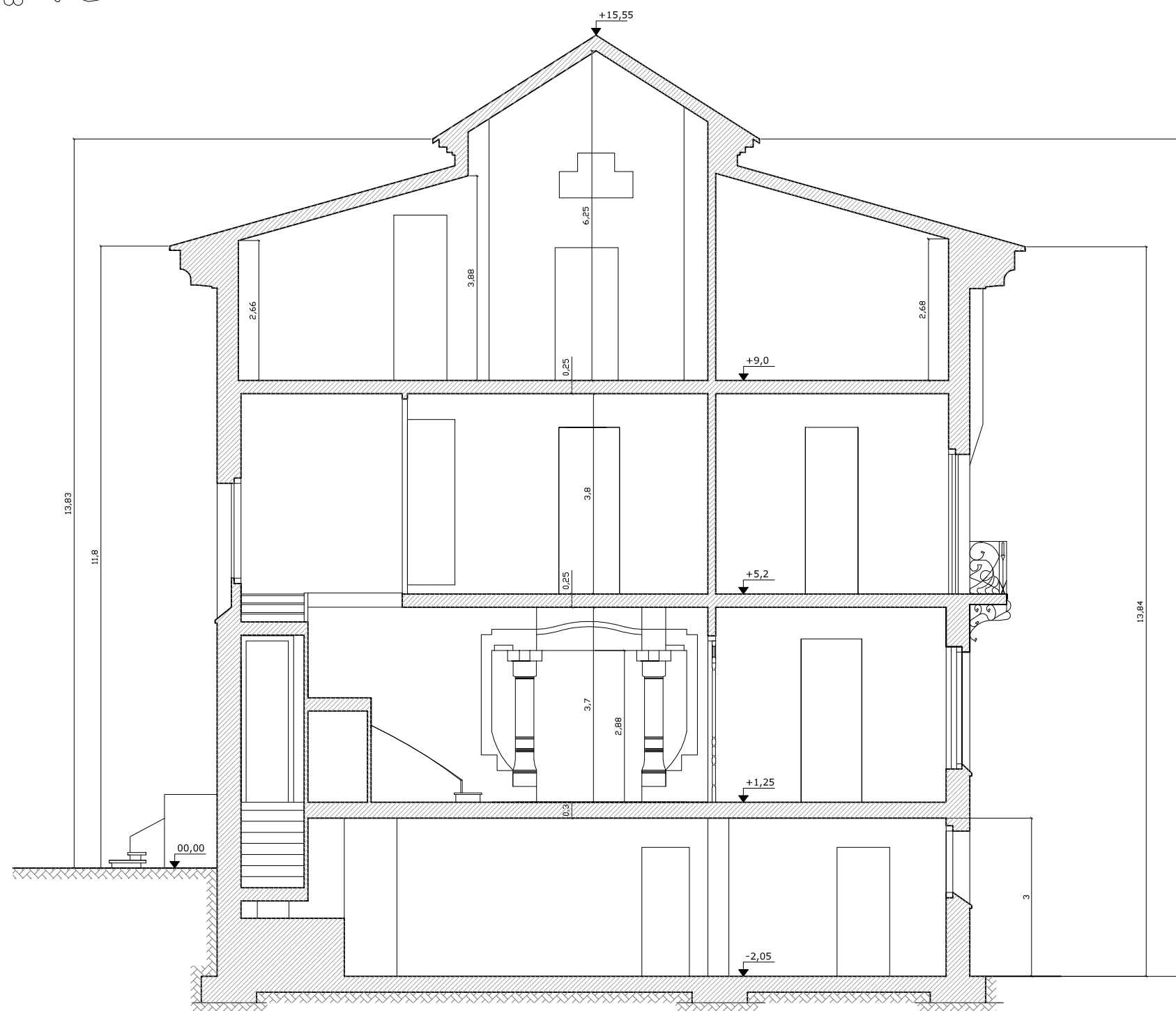
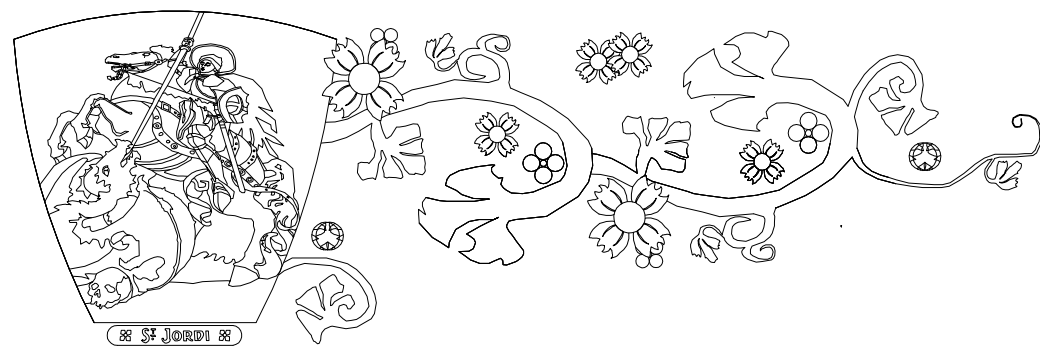

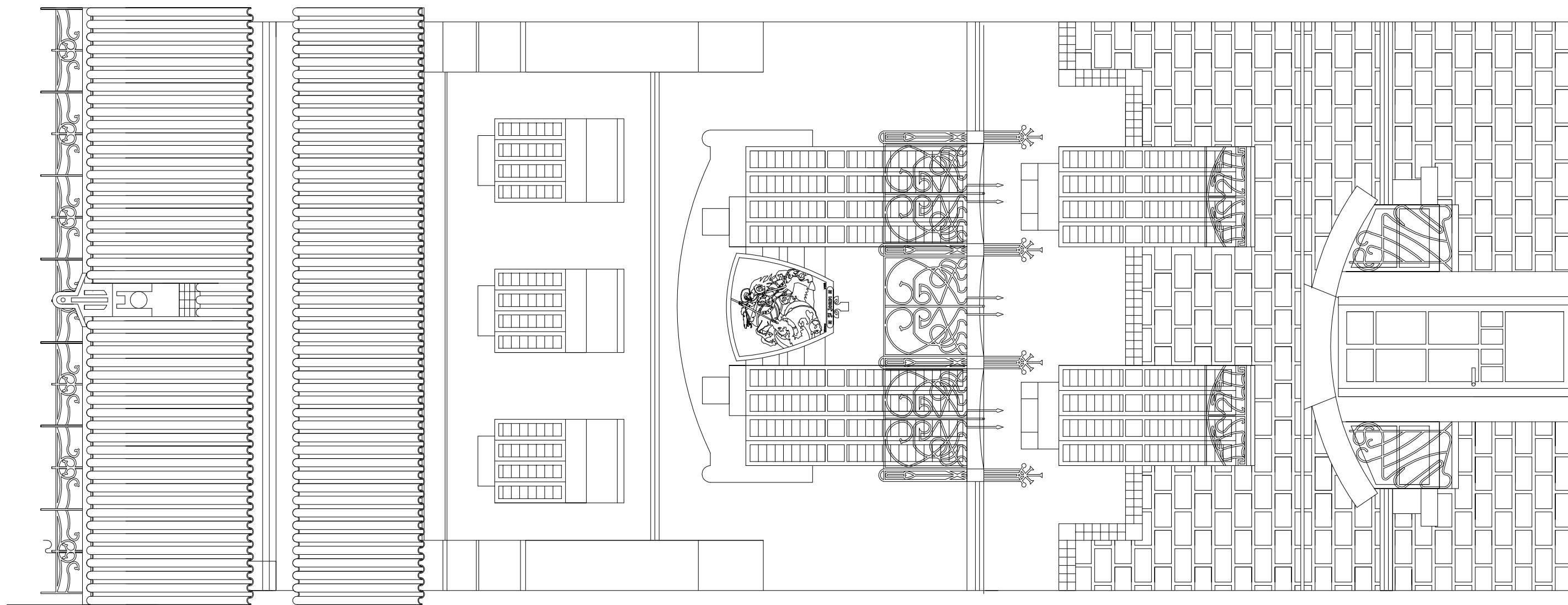
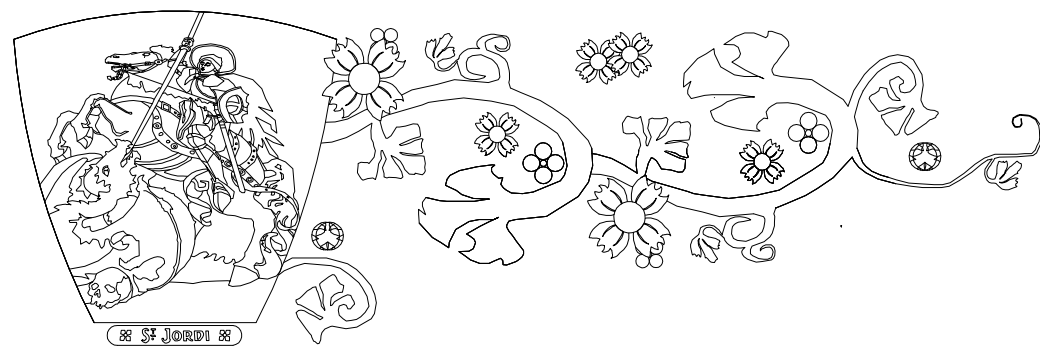
Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

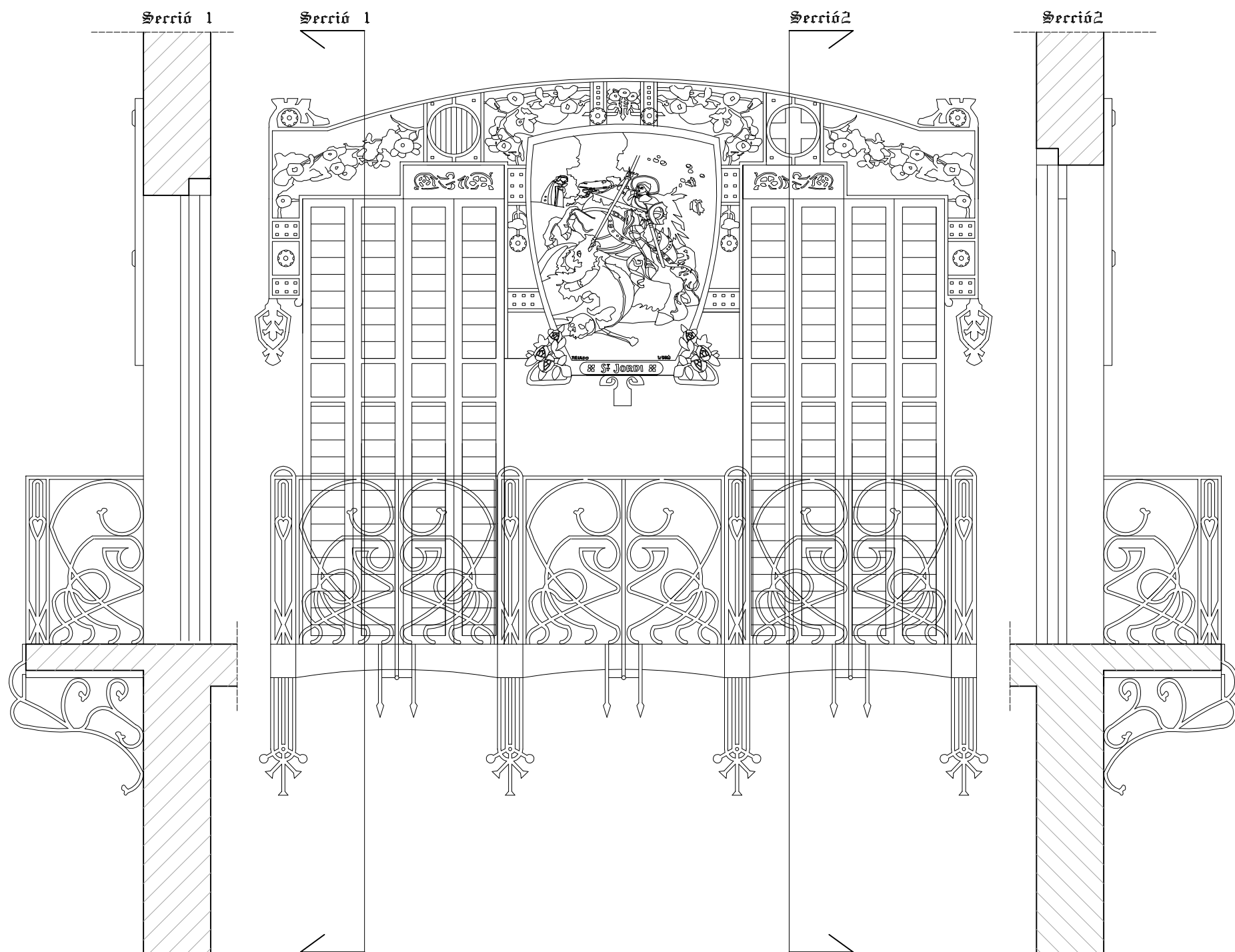
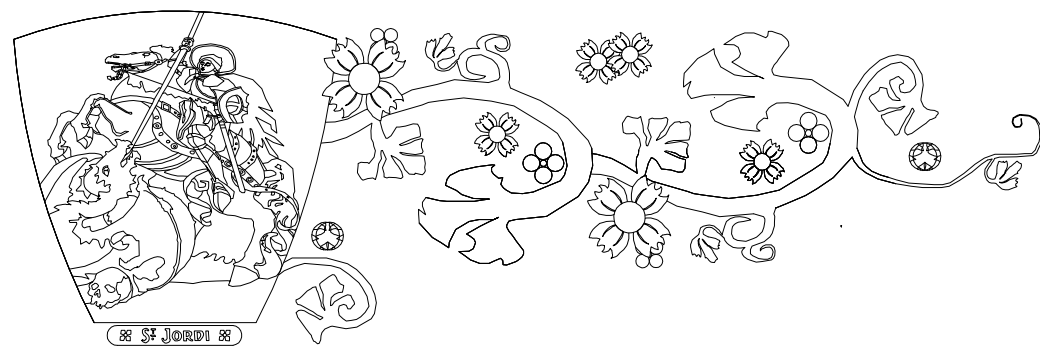
GRASPA
Arquitecto

KASPA
Arquitecto

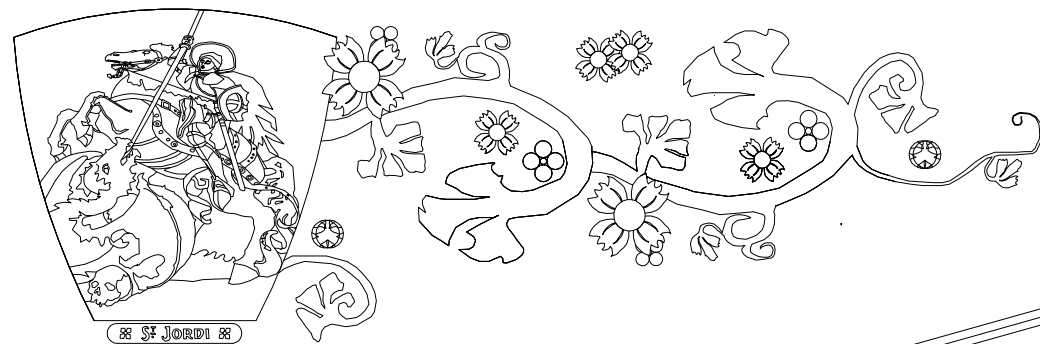

0m. 1m. 0,5m. 2m.

Nº: 27	Plànol : Detall Balconera Sant Jordi	Escala: A planol	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 <div>Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA</div>
-----------	---	---------------------	--	---

KASPA
Arquitecto

0m. 1m. 4m.
0,5m. 2m.

Nº:
28

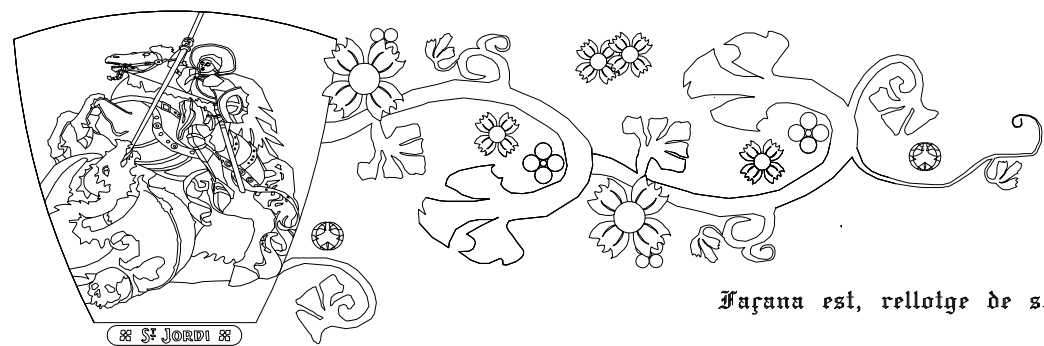
Plànol :
Detall façana sud

Èscala:
A planol
Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

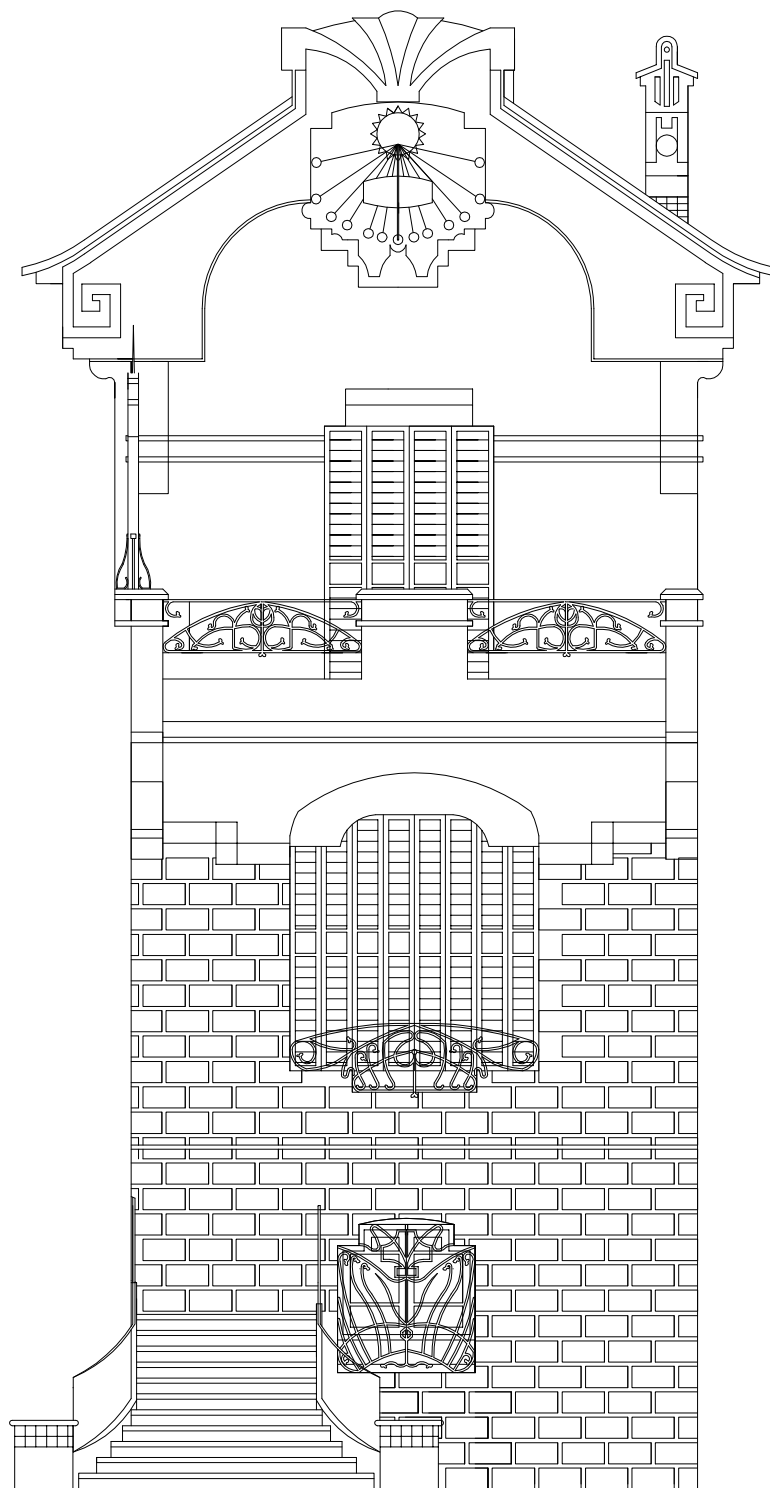

Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

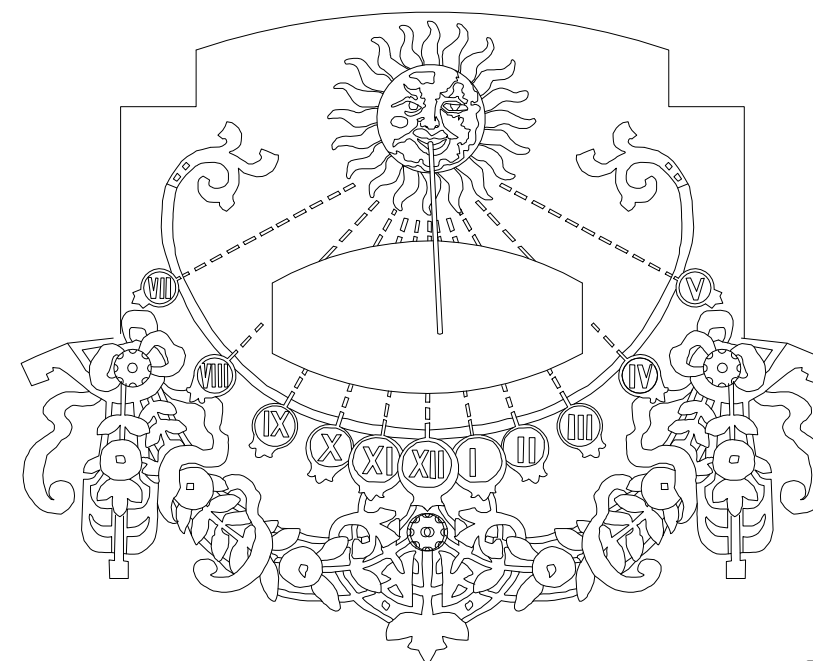
GRASPA
Arquitecto

façana est, rellotge de sol

Detall rellotge de sol

0m. 0,2m. 1m.
0,1m. 0,5m.

0m. 1m. 4m.
0,5m. 2m.

Nº: 29

Plànol :
Detall Rellotge de sol

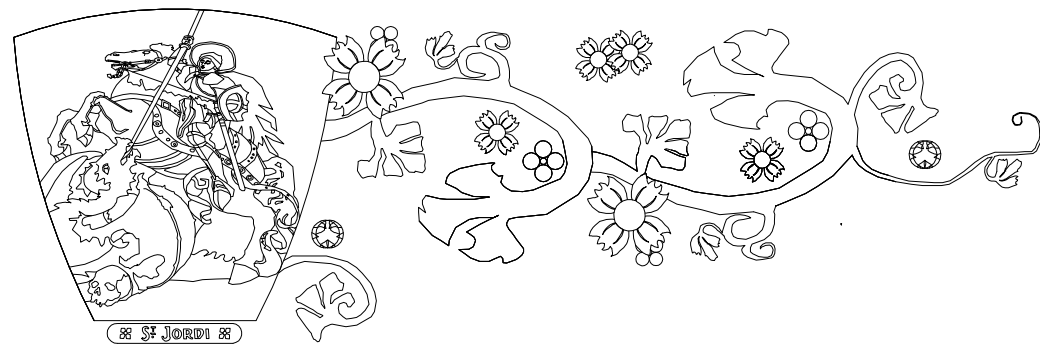
Escala:
A planol

Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

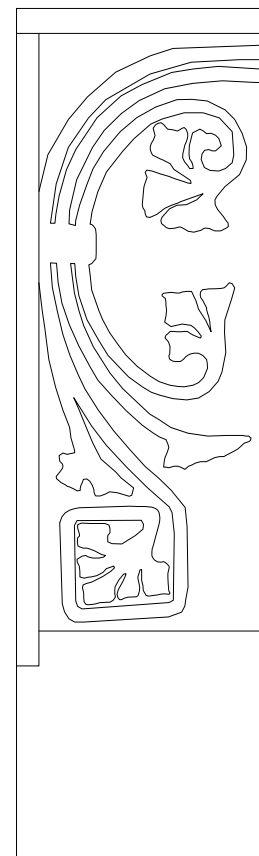
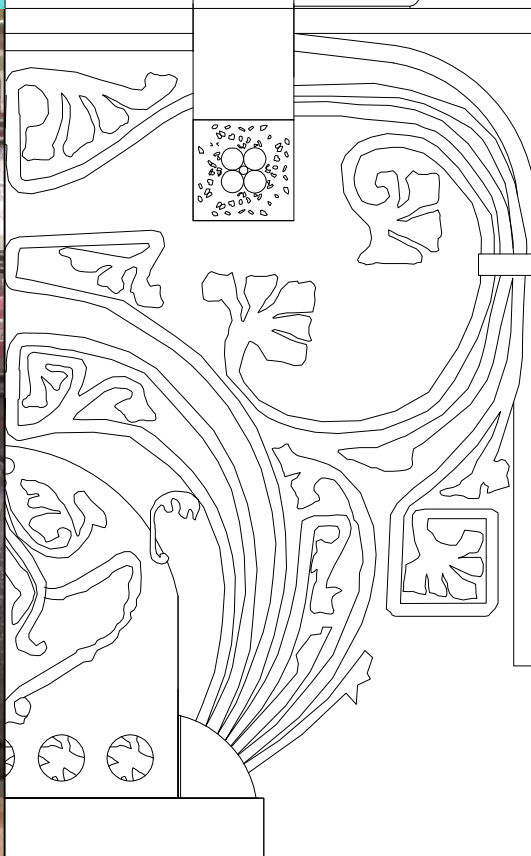
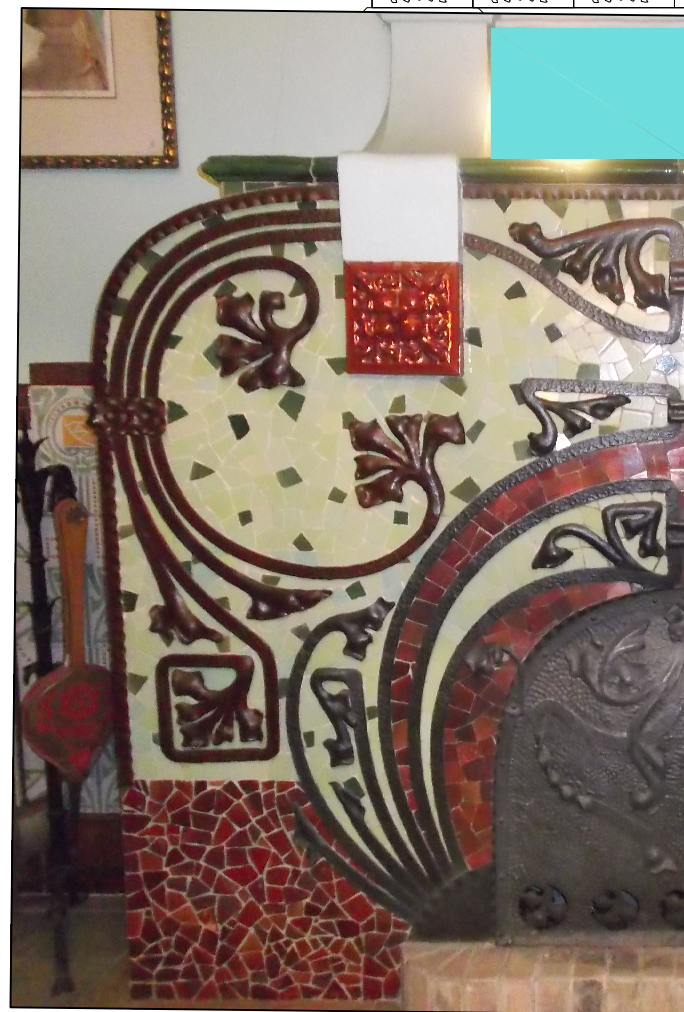
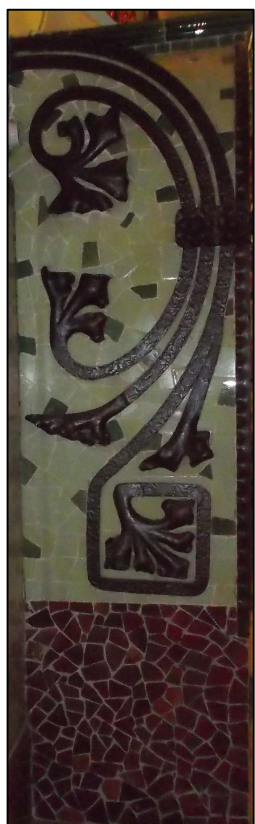
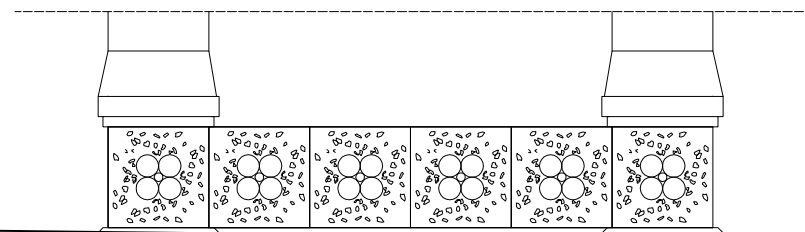

Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

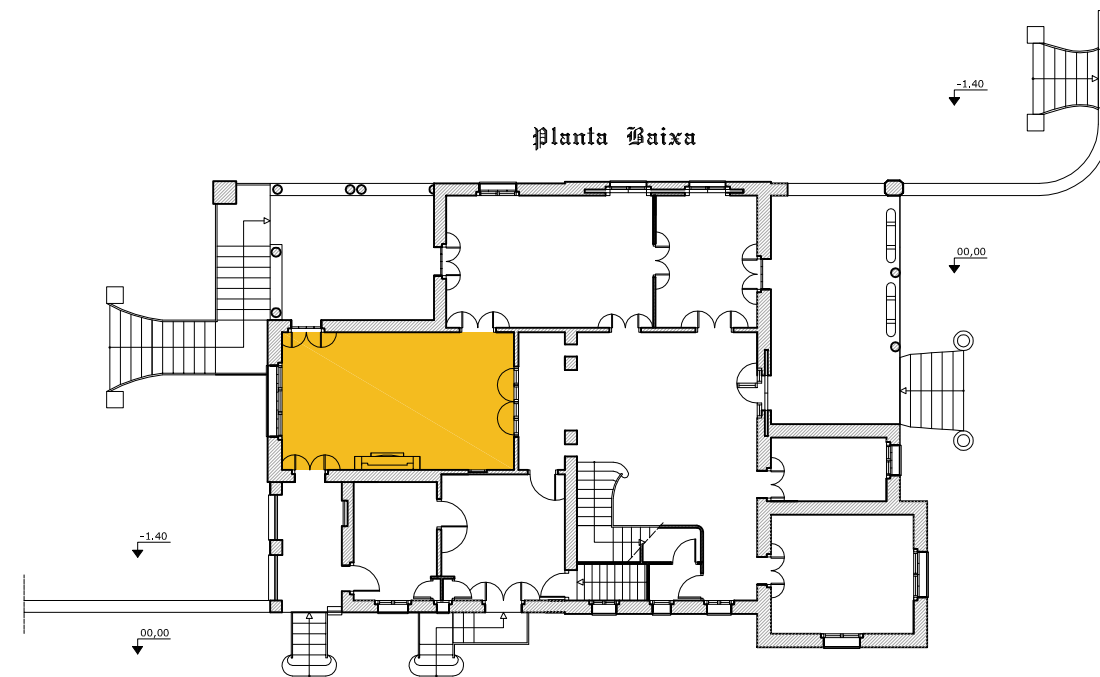
GRASPA
Arquitecto

Detall xemeneia planta baixa

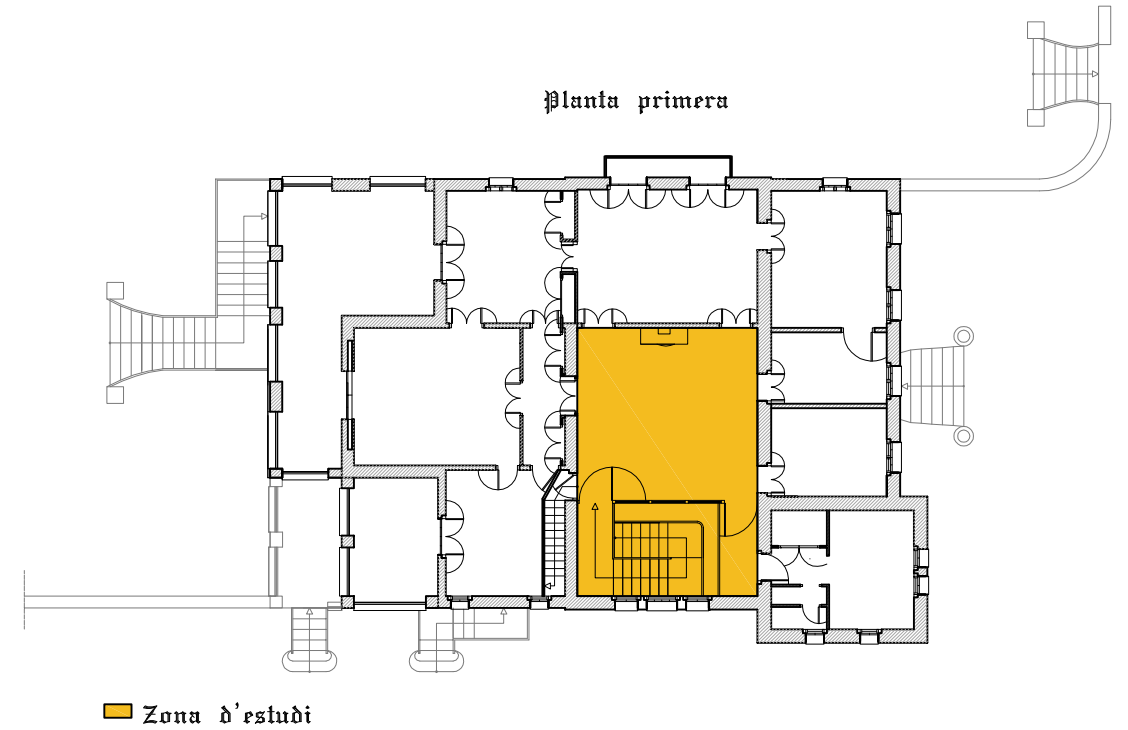
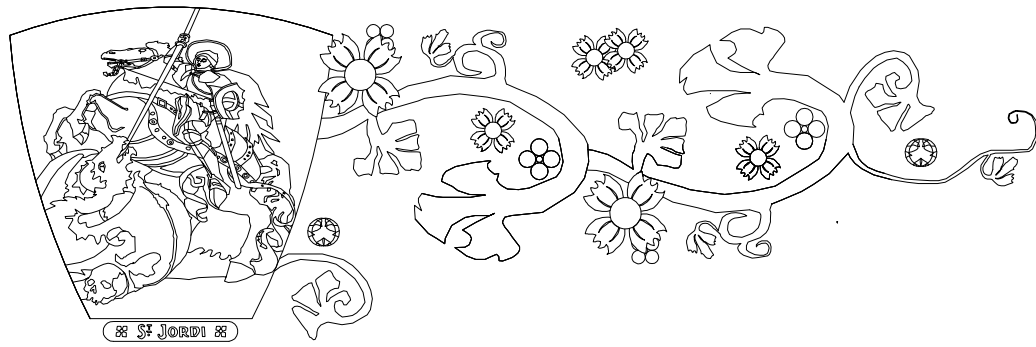
0m. 0,2m. 1m.
0,1m. 0,5m.

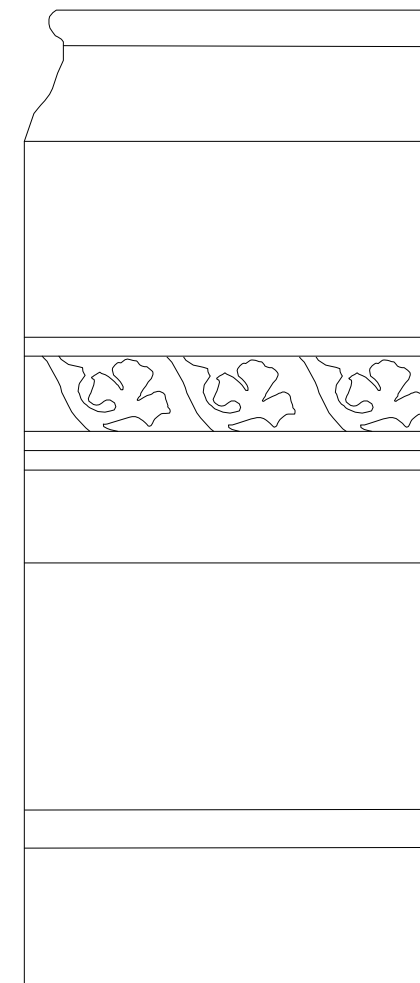
■ Zona d'estudi

GRASPA
Arquitecto

Nº: 30	Plànol : Detall Xemeneia Planta Baixa	Escala: A planol	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	--	---------------------	--	---	--

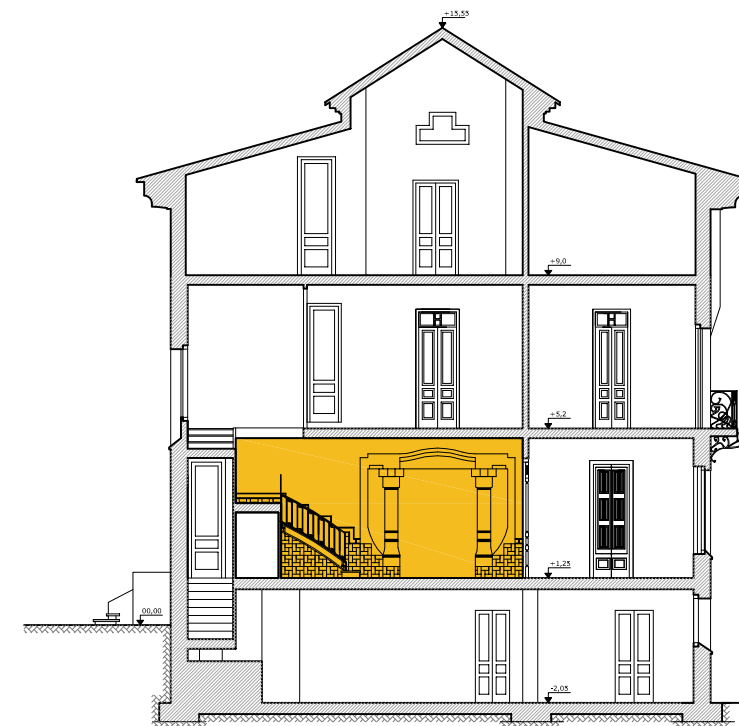
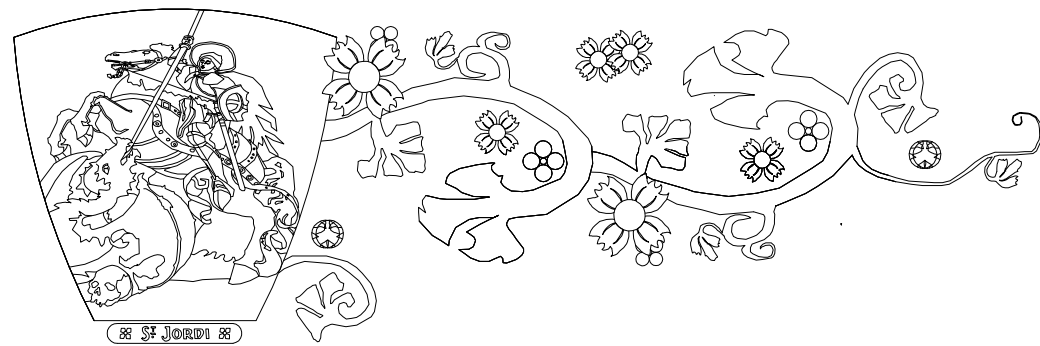

Detall xemeneia planta primera

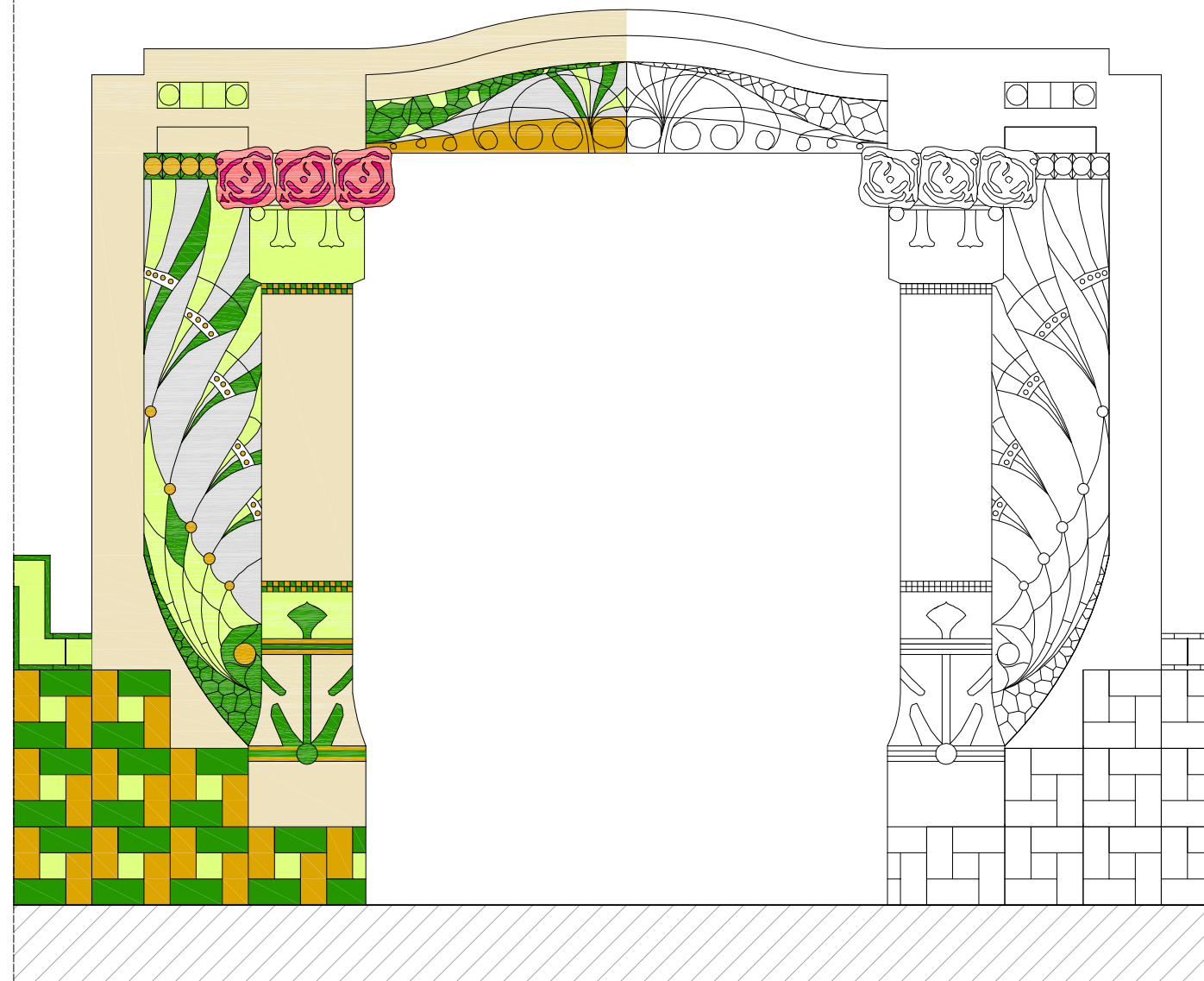

GRASPA
Arquitecto

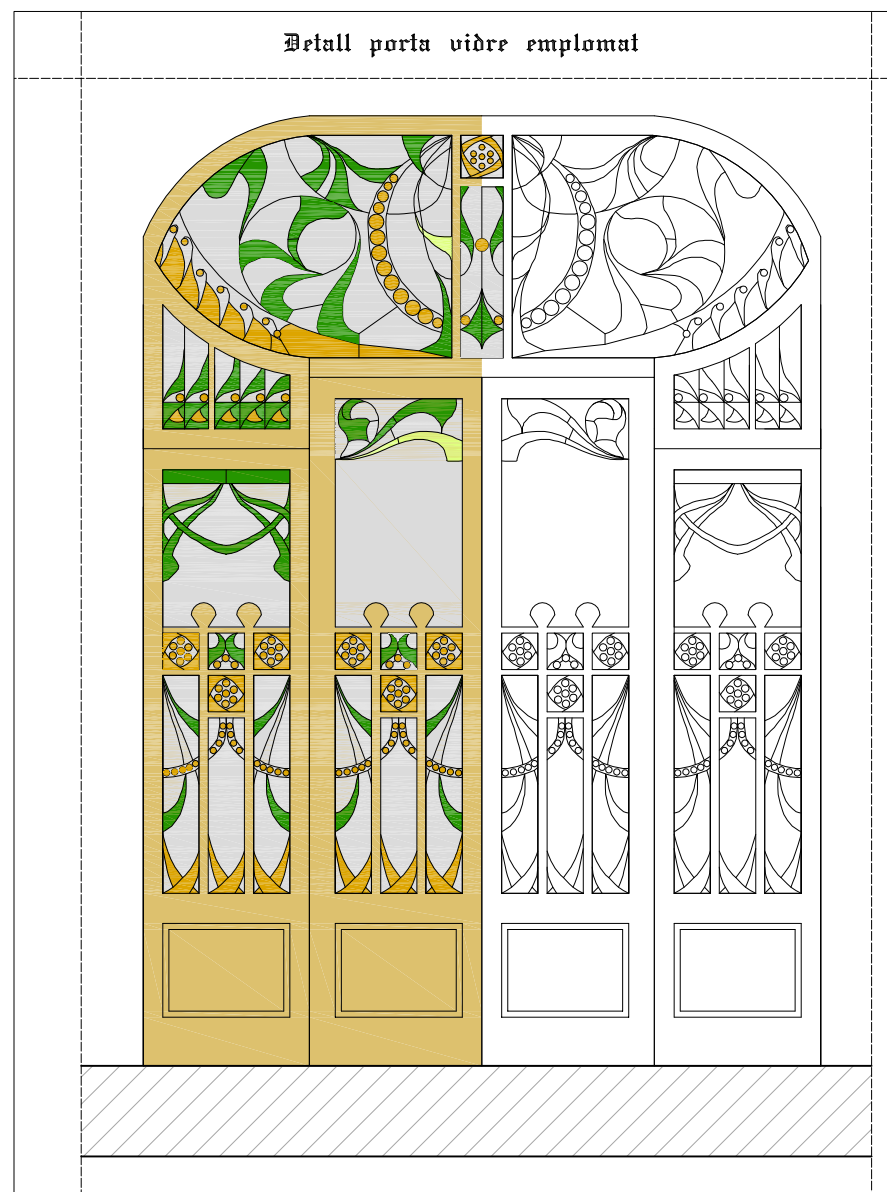
Nº: 31	Plànol : Detall Xemeneia Planta primera	Escala: 1/10	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 	Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	--	-----------------	--	---	--

Detall Arc

Detall porta vidre emplomat

■ Zona d'estudi

GASPAR
Arquitecto

0m. 0,2m. 1m.
0,1m. 0,5m. 2m.

Nº:
32

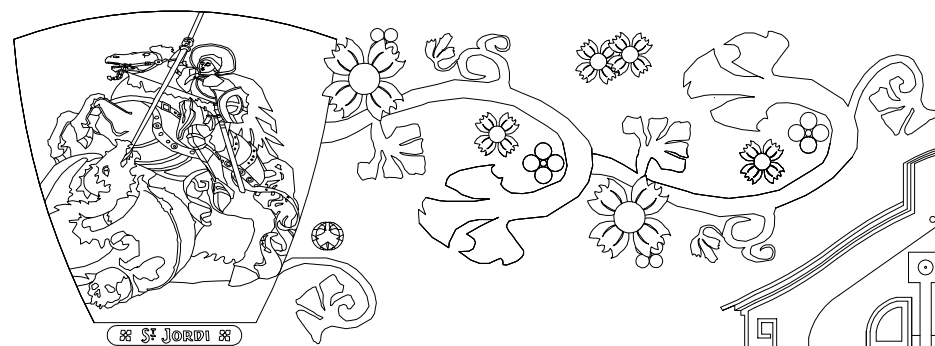
Plànol :
Detall arc i porta planta baixa

Escala:
A planol

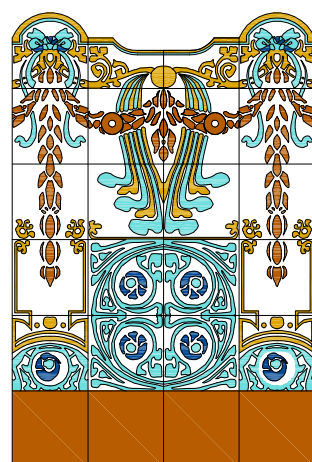
Tutor: Benet Mera Acosta
Autor: Carles Paños Garcia

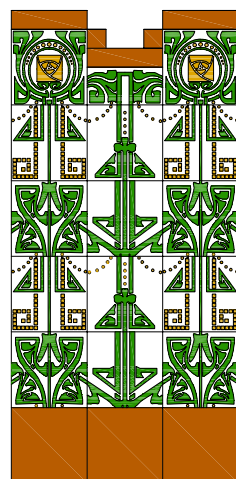
Escola Politècnica Superior
d'Edificació de Barcelona
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

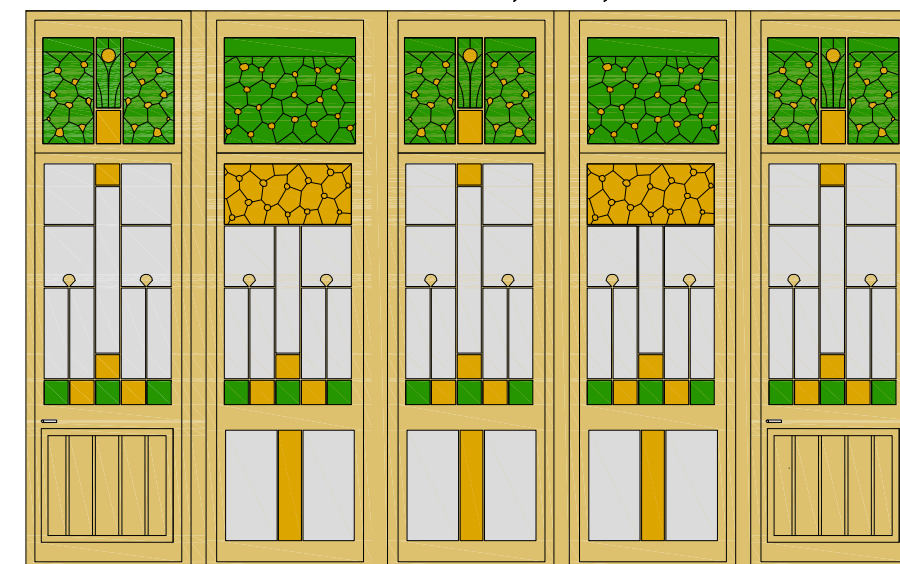
Detall sòcol entrada

Detall sòcol menjador

Detall vidriera planta primera

Nº: 33	Plànol : Detall ceràmic i vidriera planta primera	Escala: A planol	Tutor: Benet Mera Acosta Autor: Carles Paños Garcia	 Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
-----------	--	---------------------	--	---

GRASIA
Arquitecto

8 ANNEX/ TRADUCCIÓ TERCERA LENGUA(ANGLÉS)

En aquest annex es mostra la traducció en anglès dels primers apartats de la memòria del projecte, cal tenir en compte que la numeració de les pàgines de l'annex és la mateixa a la part traduïda per a facilitar la lectura.

2 PERSONAL AND PROFESSIONAL LIFE OF MANUEL JOAQUIM RASPALL I MAYOL

2.1 Biography

Manuel J Raspall i Mayol

Manuel J. Raspall i Mayol (from now on Raspall), the second son on his family, was born in Barcelona, the 24th of May in 1877. His father, Joaquim Raspall Masferrer, came to be one of the catalan entrepreneurs called “*indianos*” because of the cocoa business in La Havana, and his mother, Merçè Mayol, was a daughter of a well known family of La Garriga, twenty-five years younger than her husband. Raspall had four siblings, but the older of them died at the age of three.

He discovered his artistic side by the time he was studding at the Ignasi Ramón Miró school, in 1884, and this was the moment in which he started to develop his great drawing ability and his space understanding, mainly thanks to his drawing teacher. Furthermore, in 1887, the architect Caietà Buigas, Raspall's cousin, invited him and his father to the first stone placing act of the Cristóbal Colón monument, and due to that moment, Raspall decided to become an architect.

In 1891 he started his architecture degree in the Barcelona Science College, at the age of fourteen. Is in this university where he met great professionals of the first generation of modernist architects such as Antoni Maria Gallissà (Llopis Bofia house) and Lluís Domènech i Montaner (Palau de la música). The teaching of this last one came to be a huge inspiration source to develop the design of his own projects, specially seen in the Juli Barbey i Poinard house, the object of study in this project.

Raspall, a man with great ambition and lots of interests, had other hobbies besides the architecture itself, like literature. His love for the letters started at the university, where he wrote several books, and after that, he had some colaborations with diverse seminaries of the Vallès Oriental in the form of written articles, demonstrating like this his concern about social issues in his own community. Another of the Raspall's interests was the watercolour painting, which had a main influence on the colours choice in his architecture work.

In 1903, as it appears in the instance that was made by then, Raspall asked to make the restoration of his mother's family house in La Garriga, named Mayol house, becoming like this his first architecture work, the only one with the neogothic style and with just brick work in its facade.

He finally finish his university studies the 30th of july, in 1904.

Thanks to his work in La Garriga in 1903, and to his summer stays with his mother in the Vallès Oriental, Raspall focused all his work in that zone. Two months after he graduate, he was named Municipal Architect of Cardedeu, then in 1906 of Atmetlla del Vallès and La Garriga, in 1907 of Granollers and finally, in 1909, of Caldes de Montbuí.

The 22th of February of 1906 he got married with Esperança Linares. Few years after, the April 27th of 1913, his mother passed away, and the next year, his wife died too. Years passed, and in 1922, the 13th of November, he married the woman who made him find the love again, Susana Causadies.

The casino of La Garriga was build in 1924, and Raspall was a part of the directive team, as a co-owner, and that helped him to gain some space where he could expose his creations. In this same year, he was named Municipal Architect of Montmeló, and he made the project of the district named “*les cases barates*” in Granollers, which is still being used nowadays as housing for lots of the city's families.

In 1932 he took part in the First Architects Congress of the Catalan Language, which took place in Barcelona.

The february 15th of 1937, Raspall died due to a heartache in his own house, in La Garriga.

2.2 Work

2.2.1 Chronology of the most relevant projects

1903-Restoration, Mercè Mayol house, la Garriga

Family house of the mother of Manuel J. Raspall i Mayol, restoration of a 14th century building, with a neogothic style, located in the centre of the village. Raspall's first work, the only one that preserves the gothic aesthetic without including anything.

Mercè Mayol House 1903

1904-New construction, Mercè Espinach de Granés house, Cardedeu

The first private job that Raspall received, a year after he finished his university degree. In this work, he tests the architectonic constants that he will use during the first period of his professional career. The only of the Raspall blocks in Cardedeu, made by just one house.

Clapés House 1907

1905-New construction, Joan Colom i Capdevila house, la Garriga

The most outstanding in this building is, on one side, the meticulous and detailed work of the forged iron used to make the grill, and on the other, the fountain with a flower theme that inspired him to the construction of the fountain in the Juli Barbey i Poinard house.

1906-New construction, coffee-house “El Cafè”, l’Ametlla del Vallès

Private housing and “café”, an excellent combination of the most characteristic elements in Raspall's work, with the facade recovered by natural stone, where the ceramic and the brick work are combined in a decorative level.

1907- New construction, Llorenç house, la Garriga

Summer house, where two elements are outstanding: it was the first building where he used ceramic mosaic to the high parts of the pillars facing, and the outside grill was made with painted wood instead of forged iron.

1907-New construction, Clapés house, Granollers

The last Raspall's building that used the modernist style of the first period of his work. As a curious fact, this is the only building in which his signature is engraved on a facade's stone. It is also the construction the most ornamental and decorative wealthy facade.

1908-New construction, Fèlix Fages i Vila house, la Garriga

This house, plus the Llorens house, are called the second Raspall block. Although they were constructed earlier, they are not as relevant as other works because they are quite more modest. The most relevant feature is the appearance of circular windows for the first time in Raspall's work.

Can Millet de Baix 1908

Mercè Espinach House 1904

1908-Restoration, can Millet de baix, l’Ametlla del Vallès

Restoration of an old country house of the 14th century, where he kept the general typology but using the modernist style to do the remodelling.

Iris Tower 1910

La Bombonera 1910

Josep Reig Shop-House 1913

1910/1912-New construction, the Raspall block, la Garriga

Out of discussion, the most ambitious and perfectionist of the Raspall's work, and the one that made him obtain more recognition, is a whole block with four independent buildings with a city-garden typology, very common in that period. In 1997 it was named Belonging of National Interest by the Generalitat de Catalunya. It is composed of:

- Iris tower (1910): built as three independent housings, even though it looked like one house with a tower. On the outside, the most outstanding element is the stucco work and the picture windows in the north facade. On the inside, the fireplace and the stained glass.
- La Bombonera (1910): in this house, for the first time, Raspall used different types of arch in the same facade, and an elliptical window on the tower, taking away like this some rigidity to the design.
- Juli Barbey i Poincard house (1910): this is the building object of study in this project. It was the first house built in the block, and without any doubts, the most important construction of the block and of the Raspall's professional career, due to its magnificence, variety of details and materials, and architectonic beauty.
- Barraquer house (1912): the last construction that was built in the block, having the other ones as a reference, has a more simple line with discrete facades, without big ceramic mosaics or forged iron works. The most representative detail is one ceramic frieze in white and blue.

1910/1913-New construction, City Hall and schools, l'Ametlla del Vallès

A very common building in that time with a double function: the main section works as a City Hall, and the wings functioning as two schools, separating girls and boys. The culmination of the urban growing project and expansion of the municipality made in 1906.

1912-New construction, Francesc Blancafort i Puig house, la Garriga

House and shop, in-between building, we could emphasize a perfect definition of modernism through the details in the facade in a really reduced space.

1912- New construction, Sebastià Bosch i Sala house, la Garriga

A very important house due to the innovation Raspall made, introducing new elements such as jardinieres in the windowsills, geometric relieves under the cover, or rounded windowsills covered with yellow and brown glazed ceramic.

1913-New construction, Josep Reig house-shop, la Garriga

An in-between building with a symmetric façade, where we can stand out the balcony and the hand-made sign, with a modernist aesthetic, and the electrical work is still operating.

1913-New construction, Cecilia Reig i Argelagós house, la Garriga

Summer house in-between, the facade crown composed by four floral drawings over medallions, which is joined to the balconies, making this house one of the most beautiful buildings in its street.

1915-New construction, casa Balbey, Cardedeu

The first construction in the northern part of the city, set point of the first modern expansion of the municipality, planned by Raspall.

1918-New construction, municipal cemetery, Cardedeu

This building was a great challenge to Raspall, due to the function of the construction. Even so, it is considered one of the more singular architectonic sets of the whole country, and in 2009 it was declared Heritage of National Interest by the Generalitat de Catalunya

1920- New construction, Amadeu Ricós i Roig house, Cardedeu

The construction of this building is part of the Raspall's "*nouveau*" period, even though it preserves some touches of his modernist style, mixing like this both styles.

1921-New construction, Congost Hotel, El Figaró

This is one of the most significant Works of his "*nouveau*" period. One of the best characteristics of the building is the aesthetic beauty hidden between the walls, mainly due to the materials used for the cover-ups.

1923-Restoration, Ramona Sallent i Freixa house, la Garriga

Located in the centre of the municipality, this house shows the evolution towards the "*nouveau*" style, in the forged iron work and the entry arcade.

1926-Use change, Antoni Tarafa Library, Granollers

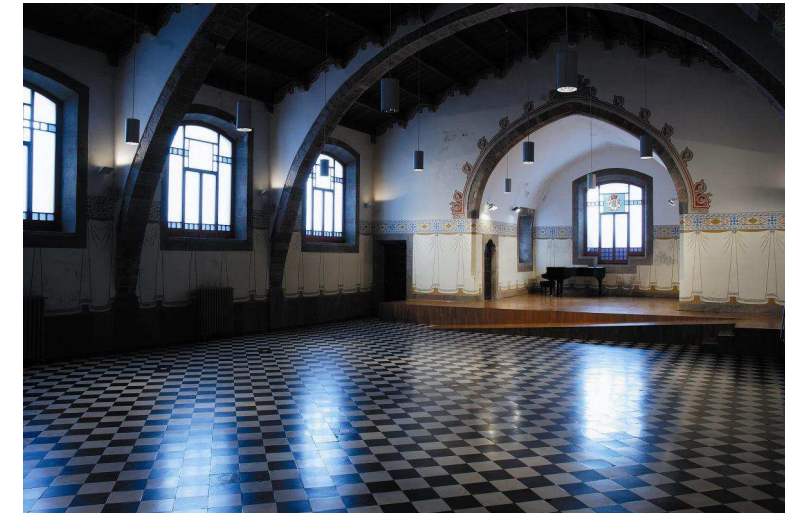
Remodelling of the old medieval hospital, built in the 15th Century, modifying it in order to transform it to a library, focused in maintaining the spaciousness of the construction and decorating it with relieves, ornaments and built-in vitrines. It was inaugurated in 1926, in honour to the king's Alfons the 12th visit to Granollers

1930-New construction, Els Pinetons, Cardedeu

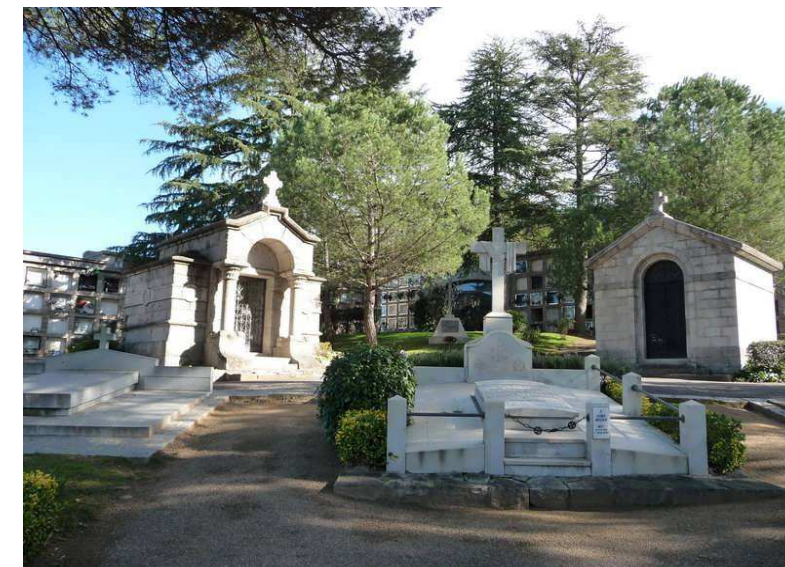
Raspall wanted to preserve a piece of vegetation in its urban growth project, and the only thing that he built was a "*nouveau*" style fountain in the center of the park.

1932- New construction, Amadeu Borràs house, Cardedeu

This is the project that best represents Raspall's late architecture, closer to the "*decó*" style than to the modernist, mainly seen in the house composition, where the tower, previously working as a bay windows, is used now as a functional part of the building and what's more, it is in the centre of the house, and the external materials (rosy stone and smooth walls) give it an "*nouveau*" image.

Antoni Tarafa library 1926

Municipal Cemetery, Cardedeu 1918

Amadeus Borràs house 1932

2.2.2 Professional biography

As we saw in the previous section, where are shown the most relevant projects of Raspall's professional life in a chronological order, the architect worked in a lot of different municipalities, doing new constructions, remodellings, restorations, use changes and even urban works. If we look his whole work, we can see that he realized some projects in other municipalities too, like el Figaró, Caldes de Montbuí, Montmeló, and out of the Vallés in Barcelona, Palma de Mallorca, Terrassa, el Masnou, Sant Antoni de Vilamajor and Vic, among others. From all this, we can deduce that he was one of the most active architects of his generation, and thanks to that he developed a very personal, elaborated and detailed way of build, giving him the chance of make buildings in three different styles: modernist, "*nouveau*" and "*deco*".

The reason why his work is focused on the Vallés Oriental is that his Mercè Mayol house restoration project in 1903, before he finished his architectonic degree, drawled attention of several municipalities from the Vallès, naming him Municipal Architect of Cardedeu (1904), l'Atmella del Vallés (1906), la Garriga (1906), Granollers (1907) and finally of Caldes de Montbuí (1909).

Even though Raspall made lots of projects in other cities, undoubtedly la Garriga was the municipality where he most worked, both quantitatively and qualitatively. Besides, we can find in there buildings from all the styles of his work: modernism, "*nouveau*" and "*decó*".

The so called Raspall blocks are blocks entirely composed by buildings constructed by Raspall. There exist seven Raspall blocks, six of them located inside la Garriga, five of them with a modernist aesthetic and one with a "*nouveau*" style. The other one is in Cardedeu, the only Raspall block made by just one building, previously named Mercè i Espinach house, and it was the first block he built, and also the first isolated construction made inside a urban core of Vallés Oriental, also known as Alqueria Cloèlia.

Manuel J. Raspall i Mayol is considered as an architect of the so called second generation of modernist architects, but although this recognition inside the modernist architectonic world, in his work, can be seen three stages very well defined that shapes all his professional career: the modernism that is part of his work from 1903 to 1915; the "*nouveau*", between 1913 and 1930; and the "*decó*" as the last architectonic movement, from 1928 to the end of his professional activity in 1935. We have to say that in the end of a period and the beginning of another, there is a transition time, where the different styles are intertwined, giving as a result some very personal works.

During his first period we can find a style division in his works: at the beginning, a young Raspall plays with the shapes and the details, searching for a personal style, but he is

also inspired by leading figures of the time architecture, seen in his first work, the restoration of his mother's house. For doing it, he was inspired mainly by the house built by Josep Puig i Cadafalch, the Martí house "*els quatre gats*", finalized in 1898. We can see the idea extraction in , for example, the material used in the windows outlines and the external corners (stone), the balcony design and the forged iron used for the banisters, railings and decorations.

In his second and last part of his modernist period his work is more mature and personal, and we can also find references to other architects inside his projects, like the columns and ceramic mosaics design inside the Juli Barbey i Poinard, with clear connotations of the Palau de la Música Catalana, made by Lluís Domenech i Montaner.

Although he got inspired by huge architects, Raspall also made his own contribution to the modernist style, in some very detailed works with forged iron, fireplaces with materials combination and exceptional shapes, ceramic mosaics and medallions with exuberant shapes that provided the facades their own personality and a very modernist style. Many of this ideas can be seen in the Juli Barbey i Poinard building, studied in this project.

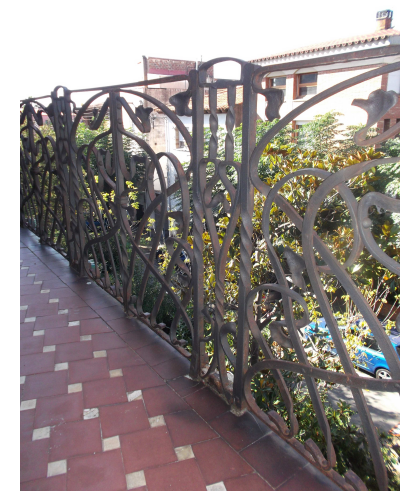
Typical elements of Manuel J. Raspall i Mayol in modernism, Juli Barbey i Poinard house:

Facade's ceramic mosaic

First floor fireplace

Forged iron work

2.3 Raspall's work periods

Just like we saw before, Raspall's professional life can be differentiated in three periods. In the first one, inside modernist style, a young Raspall tries to find some personal style, being inspired by the first generation of modernist architects, and in the second one, also inside the modernist phase, we find a more mature work and with more personality. The second big period is the noucentista, and the third one, the "decó".

2.3.1 Modernist period

The modernism is a cultural movement born in Belgium, and it came to be the chief architectonic movement between 1890 and 1910, approximately. It is a style where it is searched a fusion of every single art in just a single work, and in the architecture world, it commonly is a very expensive middle-class tendency, due to the huge variety of materials used to create, it is a very decorative-centred movement. Rounded shapes, not very aggressive, in order to find the natural beauty in the work's elements, which needs of great artisans who know how to work properly with the materials.

Thanks to this thinking, there appeared lots of professionals from different sectors (ceramic, iron, wood,...) that worked in some very creative ways, in order to make beautiful decorative elements. That was very useful to Raspall, because he could make his architectonic decorative designs come true.

Raspall's architecture during the modernism consist of two phases. In his first phase it was an aggressive and risked architecture, forging a personal style through the inspiration Raspall obtained from other professionals (Josep Puig i Cadafalch, Lluís Domenech i Montaner,...), his own talent and the continued use of decorative elements that finally gave a typical style to the architect.

The construction that made the phase change was the named Clapés house, made in 1907. In this second phase we find a Raspall with a more mature and personal style, always using the same decorative and architectonic resources that made his style so personal.

The architectonic elements that most define Raspall's work in this phase are such things as skirting boards finished in serrated shapes, medallions with ribbon-full ornamentation, plasterwork and relieves, ceramic mosaics placed in facades and fireplaces, forged iron work in the banisters, railings and grills with exquisite "*coup du fuet*" designs and, above all, the stained glass works that can only be contemplated in buildings made during this phase on his professional career. As far as colours are concerned, the ones that he uses in this phase are mainly pastel colours, not very flashy or aggressive, mainly beige among all, earthy colours and green-bluish tonalities, and we can say that he obtained this preferences from his watercolour painter side.

This period was from 1903 to 1915.

Stained glass, wood work and ceramic work unified

Skirting boards finished in serrated shapes

2.3.2 "Nouveau" period

This period is characterized by a civility and union for the exaltation of the culture through art thought, and it is a movement quite more bounded to the politics and the middle-class than the modernism, and it was born as an alternative to this last.

Since 1916, Raspall made a very significant change in his architecture, integrating "*nouveau*" elements to his works, due to the times' preferences, losing the "*coup du fuet*" in the forged iron works, making them more geometric. The glass work also suffers some variation, disappearing in almost everywhere but in some little decorative details, and always in a floral way or with defined shapes, just the opposite way that he made it before. Despite all this, his typical skirting board is maintained. Besides the municipal cemetery in Cardedeu (1917), the most representative work on this phase would be the Congost hotel.

Congost Hotel (1921)

This period was from 1913 to 1930 inside Raspall's whole work.

2.3.3 Déco period

This is a movement where various styles previous to the time were joined, in the age of machines, and that was reflected on the building way, where the shapes came to be quite more aerodynamic and monumental like skyscrapers. Generally, some very different materials began to be used for the construction, which gave the buildings some progress and modern style. These materials were stainless steel, leather cladding in the furniture, and things like that.

As far as Raspall is concerned, he added some elements of this style since 1929 approximately, giving to his works one much more simple style. It wasn't a great building period for Raspall, who basically built in Granollers and Cardedeu, some little constructions as in-between buildings made by a ground floor plus one living floor. The more typical architectonic resources of Raspall in this period were the breaded finishing on the walls, relieve drawings mainly with geometric shapes on the facades and the drawings on the grills were very similar to the ones used in the "*nouveau*" period. Due to the fact that this kind of buildings were mostly built in the expansion districts, the municipalities have strongly transformed them, leaving just a few in their original state. The most preserved and representative work in this style is the Amadeu Borràs house, in Cardedeu, built in 1932.

2.4 Raspall's modernist work's characteristics

Just like it is mentioned on the previous sections, Raspall came to develop a very personal style that he expressed in all his works. In this section, the most typical features of his work in the modernist period are defined, although they appear in the other periods, with more or less importance.

The most characteristic part of Raspall's work is that in every each of his projects, there is a detail that stands out between the others, giving the house some personality, and it can be shown in several ways, for example, in the Juli Barbey i Poinsard house, the most defining element is the Sant Jordi ceramic mosaic placed in the west facade, or in the Clapés house, a simple stone with bas-relief of his professional signature.

2.4.1 Most influential elements

The skirting boards in all his works are the most representative element of Raspall's buildings, because it appears in all his constructions, somewhere in the building. These are quite tall skirting boards, covering approximately 90 centimetres, from the ground, finished with different serrated shapes, giving the room a great personality.

A very important element is the work that he gave to the forged iron, for example in a "*coup du fuet*" shape, which obtains a huge importance to the decoration in big interior spaces, and to the facades.

The relieves, seen in a huge part of his modernist work, are more common in the first half of his modernist period, but that doesn't mean that it disappears in the second half. It is very used, mainly as a detail on the facades.

Such shapes as medallions and ribbons are some elements that are very used in the facades decoration, providing some relieve and filling the facade.

A very used resource by Raspall are the ceramic mosaics, created by tiny ceramic pieces, putted together in order to form graphic shapes such as shields, flowers and historical or folkloric representations.

2.4.2 Most influential materials

There exist various materials that invariably appear in the whole work of Raspall, although their importance change according to the period in which the project was made.

The materials that appear the most in Raspall's work, or the most visible, use to be ones that give some great appearance to the building, so a lot of covering materials are represented in this section. This materials are:

The ceramic, used for the wall's recovering, skirting boards, fireplaces, pillars,... in several ways, such as mosaic, tiny pieces or uniform pieces.

The stained glass, which appears in almost every window of every Raspall's modernist work. Thanks to the glass colour, he gets some life into the interior spaces.

The stone, for the skirting boards or facade walls covering, on just a part of them or on the whole wall.

The forged iron, used for the handrails, banisters, railing or façade trims, never using a same pattern for every each of them, giving like this a very varied ornamentation.

A very used element, but quite less visible, is the brick used as an element to play with the shapes and finishing touches on the facades, and also to frame windows and external doors.

3 THE MODERNIST LA GARRIGA

3.1 The pre-modernist la Garriga, 1840-1900

In the middle of the 19th century, la Garriga was nothing but a Barcelona – Ribes' road section, where a few buildings were gathered, a crossing-point city where the only benefit obtained came from the agriculture, porcine products and the few travellers that stopped there. This fact, however, became a very important characteristic for his following development, due to his great geographic location.

3.1.1 Evolution causes of La Garriga

Even though it was just a group of houses nearby a road, la Garriga developed and got bigger due to various causes.

The first and most important cause was the exploitation of the thermal waters of la Garriga, by Joan Blancafort Llavina, who built Roman baths using this thermal waters in 1840. It quickly gained fame among the people with high acquisitive level, both sir Blancafort's friends and travellers. He took advantage of this fame to sell the therm waters to Barcelona's citizens, to make them easier to build their own baths at their homes using this waters full of great attributes. Despite all this, just a few people could go to the Roman baths because there weren't enough ways to get there from Barcelona, and very few people had an own vehicle.

The second cause was the construction of the train station of the Barcelona – Puigcerdà route, in 1875, making easier for the ordinary people to get there.

The third cause was the location and the environment that, when the accessibility issue was solved, the gates opened to a place full of nature relatively close to Barcelona, where rest from the daily city problems and relax through activities in the nature.

Balneari Blancafort Hotel(1840)

These are the main causes of la Garriga's development, making that in the beginnings of the 20th century, la Garriga were a resting place for a very influential people on various fields (arts, politics, architecture,...) in Barcelona.

3.1.2 La Garriga's evolution

Due to this raise in the summer visitors number, some buildings were raised in order to satisfy the needs of both the citizens and the visitors, which sometimes turned into a new citizens of la Garriga, making possible the creation of the first school, pharmacies, guest-houses, "el Paseig" (where people could gather and celebrate social acts or business talks), the cleaning of the *Bosc de Terres* and the *Bosc de Malhivern* to allow some social acts, and above all, the construction of the summer-houses by the high-class people, which were made with the modernist style in the beginnings of the 20th century, used as a summer residence, as it says its name. Thanks to this ones, la Garriga got the name of Summer-break Colony of Catalonia.

All that constructions made bigger la Garriga, and raised the citizens number. In 1877 there were 1585 people in the census, and in 1910, the number raised to 2162 people, getting 3380 in 1940, although this number could easily get doubled during the summer due to the tourists.

3.1.3 Remodelling projects in la Garriga

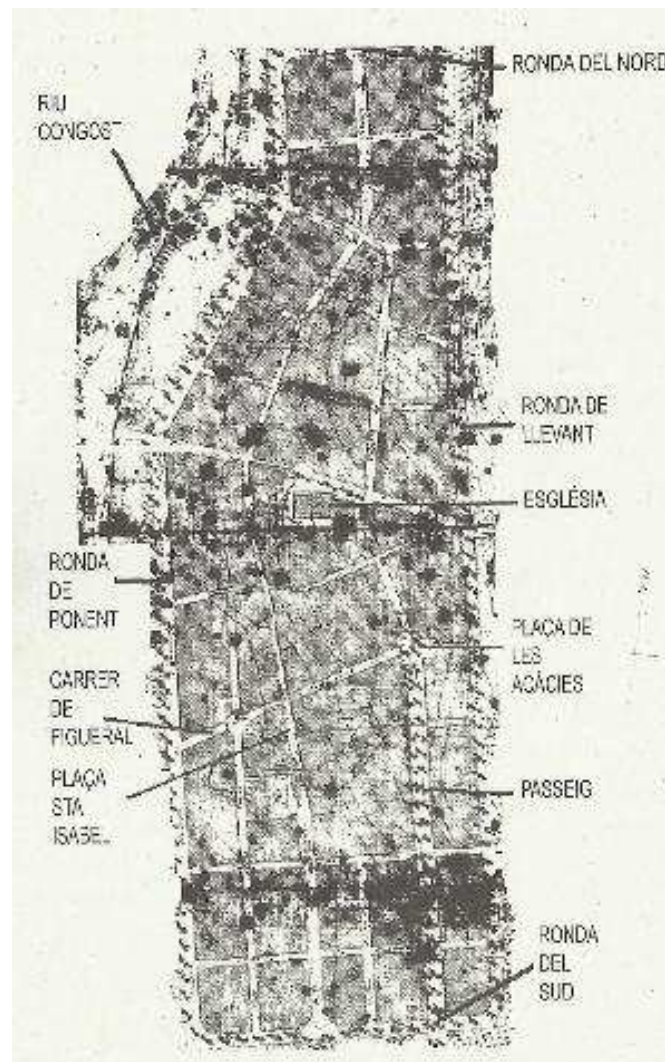
With all that interest, mostly created by the thermal water springs in la Garriga, there were born some needs that such a little population couldn't cover, so they were forced to design expansion projects that give more spaces both to tourists and citizens.

The first important project date from the February 24th of 1878, not a very ambitious project, a small-scale one if we look at the current state of the town, but which had a very meaningful fact for the future urban distribution of the land. It was the opening of the current promenade, "el Paseig", which needed that the owners of the lands where it had to be built transferred them, in order to increase the value of the adjacent lands in future urban remodelling. This project can be seen nowadays in its original conditions, with the exception of the roads made by current techniques, and it consists of three lanes, one of them, in the centre, working as a wide promenade for the social acts in town, and the other ones destined to the vehicle circulation. In the central lane the banana trees stand out, providing life to the promenade.

In 1879 another project was made under the name of "Proyecto de reedificación de las plazas de la constitución y parroquial y de las calles Oliveras y Alem", run by the architect Ignacio Conrado Bartoli. This one was about the remodelling of these two squares and streets, but the main goal was the preparation of the city to the coming expansion projects, the creation of new roads and passageways and an approximate distribution of the building land.

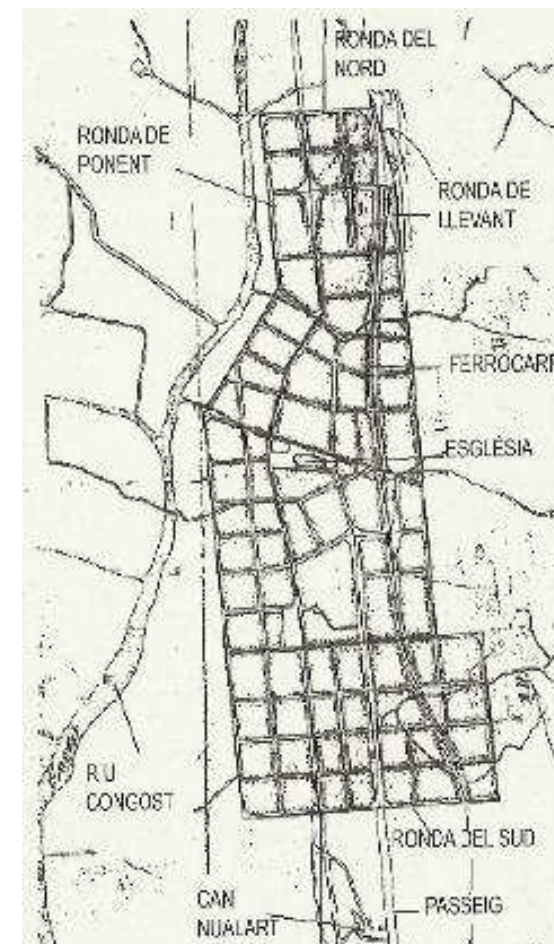
In the mid-nineteenth century, due to la Garriga was a town which its main source of income was the ranching, there were not much capital to put into urban projects. But the final years of the 19th century the most important families started to get involved in the urban projects (economically speaking) as an strategy to increase their capital with the revaluation of their own lands.

There is a street alignment and expansion plan in 1882 that shows the little interest of the landowners due to the minimum revaluation of the lands. It is a project made by the architect Juan Baptista Pons, in which he wanted to amplify the north and south of the town through squared blocks and round roads that delimited the growth space. This project could not been done due to blocks in the paperworks attached to the project and the little interest the municipality had and few private investors to economically support it.

J.B.Pons project (1882)

The last important expansion project in this period was the one in 1894, by the architect Enric Fatjó i Tomás. It was a really relevant project to the population, because from this point on, there are not another street alignment or expansions planned by interests of the wealthy citizens, but the work is to realize a correct urbanizing process.

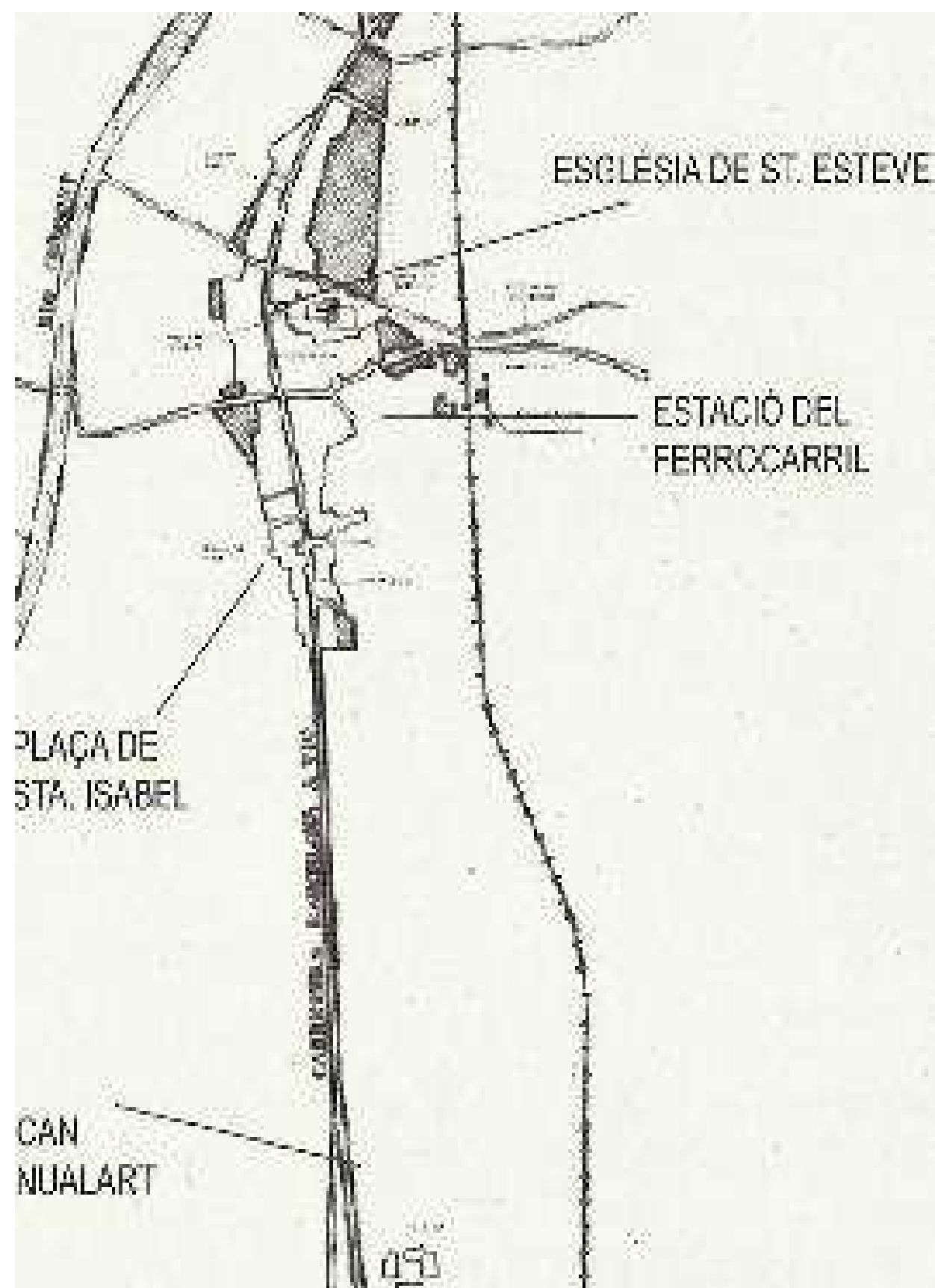

Enric Fatjó Project (1894)

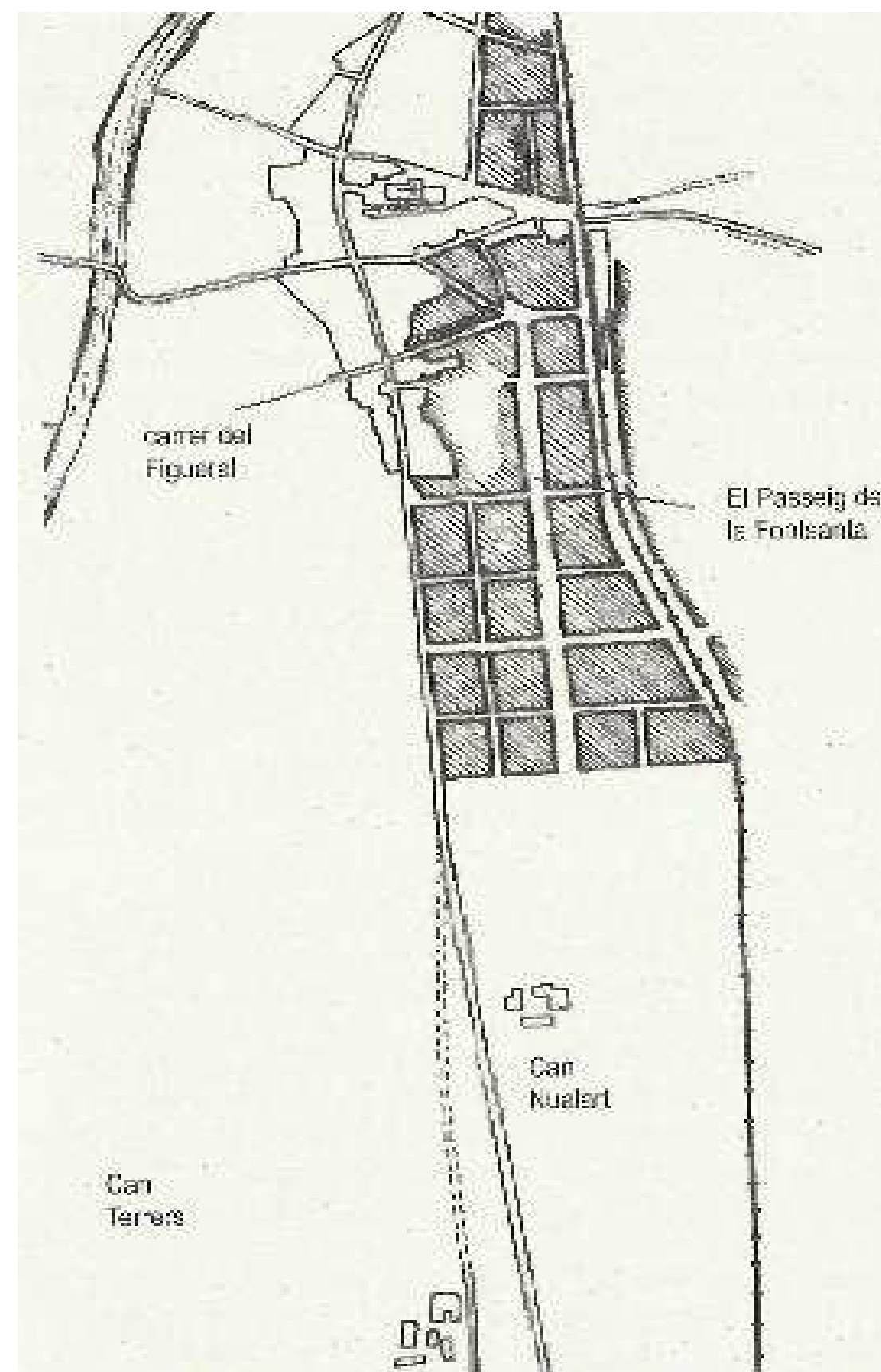
The main aim of this plan is to harmonize the first expansion district made together with the old quarter of the city, and it is in fact a project very similar to the 1882 one, but with the big difference that it delimit the space with some promenades, 15 meters wide with trees and just one-sided built, instead with round roads. The streets are distributed according to its width: the main ones are between 15 and 25 meters wide, the secondary ones, between 10 and 15 meters, and the ones that work as joining ones will be a bit more narrow. Due to the huge spaces that the project had, and la Garriga is surrounded by forests, there is no space in it for arches or gardens.

This project was never completely finished because of the economic interests of the population, but despite that, it came to be the urban expansion project that gave birth to the current la Garriga.

Until the 1900 year, there continued building new constructions for the new citizens, mostly inbetween buildings due to the reduced spaces that were left.

La Garriga in 1875

La Garriga in 1900

3.2 La Garriga and the modernism (1900-1936)

As we saw previously, la Garriga was a very little town where, basically, people lived thanks to the agriculture works and the pork products, but the massive tourist interest and the respective population raise makes that more and more people with high economic level wanted to invest in the industry creation. That fact generated a small industry, opening the first factory the year 1885, a textile factory, and it was followed by a leather factory. In 1912, a factory was built as Mr. Blancafort wished, one of the most important one in Spain. In 1917 as an important fact, another leather factory was built and in 1920, a shirt factory. Not only that factories were built, also at this time small family stores began to open, such as wood-shops, bakeries, tailor-shops..., which helped boosting the town economy.

Due to the increase in population, in 1910 two important institutions were born, the most important one was the hospital called "*hospital asil*", the second one was the charity associations to help society, which increased the standard of living in the village.

3.2.1 Reformation projects in la Garriga

The most important fact of that period was the designation of Manuel J. Raspall i Mayol as la Garriga municipal architect, because of his personal and professional involvement with the town.

Just one year after his designation, he received the nod to his first important urbanization project as municipal architect in 1907. That project consisted to urbanize the Llerona street and the Ramon Pascual street, also the provincial road from Sant Llorenç Savall to Llinars del Vallés.

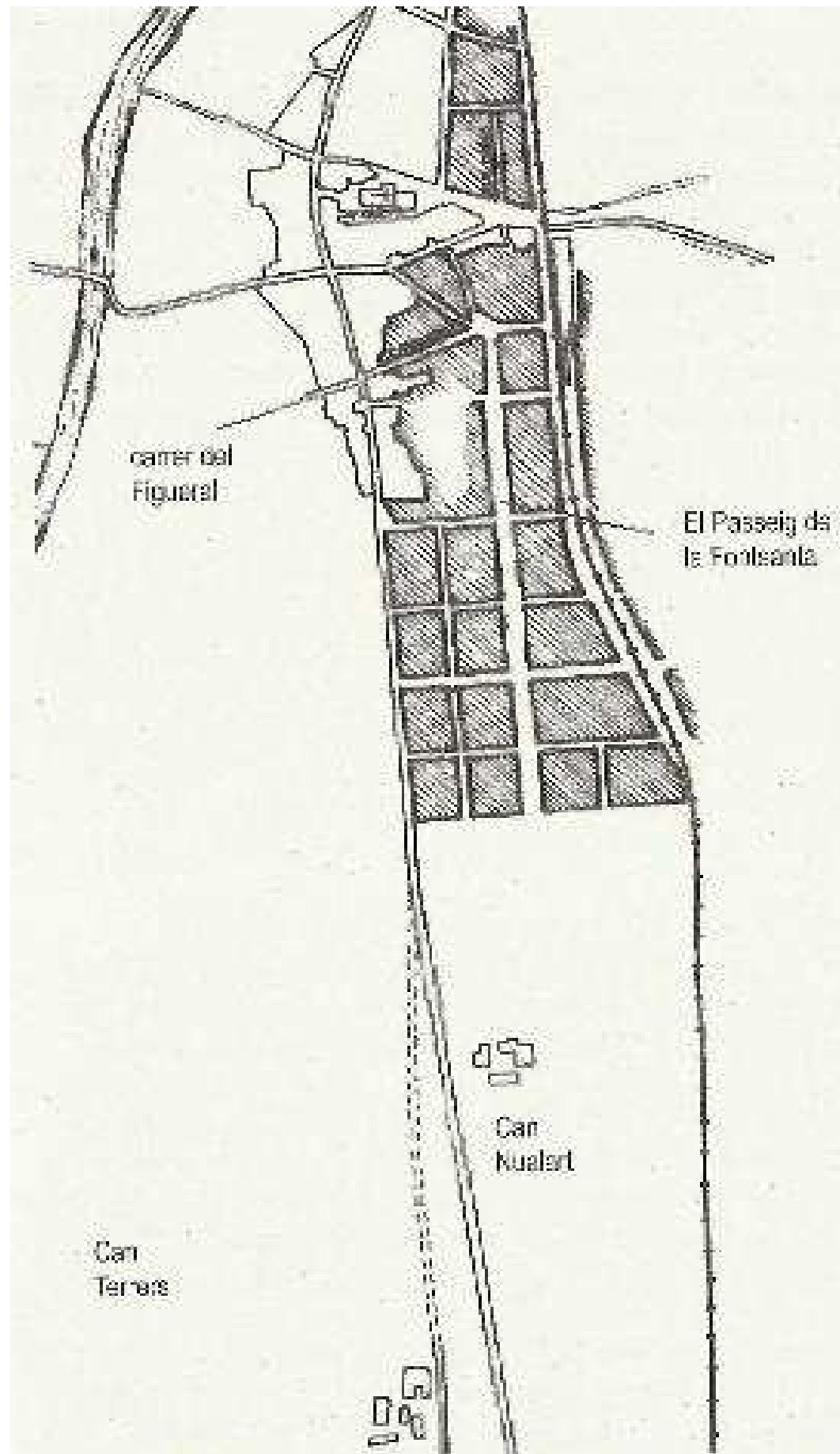
In 1917 the torrent of the little Alem river was channeled, to obtain larger parcels of lands for when the time came of the urbanization project to affect this place. This zone corresponds to the north-west part of the city, a place that had not been exploited previously.

In 1928, an important project was undertaken to release the transit in the down-town area, thus providing more tranquillity to the population. This was a project to build a new road section going from Barcelona to Vic, actually the C-17 road. This project was born from the need to having access, as quickly as possible, to different places in Catalunya, due to the emergence of the first commercial motor car.

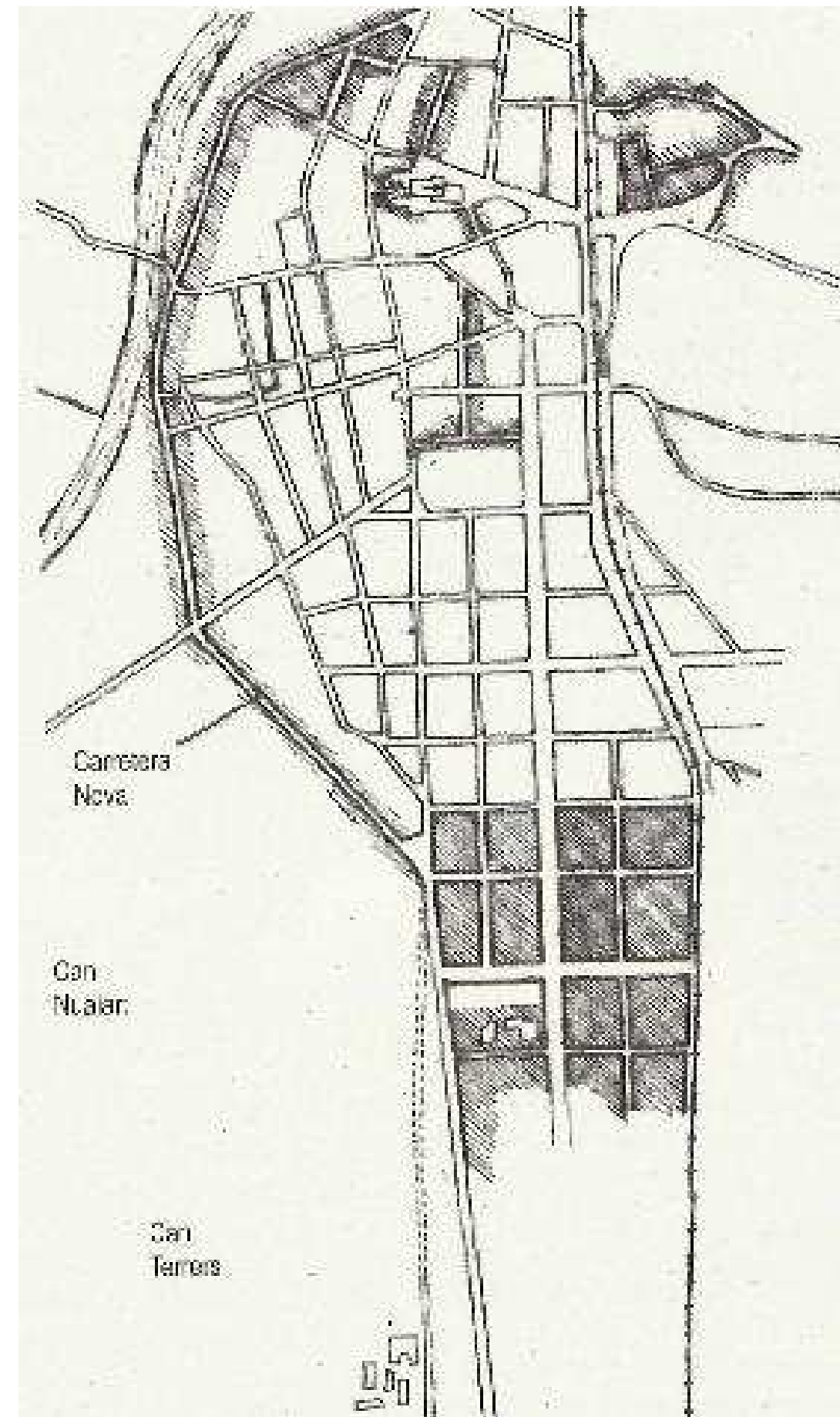
Despite all this, the project that most benefited the people was the opening of the church square, a meeting point to townspeople, because it provides a spacious area in down-town to have a meeting, and as in this square was the most important church on the village, it quickly gained great social and cultural value. This project was done in

1930, and, apart from the reasons previously explained, what was really wanted was defining once for all the town centre location.

Is not until the 1934 when they started to pave the first streets on town, big projects made by Manuel J. Raspall i Mayol, and in the next photographs we can see the evolution of the town during the period in which Raspall was the municipal architect, and its great contribution to the city.

La Garriga a l'any 1900

La Garriga a l'any 1940

3.2.2 Architecture at the modernist la Garriga

With all those urban and expansion projects in town, and the special interest the middle-class population had in la Garriga as a summer place or a relaxing zone, there began to construct a lot, mainly a certain type of buildings named “torres”, which are houses with modernist style where the main function is to provide comfort to the owners during their holiday stay, close to the Roman baths, and they used to be isolated constructions as the owners, wealthy Barcelona families, wanted them to be.

In the beginnings of the 20th century, the fashionable style was the modernism, easily recognizable for its well crafted details made by the time artisans, that used to be well represented in the gardens and facades. It was a class-giving style to the owners of this kind of houses. A lot of wealthy families came to la Garriga, and that made that every person who wished a summer house in the town, wanted it to stand out for its modernity, and that is what created the huge modernist history.

The town growth, just like the interest for the modernist movement, can be seen in the amount of buildings built during the three historical moment, from 1800 to 1936 approximately.

During the whole 19th century, there are recorded fourteen licences and construction permissions, all part of the typical eclectic movement of the moment.

From 1900 to 1916, including the modernist period, there were given 62 licences and construction permissions, all of them with the modernist style.

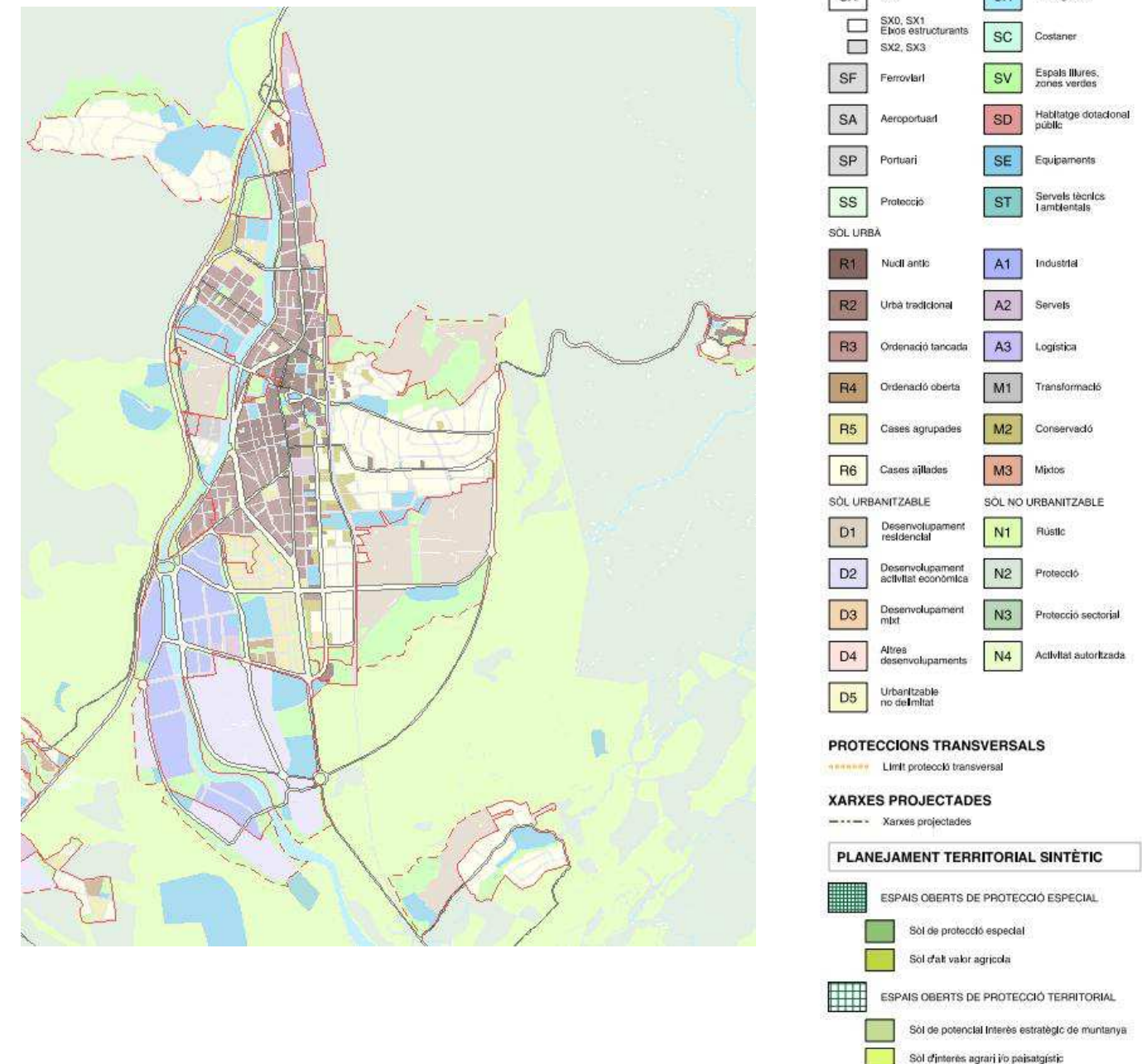
In 1916 a new artistic movement appears, the “*nouveau*”, but even though it was a very strong movement in other places all along Catalunya, the modernism is standing still, thanks to the construction with a really huge beauty made until then, and that made people continue having interest in it, so between 1916 and 1936, 91 projects were build both modernist and “*nouveau*”.

La Garriga is one of the Catalunya's towns where we can find more preserved modernist style buildings, due to the special fondness that several architects had to the style, and to la Garriga becoming the perfect place to build using it, both in a landscape and economic way, and that is why we can find different houses made by such various architects, as famous as Josep Puig i Cadafalch or its municipal architect Manuel J. Raspall i Mayol (which made more of 20 buildings just in la Garriga), who did so much for the town.

3.3 The current La Garriga

If we look at the current map of la Garriga we can find out that, since the founding of the spa-hotel Blancafort, going through the different turnig points previously explained, it had a very pronounced growth, coming from a tiny group of houses next to a road, until becoming the town that it is nowadays, la Garriga passed through lots of urban projects that made it gain some lands, both in length and in wade.

Nowadays there still are spaces designed to the future expansions, in case it is necessary. If we look at the citizens number in this passed years, 10929 in 1998 and 15586 in 2013, we can surely say that la Garriga, even nowadays, is an expanding town.

4 MANUEL J. RASPALL I MAYOL IN LA GARRIGA

In previous sections we have proved that Raspall's contribution is very important, both for his personal and professional involvement, Raspall became in one of the most important person in la Garriga. As a municipal architect, was responsible of important works for la Garriga's urban development, but also out of his municipal responsibilities, Raspall did a really good job as a private architect, doing buildings that matched with the aesthetics of the town.

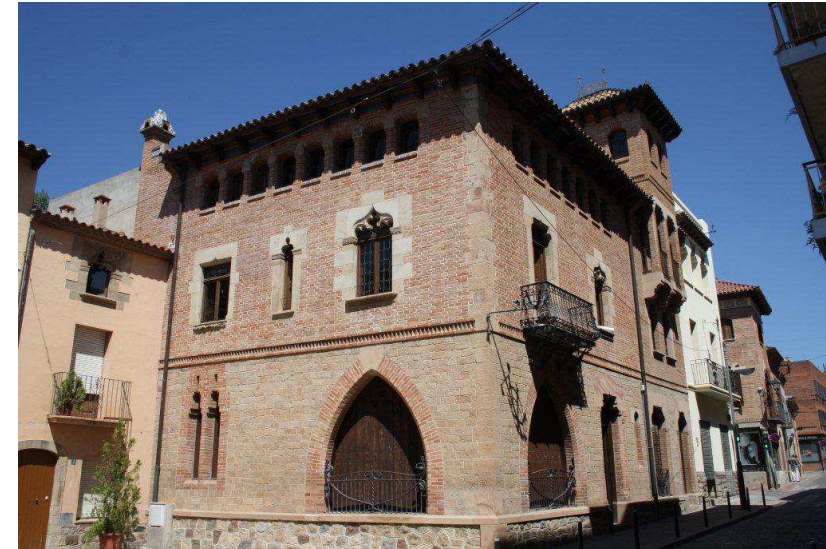
4.1 Works as private architect

Raspall, as a private architect, built a lot of important buildings in la Garriga that are still preserved, and also marked his evolution throughout his professional life. Many of these buildings were made with a modernist style. Because of Raspall was a very meticulous and hard-working person, he built several artworks in the form of buildings that changed the urban style and defined a modernist style that is still preserved in the village nowadays. But among them there are two projects that are transcendent both for Raspall and the town.

His first works dating from 1906 forward, gave to la Garriga another reason for the high Barcelona's bourgeoisie to live or own a holiday house in La Garriga. Creating buildings with many la Garriga's artisans who work with Raspall in order to realize their designs, not only create homes where people could be while enjoying a holiday in the village, but to offer quality houses, where only life was an experience of relaxation and well-being due to the excellent work and interior distribution done by Raspall in almost all the rooms of the houses. Thanks to this fact, many orders he got were from very rich people willing to subsidize their projects to be the owners of those pieces of art, and that benefited la Garriga because these people generated indirectly job places for the citizens, making la Garriga's people would not have to go to more populated areas to work and the people from the surrounding villages came to la Garriga looking for job.

4.1.1 Mercè Mayol house or Raspall house (1903)

The first major project of Raspall in la Garriga was also his first job as an architect after completing his architecture studies in Barcelona. This project was a rehabilitation of the mother's house on the mother's town, called casa Barbey, which currently has been renamed as casa Raspall. The importance of this project is not the value of the building for the town or the successful execution of the project, it is because thanks to this project Raspall was occurred to know to la Garriga and, thanks to its successful execution, attracted the attention of the villagers as well as the most representative organizations of the town.

What Raspall did in that gothic style house was a total renovation retaining almost all the gothic elements in the facade, excepting the main entrance, which became some almond arch windows. Another contribution was the implementation of stained glass on some windows, and inside the building redefined interior dividing walls and arches that didn't exist in the original project.

Neogothic style window

Old main entrance reconverted in to almond arch window

4.1.2 The Raspall's block

Within all the work of Raspall, a concept was born, named after its construction the Raspall blocks, which gave to the architect a lot of fame in the actuality thanks to its excellent construction and its meticulously studied beauty during their respective times of construction, and largely for the conservation of these.

This concept called "Raspall blocks" are a set of seven entire blocks built entirely by Raspall. In planning terms, the concept is defined as a floor space within an urban road network defined by three or more roads with buildings built inside.

The first to be constructed, it is located in Cardedeu, and it's called "Alquèria Cloelia" and although it is not a direct benefit to the town of La Garriga, is the project where the idea of using a single block for Raspall projects emerged, and the other six blocks were built in La Garriga.

The first block to be built in La Garriga is composed by just one building, called St. Joseph Tower. Built in 1906, this project was a fairly simple decorative project without difficult execution details or decorative highlights, if you look at the facade you can see the simplicity of performance, by using just river rocks to placate the facade from above to below, and the only element that excelled there was a ceramic piece with the name of the house which was removed on 1940 rehabilitation, and some window sills made of brick. The only thing which stood out was the extension of their gardens, but in 1982 a re-parcelling was made and pulled lands to make single-family houses in between.

The second block is composed by the Llorens house (1907) and Felix Fages house (1909), this set of summer houses are the second most important block of Raspall today, due to its preservation and architectural style, both the Casa Llorens and Torre sant Josep are buildings with facades appeased with river stones but this attention to details has not had before. One of the most important features in the house is the incorporation of wood as a separator, using first a painted wooden fencing to demarcate the parcel. The house Fèlix Fages is a house that perfectly represents the style of Raspall with excellent forging work, the house perfectly represents his style with excellent work forging, playing with engravings on the front of the woodwork balconies and windows, stained glass and great care in details and interior distributions. Nowadays, the building works as a private school, the ISCAT (International School of Catalonia), and the block is currently in very good condition.

Llorens house (1907)

Fèlix Fages house (1909)

The third block was known as the "Parc Serra", a set of two separate houses, which were built as summer homes to be rented, built in 1909 and 1910, but modified in 1940, currently is only preserved one of the two houses, although the interior has been completely reformed to an actual style, losing like this everything that once was.

The fourth block is undoubtedly the most important block and Raspall's masterpiece, and to understand the importance in an architectural and urban level on his professional life, we can observe that the name of this block is "Mansana Raspall", and even the west street of the block was named after it was built as Manuel J. Raspall i Mayol street. This block is composed by four buildings, the Juli Barbei i Poinard house, the Torre Iris, the Bonbonera, and the Barraquer's house, this block was built between 1910 and 1912. As a whole thing, the four houses have an obvious stylistic unity, from the outside, the garden fence reinforces this idea, giving a uniform coating of stone around the perimeter, all the ironwork used in the fence remains the same design except the gateways where the only variant is the design of the "*coup du fuet*" and the appearance of the names of the houses and their dates of construction. The construction of these four houses is an important architectural landmark within la Garriga cityscape, as well as a unique set of Catalan modernist architecture.

Casa Barbey

Casa Barraquer

The fifth block is the one composed by two buildings of the charitable foundation called "La Caritat", designed on this period to accommodate the sick people, usually from low social class and indigent people, but later it was restored for a change of use, transforming itself into a nursing home. It is the only building of hospitality that made Raspall throughout his professional life. The first building started to be built at 1911 as an isolated rectangular building, but in 1913 a second construction was built to give the necessary space to accomplish all the required necessities in that time. In 1985 it was carried out a restoration project because in the 70s, the lack of conservation work and several conflicts left the building in a very bad state of conservation, taking it practically in a state of ruin. This building has been important to people because since its construction, has fulfilled a social function very required by the citizens. The fifth block brush is definitely the one which gave the most social benefit to the people of La Garriga.

"La Caritat"(1911)

The sixth block, built in 1916, is hosting a summer house now known as the "la Caritat". This building was initially built as a summer house, paid for it and then raffled in order to obtain some benefits that helped with the completion of the work of the Asylum Hospital, so called fifth Raspall block. Curiously, we should say that 1917 the raffle was made, and luckily to the la Caritat group, they won the building. This house was built with modernist standards, but not using some resources such as "coup du fuet", floral engravings or ceramic coatings and instead, there begin to appear and retail of some nineteenth-century style, and evolving into a way of more formal architectural expression. For the first time, it is used a mansard roof, and in the corners were introduced pilasters topped with geometric relieves that link with the roof.

Torre Iris

La Bombonera

4.2 Works as a municipal architect

In 1906 Raspall was named municipal architect town of La Garriga, and from the first moment he has the tough job of continuing the work of the urbanizing as best as possible la Garriga. It started with the project of the architect Enric Tomas Fatjó approved by the council in 1894, which determines square boundaries for good urban distribution both north-east and south of the town covering agricultural land closer to town.

As has been seen in previous sections, this development plan is a very orthogonal idea taken from the work of development and expansion more relevant all over the country, the Cerdà plan in Barcelona. The project was well thought out, but was having a very important issue for which Raspall was forced to adapt and modify the plan: the two infrastructure projects of the Ametlla street and Nova street. Because these two projects, Raspall was forced to modify the previous plan a lot, that's why he choose to create a new one in 1929, the "pla d'alineacions".

4.2.1 Modification of the Pla 1894

Urbanization of the Ametlla road area at 1907, this was his first intervention in the plan because in the new projection of the Ametlla road, the section occupied only from the current Anselm Clave street to Banys street.

The following modification was the alignment of the St. Francesc Street, Llerona street and Doma street to Figueral street. With this alignment of streets, what Raspall did was a mesh of orthogonal streets that allowed the widening of the old town to the Nova road. This modification allowed the generation of quite a lot of parcels to build, something that was useful in the twenties to build what is now known as "the town houses", this project was made during 1915 and 1916.

The last modification Raspall made was the alignment of the area known as Can Noguera. This project was made more for private economic interests of the owners of the land, rather than an urgent necessity of expansion of la Garriga. This alignment was very easy to execute because it was a very plane terrain without roads that cut across, projected Torrent street and Murris street, and perpendicularly Bassal street, Rocabuquera, Clopers ...

With all theese changes, Raspall managed to get a fairly regular grid of parcels, also parcelling narrower places to build houses at two streets, designed to the working people of the town, thus helping the growth of population.

4.2.2 The "pla d'alineacions"

With the opening of the new road in La Garriga, the development project planned in 1894 was completely outdated and could not be more corrected, as has been done until now, so Raspall was forced to create a new project in 1929 that had the foresight of this road.

At this time la Garriga goes through a period of economic prosperity as never before, it has economic support to made a good development project, and precisely because of this fact, Raspall proposed by municipal order, an expansion plan to expand the town, approximately 30 hectares. What he want to achieve is that the population raise from 2500 residents to more than 10000 residents. Always with the support of the most powerful families in la Garriga, who have dominated the mayoralty, and much of the land in the village.

This plan focuses on two areas in la Garriga. In one hand focuses on the extension from Llerona street to Nova street, and from Doma street from Ametlla road, and the second part dealing Industria street. The only thing that covers this project is to establish the layout of the streets in the areas where it is expected to grow, not facilities specific parcel, edification typologies or spaces for possible equipment.

The first area is the western extension from the Llerona street to Nova road, and from Doma street to Ametlla road, articulate Anselm Clave Street, and extending Llerona and Council streets .

The second zone, with an area of 15 hectares of action, is the project inside the "pla d'alineacions" with more land area modified at the same time, affecting two triangular areas. The first zone is limited by the Nova road, Ametlla road and Riera street, and the second between Nova and Ametlla roads towards the opposite corner from the first. and the second between New Road and Atmella into the opposite corner from the first. The union of each zone, allows to see the intentions of Raspall of these streets turning into main streets of the town.

Although is previously explained that this plan includes two main areas of activity, there is a third area, the Can Noguera zone, This project was launched during the previous plan but continued forward as part of this new one. Following the idea of doing squares with the streets and made single houses, with a clear intention to urbanize the area to get personal interests ahead of the Noguera family.

9 CONCLUSIONS

Gràcies a la realització d'aquest treball, he pogut estudiar una arquitectura diferent en molts aspectes a l'actual i també m'ha proporcionat la possibilitat de comprendre millor l'entorn on he viscut gran part de la meua vida, i l'importància que té el modernisme dintre del Vallés Oriental.

A l'època de l'informàtica i les noves tecnologies emergents, on qualsevol problema es pot resoldre pitjant una tecla, sembla mentida el fet de poder pensar que hi va haver una època en la que el realitzar un projecte era molt més que un treball tècnic, més que numeros, xifres i preus, un treball que encoratjava a unir part funcional amb artística, a fer bell un espai amb tot tipus de materials d'ornamentació pensats per transformar una vivenda en llar, en el treball i l'esforç, moltes vegades conjunt, entre diversos artistes de diversos sectors de la construcció per a dur a bon port el projecte. En el que, en poques paraules, seria donar-li un valor afegit a les professions tècniques com les enginyeries, aportant la creativitat com una eina més. Així doncs, havent estudiat en profunditat la Casa Juli Barbey i Poinard, va més enllà de ser un simple edifici, considerant-se un museu on cada habitació és l'obra d'art que s'exposi es pot contemplar, que per el bé i l'interès nacional hauria de conservar-se com a peça mestra de l'arquitectura modernista del Vallés Oriental.

També he pogut conèixer les causes per les quals la Garriga ha evolucionat urbanística, econòmica i socialment, fet que va permetre la construcció de les anomenades actualment "cases d'estiueig", el perquè de l'importància del modernisme i que va aportar a la ciutat, el seu gran creixement a principis del segle XX que perdura fins a dia d'avui, així com que les solucions urbanístiques preses a finals del segle XIX i sobretot les modificacions i nous plans urbanístics de principis de segle XX que van donar forma a la Garriga.

Manuel Joaquim Raspall i Mayol, va ser una de les persones més importants de l'època, formant part molt activament de la ciutat, tant a nivell personal com professional, i revisant tots els projectes en els que ha intervingut, privats i públics, el converteixen en la persona més rellevant en l'època del creixement urbanístic de la ciutat, també cal remarcar que gràcies als seus projectes privats dissenyant cases d'estiueig, han donat a la Garriga un ressó internacional en el món de l'arquitectura, i que la casa Juli Barbey i Poinard juga un paper molt important per a que aquest fet sigui així.

Aquest projecte m'ha aportat un creixement tant a nivell professional com personal. A nivell professional he pogut experimentar com realitzar un bon sistema de presa de

dades gràfiques i informatitzar-les, aprenent dels errors que m'han fet perdre temps, com de les bones decisions que han fet just el contrari, saber a on anar a buscar informació si el que busques tracta sobre un tema específic. A nivell personal, he hagut de demanar informació sobre edificis dels que estava interessat, alguns d'àmbit públic, realitzar diverses consultes amb Ajuntaments i concertar visites per a consultes de disponibilitat d'informació de l'edifici sobre el que estava interessat, visites guiades,... i un cop triat l'edifici buscant la manera de posar-me en contacte amb els propietaris i convence'ls per permetre'm estudiar la seva casa tant per dins com per fora. Totes aquestes experiències m'han ajudat a millorar les meves habilitats socials i recursos personals per a enfrontar qualsevol tasca.

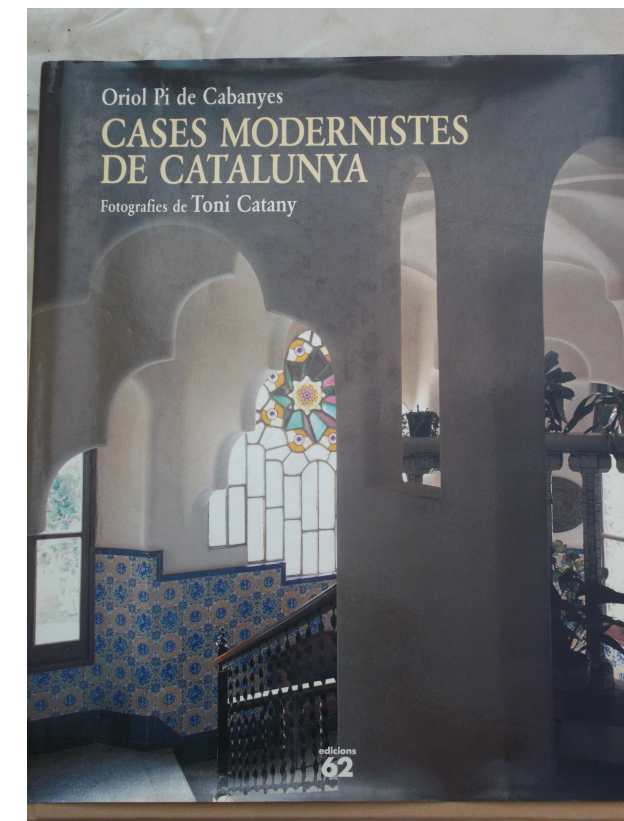
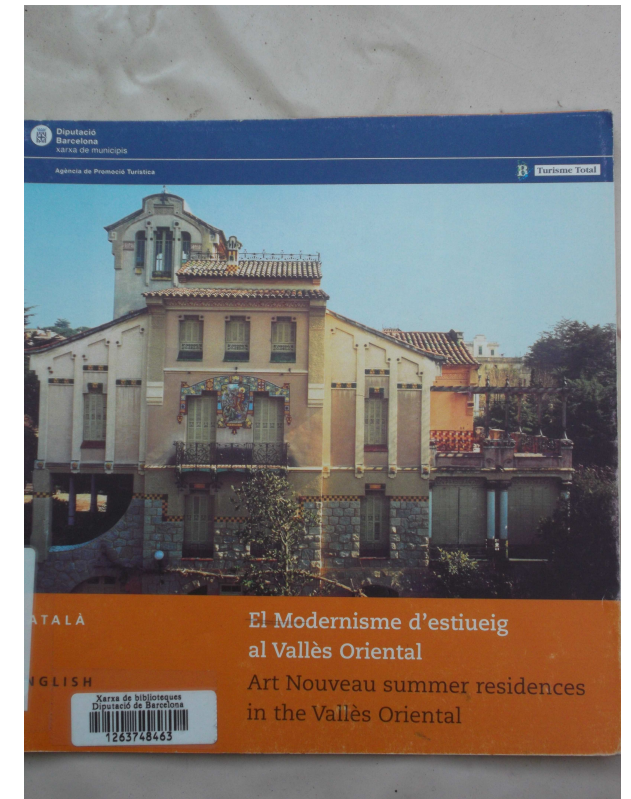
10 BIBLIOGRAFIA

LLIBRES

- A l'ombra del modernisme? Passat, present i futur de l'arquitectura popular a la Garriga(Jaume Oliver i Bruy 2007)
- El modernisme d'estiueig al Vallés Oriental (Institut d'edicions, diputació de Barcelona,2001)
- El mosaic hidràulic.1895(Jaume Rosell, Joan Ramón Rosell)
- Manual del vidrio, (Saint-Gobass 2002)
- Manifestacions de l'arquitectura modernista a la Garriga(Lluís Cuspinera, 1988)
- Metalúrgia(Johnson Weeks, 1961)
- Quadern del patrimoni Garriguenc (LLuís Cuspinera, Pere Muñiz, Francesc Garcia,2006)

WEB

- http://ca.wikipedia.org/wiki/Manuel_Joaquim_Raspall_i_Mayol
- <http://balnearioblancafort.com/historia-balneario-blancafor/>
- <http://www.baldosahidraulica.com/>
- <http://www.idescat.cat/territ/BasicTerr?TC=5&V0=1&V1=08088&V3=669&V4=446&ALLINFO=TRUE&CTX=B&PARENT=1>
- <http://ptop.gencat.cat/muc-visor/AppJava/home.do?>
- http://higieneyseguridadlaboralcv.s.files.wordpress.com/2012/07/enciclopedia_broto_de_patologias_de_la_construccion.pdf

11 AGRAÏMENTS

Aquest projecte no hauria estat possible de no ser per un conjunt de persones que, a la seva manera m'han ajudat, recolzat o permès tirar endavant aquest projecte, per tot això voldria agrair a:

La meva família, sobretot la meva germana, per la paciència i els ànims rebuts per part seva, ajudant-me tant com han pogut.

Al senyor Benet Meca Acosta, el meu tutor del projecte, que ha realitzat un treball impecable de tutorització del qual estic molt agraït.

Al senyor Rovira i a la senyora Latorre per haver-me obert les portes de la seva preciosa casa d'estiueig.

A amics que han suportat les meves consultes que van acabar en monòlegs sobre el que seria bo o no fer per a acabar el projecte.

A l'Ajuntament de la Garriga, i en especial al senyor Enric, tècnic de l'àrea de patrimoni de l'Ajuntament per proporcionar-me informació sobre diversos temes històrics de la Garriga i proporcionar-me el contacte de la casa Barbey

A les bibliotecàries de les Franqueses per la seva comprensió

Als Ajuntaments de les Franqueses del Vallés i de Granollers que, tot al final no haver escollit les opcions d'aquestes poblacions, van ser molt amables i hem van facilitar molta informació.

Per acabar, a la meva xicota, que tot i estar a mes 15.000 kilòmetres durant tot el temps que ha durat la realització d'aquest projecte, ha tingut la paciència d'aguantarme i recolzarme, sent ella la persona que m'ha aportat la inspiració necessària per realitzar aquest meravellós projecte, per tot això 愛してる。